

PL ISSN 1899-346X

Aktualności

UNIWERSYTETU PRZYRODNICZEGO W LUBLINIE

ROK XVI NR 3(63) LIPIEC-WRZESIEŃ 2012

Na pierwszym planie od lewej: Marian Butkiewicz, Marian Wesołowski, Krzysztof Hetman, ks. Stanisław Sieczka, ks. bp Artur Miziński

Przekazanie budynku Biblioteki Głównej UP

PRZEKAZANIE BIBLIOTEKI GŁÓWNEJ

15 czerwca 2012 r. nastąpiło przekazanie Uniwersytetowi Przyrodniczemu w Lublinie przez Generalnego Wykonawcę: Przedsiębiorstwo Budowlane Unimax Sp. z o.o. długo oczekiwanego obiektu, Biblioteki Głównej – Regionalnego Ośrodka Rolniczej Informacji Naukowej.

JM Rektor Marian Wesołowski

Przekazanie miało bardzo uroczysty charakter, a nastąpiło w obecności: marszałka województwa lubelskiego Krzysztofa Hetmana, wicemarszałków Sławomira Sosnowskiego i Krzysztofa Grabczuka, wiceministra rozwoju regionalnego Marcelego Niezgody, europosła Arkadiusza Bratkowskiego, wicewojewody lubelskiego Mariana Starownika.

Goście w ciepłych słowach wyrazili zadowolenie z przekazywanego obiektu, podkreślając jego znaczenie dla społeczności akademickiej Uniwersytetu, a także zainteresowanych środowisk województwa lubelskiego. Uroczystego przecięcia wstęgi dokonali Marta Kęsik, były wieloletni dyrektor Biblioteki Głównej UP w Lublinie, a także wiceminister Marcelego Niezgoda, marszałek Krzysztof Hetman, wicemarszałek Sławomir Sosnowski, europoseł Arkadiusz Bratkowski oraz JM Rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie Marian Wesołowski.

Następnie ks. biskup Artur Miziński poświęcił okazjonalne tablice i obiekt biblioteki.

Wszyscy zebrani zwiedzili budynek, nie kryjąc słów uznania za rozwiązywanie konstrukcyjne i funkcjonalne obiektu.

Henryk Bichta. Fot. Jacek Piasecki

BIBLIOTEKA GŁÓWNA – OPIS OBIEKTU

Bibliotekę Główną zrealizowano jako III etap budowy kompleksu przy ul. Akademickiej 15 stanowiący Centrum Kongresowe UP w Lublinie. I etap to Agro II, II etap to Aula CK, III etap to Biblioteka.

Biblioteka zaprojektowana w rzucie koła o średnicy 31,18 m i wysokości 24,42 m ma 6 kondygnacji, kubaturę 20 219 m³, powierzchnię użytkową 4385 m². Jej całkowita powierzchnia wynosi 5184 m².

Dwie pierwsze kondygnacje (parter i przyziemie) są o kształcie nieregularnym. Przyziemie w całości jest przeznaczone na magazyny księgozbiorów. Od strony południowej znajduje się wejście do magazynu, a także plac dostaw do strefy magazynowej. Na dachu pomieszczeń magazynowych wykonano ogród dachowy z nasadzeniami roślin ogrodniczych. Jest taras z barierką oraz ławki. Na parterze jest wejście główne do budynku od strony Rektoratu i *Collegium Agronomicum*.

Część okrągła parteru to hall główny wraz z punktem informacyjnym i wypożyczalnią. Ponadto znajdują się tam takie pomieszczenia, jak: szatnia, pomieszczenia socjalne, techniczne i wejście do windy oraz wiatrołap. Następne kondygnacje to budowa o kształcie walca (rotunda).

Na I piętrze znajdują się pomieszczenia Wydawnictwa Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. Kolejne kondygnacje zajmują wypożyczalnię, czytelnia, sale komputerowe i inne pomieszczenia dydaktyczne. Na ostatniej kondygnacji przewidziano salę dydaktyczną pełniącą również funkcję sali konferencyjnej. Konstrukcję dachu tworzy świetlik z widokiem na niebo.

Budynek Biblioteki na poziomym parterze i I piętra jest połączony łącznikiem z budynkiem Agro II. Pod łącznikiem pomiędzy Agro II i budynkiem biblioteki wykonano ciąg pieszy komunikacyjny w postaci schodów terenowych wyposażonych w pochylnie dla osób niepełnosprawnych.

Wypożyczenie budynku biblioteki stanowią m.in.: 2 klatki schodowe, trzy windy, dostęp do Internetu, system znakowania zbiorów, system kontroli dostępu w postaci bramek, wentylacja z klimatyzacją, dostęp dla osób niepełnosprawnych, zabezpieczenie p. poż., monitoring.

Kolorystyka dopasowana została do innych obiektów UP, zaprojektowana wg koncepcji pani architekt Jadwigi Jamiołkowskiej.

Parking dla biblioteki zrealizowano częściowo przy budynku, a częściowo przy Centrum Sportowo-Rekreacyjnym.

Z okrągłą częścią budynku głównego połączone są dwa dwukondygnacyjne pomieszczenia magazynowe księgozbiorów. Zbiory starsze i rzadziej wykorzystywane znajdują się na najniższej kondygnacji (ok. 100 tys. vol. książek i ok. 120 tys. vol. czasopism).

Powierzchnię użytkową stanowią magazyny zwarte – 650 m²; magazyny tradycyjne – 300 m²; wolny dostęp – 800 m²; przestrzeń dla użytkowników – 800 m²; pracownie biblioteczne i powierzchnie administracyjne – 400 m²; pomieszczenia gospodarcze, techniczne, komunikacyjne – 1050 m².

Biblioteka Główna rozpocznie swoją działalność we wrześniu 2012 r.

Wiktor Dziubiński

SPIS TREŚCI

WYDARZENIA

Biblioteka XXI wieku 2
FNP wyróżniona przez Komisję Europejską 3
Przekazanie władzy na kadencję 2012–2016 10
Nominacje · Habilitacje · Doktoraty 11
Nowe Kierunki na UP 18
Rekrutacja na I rok studiów
na rok akademicki 2012/2013 19
Dzień Wydziału Nauk Rolniczych w Zamościu 21
Dyplomy 25
Spotkanie przyjaciół i absolwentów 25
Zapowiedź wykładu 32

SYLWETKI

Nowe władze dziekańskie na kadencję 2012–2016 4

Z HISTORII

O początkach Katedry Ochrony Roślin
na Wydziale Rolnym UMCS w Lublinie 12

KONFERENCJE · SYMPOZJA

Kongresy Europejskiej Federacji Łąkarskiej 14
Współczesne tendencje w produkcji żywności 20
Zarządzanie systemami krajobrazowymi 22
Pierwiastki – środowisko – człowiek 24

HOBBY · PASJE

Magiczna Gruzja 16

LOSY ABSOLWENTÓW

Mieć cel i pomysł na siebie 23

STUDENCKIE KOŁA NAUKOWE

Przygoda życia 26

WOKÓŁ NAUKI

Biodiversity week Algarve 28

SPORT

Kolarstwo mnie zafascynowało 30

DUSZPASTERSTWO

Być solą Ziemi 31

JAWOR

Jawor w Lotaryngii 32

Redaktor prowadzący
MONIKA JASKOWIAK

I strona okładki
Fot. PIOTR LORENCOWICZ

BIBLIOTEKA XXI WIEKU

Rozmowa z dr. Marianem Butkiewiczem, dyrektorem Biblioteki Głównej UP

Jakie zadania stoją przed Biblioteką Główną w najbliższej przyszłości, oprócz gromadzenia zbiorów oczywiście?

Przed wszystkim powinniśmy dbać o interesy naszych pracowników naukowych i studentów. Jednocześnie pełni ona rolę biblioteki publicznej. Każdy obywatel z miasta czy regionu może korzystać z jej księgozbioru.

W nowym budynku będziemy mieli luksusowe warunki. Tak się składa, że biblioteka będzie najnowocześniejsza nie tylko w regionie, ale i na całej ścianie wschodniej. Z tym wiąże się komfort pracy, ale i nowe wyzwania. Nasza biblioteka ma służyć do transferu wiedzy, czyli zastosowania jej w praktyce, w ramach Regionalnego Ośrodka Rolniczej Informacji Naukowej.

Jaką rolę będzie pełnił Regionalny Ośrodek Informacji Rolniczej?

Będziemy praktykę łączyć z teorią. Przygotowywać literaturę, po którą będzie mógł sięgnąć rolnik, kiedy do nas przyjdzie. W punkcie informacyjnym, na parterze budynku, będzie można dowiedzieć się od dyżurującego pracownika, gdzie szukać odpowiednich materiałów.

Tuż po odbiorze budynku musimy zagospodarować pomieszczenia. W wakacje przeniesiemy księgozbiór. W październiku przyjmujemy studentów i pracowników.

Rozpoczęliśmy już współpracę z grupami producentów rolnych. I to jest właśnie przykład tego transferu wiedzy, czyli zastosowania nauki i odpowiedzi na pytanie, co rolnik chciałby wiedzieć. Jednym z takich produktów jest książka „Wszystko o indyku, czyli...”, w której producenci rolni przedstawiają swoje osiągnięcia i mogą się zareklamować. Jednocześnie można tam znaleźć dział kulinarny, garstkę informacji z historii hodowli w Polsce i na świecie oraz wizerunek drobiu w kulturze i sztuce. Z tej serii jest następna publikacja, tym razem na temat gęsi, w wersji polskiej i niemieckojęzycznej. Kolejne będą dotyczyć wieprzowiny, zboża i przetworów zbożowych. Zapropnowałem, by promocje tego rodzaju książek robić w nowym budynku biblioteki. Będą w nich uczestniczyli przedstawiciele nauki. Myślę również o zaproszeniu na tą prezentację przedstawicieli z ośrodków doradztwa rolniczego i techników rolniczych.

W ramach Lubelskiego Festiwalu Nauki przygotowujemy około 10 projektów, w tym prezentację biblioteki dla przyszłych studentów. Chcemy pokazać bibliotekę młodzieży szkolnej, np. z technikum w Pszczelnej Woli. Nauczyciele tej szkoły robili sondaże i okazało się, że wielu uczniów wybiera się na Uniwersytet Przyrodniczy do Lublina. W czasie Festiwalu zapraszamy licealistów i gimnazjalistów, a nawet dzieci z przedszkola.

W prezentacji będziemy nawiązywać do wątków antycznych. Bo prawdę powiedziawszy, historia zatoczyła wielki krąg i wracamy do czasów antycznej Biblioteki Aleksandryjskiej, czyli biblioteki, jako ośrodka naukowego. Tak się pięknie składa, że w tym budynku będzie zarówno Biblioteka, jak i Wydawnictwo UP.

Chcielibyśmy u nas popularyzować osiągnięcia i publikacje naszych pracowników na-

ukowych. Między innymi promować ciekawe książki w sali konferencyjnej z przeszklonym dachem na IV piętrze. Nowości będą prezentowane w specjalnych gablotach.

Rozbudujemy naszą stronę internetową. Młodzież znajdzie u nas nie tylko literaturę fachową, ale również popularnonaukową. Wiemy, że jest takie zapotrzebowanie, a nasza biblioteka jest nastawiona na impulsy z zewnątrz. Sprowadzamy to, czego chcą nasi profesoria, adiunkci, asystenci. Cały czas kontrolujemy rynek i wiemy, co jest nam najbardziej potrzebne z branży nauk przyrodniczych. Na uczelni powstają nowe kierunki i my dostosowujemy się, żeby nasz księgozbiór odpowiadał zapotrzebowaniu. By każdy mógł znaleźć u nas literaturę potrzebną dla siebie.

Mamy sale szkoleniowe. Przestrzeń i urządzenia będą odpowiadać wyzwaniom XXI wieku. Wyposażenie biblioteki stwarza możliwość współorganizowania konferencji. Będziemy chcieli uczestniczyć w dużych imprezach tego typu. Uczestnicy tych spotkań będą mogli w każdej chwili skorzystać z księgozbioru i z Internetu.

Czy można podać w liczbach pojemność nowej i starej biblioteki?

Księgozbiór w formie tradycyjnej osiąga liczbę 350 tys. woluminów, ale do tego już przekroczyliśmy liczbę 1000 książek w wersji cyfrowej tzw. ebooków. Nie mówiąc już o czasopiśmie, bo najlepiej rozwój nauki jest prezentowany w czasopiśmiennictwie fachowym. Mamy 14 tys. tytułów czasopism w wersji polsko- i obcojęzycznej, tych najlepiej notowanych. Pracownicy naszej uczelni korzystają z naszych baz danych poprzez kod IP, tzn. że mogą korzystać z nich w domu. Pracownicy z innych uczelni i przygodni czytelnicy, chcąc z nich korzystać muszą nas odwiedzić osobiście.

Jak będą magazynowane książki w nowym budynku?

Przy przenosinach zrobiliśmy selekcję księgozbioru, tego, który jest zniszczony lub całkowicie niewykorzystywany. Przenosimy tylko książki pełnowartościowe, czyli te, z których czytelnicy korzystają. Ten księgozbiór jest podzielony na trzy części. Część magazynowa (około 270 tys.) będzie przechowywana na regałach jezdnych. Jest to idea magazynowania blokowego, aby na niewielkiej przestrzeni magazynować maksymalną ilość książek. Podręczniki (ok. 40 tys.) będą na parterze – na zapleczu wypożyczalni. Reszta będzie w wolnym dostępie na dwóch poziomach – II i III piętrze. To będzie magazyn wolnego dostępu, funkcjonujący jednocześnie, jako czytelnia.

Myślę, że infrastruktura przyciągnie czytelników do biblioteki, którzy będą korzystać na miejscu z literatury. Będziemy przygoto-

wywać warsztat pracy doktorantom, by mogli szybko i sprawnie przygotowywać swoje dysertacje. Biblioteka będzie czynna 11 godzin na dobę. Do dyspozycji jest przygotowanych 80 stanowisk komputerowych. Będziemy się starali nie używać kserokopiarek, ale korzystać ze skanerów nowszej generacji.

Na ile wystarczy pojemność nowej biblioteki?

Zobaczymy, jak będzie wyglądała forma książki w przyszłości. Zapewne większość to będą publikacje wirtualne. Cykl produkcji książki tradycyjnej jest dość długi, zaś w wersji cyfrowej znacznie krótszy.

Jak będą chronione książki w dostępie otwartym?

Całość zbiorów z wolnym dostępem będzie kontrolowana przez telewizję przemysłową oraz kody RFID. Będą one znajdowały się we wkładce książki. Na ich podstawie jesteśmy w stanie dany egzemplarz zlokalizować w każdym momencie. Książki w wolnym dostępie będą w trzech czwartych do wypożyczenia, a tylko jedna czwartka będzie miała kod do korzystania na miejscu. Będą bramki, które będą chroniły, żeby osoba niepowołana nie wyniosła książki bez dopełnienia odpowiednich operacji rejestracji wypożyczenia. Będzie wypożyczalnia tradycyjna i samoobsługowa. Raz w miesiącu będziemy sprawdzali stan księgozbioru. Na bieżąco będziemy mogli kontrolować stan wykorzystywania księgozbioru. Wolny dostęp ułatwi życie i wszystko będzie pod kontrolą.

Kto finansuje dostęp do zbiorów otwartych?

Dostajemy pieniądze z Uniwersytetu Przyrodniczego, gdyż jesteśmy jego częścią.

Jak przygotowana jest kadra do pracy w tak nowoczesnym budynku?

Mamy 120 komputerów, dlatego musimy mieć swojego informatyka do obsługi sprzętu. Wszyscy bibliotekarze przygotowawali się dwupłaszczyznowo. Przygotowując księgozbiór do elektronicznej obsługi, panie pracowały poza zakresem swoich obowiązków. Pani dyrektor Marta Kęsik i jej zastępca, Andrzej Padziński, zmobilizowali cały personel do obklejenia księgozbioru paskami kodowymi. Innym elementem przygotowania do nowej pracy było uczestnictwo w targach książki i zapoznanie się z pracą Centralnej Biblioteki Rolniczej oraz Biblioteki Uniwersytetu Warszawskiego.

Jakie jest samopoczucie Pana Dyrektora, gdy wchodzi do nowego budynku?

Pracuję w Uniwersytecie Przyrodniczym od 3 miesięcy. Zostałem tu bardzo życzliwie przyjęty. Kiedy przekraczam próg nowego gmachu, odczuwam euforię i poczucie komfortu. Cieszę się, że dostałem możliwość tworzenia czegoś nowego.

Rozmawiała Monika Jaskowiak
Fot. Jacek Piasecki

Marta Kęsik były wieloletni dyrektor Biblioteki Głównej UP

Hol Biblioteki Głównej UP

Zwiedzanie tarasu z ogrodem na dachu pomieszczeń bibliotecznych

FNP WYRÓŻNIONA PRZEZ KOMISJĘ EUROPEJSKĄ

Fundacja na rzecz Nauki Polskiej jest pierwszą instytucją w Polsce, którą Komisja Europejska wyróżniła znakiem HR Excellence in Research za wdrażanie postanowień zawartych w Europejskiej Karcie Naukowca i Kodeksie postępowania przy rekrutacji pracowników naukowych. Oznacza to, że procedury stosowane przez Fundację w przyznawaniu finansowania naukowcom i współpracy z nimi są w większości zgodne z rekomendacjami Komisji.

Europejska Karta Naukowca i Kodeks zostały przyjęte przez Komisję Europejską w 2005 r. i zawierają zalecenia określające rolę, zakres obowiązków i uprawnienia pracowników naukowych, a także ich pracodawców i grantodawców. Kartę i Kodeks podpisało 400 instytucji z 33 krajów. W Polsce jest sześciu sygnatariuszy tych dokumentów. Do tej pory prawo do wykorzystywania znaku HR Excellence in Research otrzymało 48 instytucji, w tym Fundacja na rzecz Nauki Polskiej.

Proces przyznawania wyróżnienia trwał kilka miesięcy. Polegał na analizie i ocenie pro-

Fundacja na rzecz
Nauki Polskiej

cedur stosowanych przez Fundację przy przyznawaniu finansowania pod kątem ich zgodności z zaleceniami zawartymi w Karcie i Kodeksie. Sprawdzano także zasady współpracy z laureatami. Pod lupą znalazły się dokumenty, według których prowadzone są nabory do programów realizowanych przez Fundację, a więc regulaminy programów i umowy z laureatami oraz instytucjami ich zatrudniającymi, a także zasady i kryteria oceny wniosków. Ponadto analizowano także dokumenty Fundacji, takie jak statut czy Kodeks etyczny FNP oraz Kodeks etyczny laureatów i beneficjentów. Kolejnym działaniem było anonimowe badanie ankietowe przeprowadzone wśród laureatów wybranych programów FNP, reprezentujących wszystkie dziedziny nauki oraz wszystkie etapy kariery naukowej. Raport z wynikami analizy został pozytywnie zweryfikowany przez KE, która uznała Fundację za instytucję wdrażającą postanowienia Europejskiej Karty Naukowca.

Zgodnie z procedurą KE w toku analizy wyłoniono także obszary wymagające dodatkowych działań Fundacji. Należą do nich m.in. zwrócenie większej uwagi na zaangażowanie społeczne naukowców, propagowanie dobrych praktyk w zakresie opieki naukowej, dbałość o przejrzystość w ocenie dorobku naukowego i o przestrzeganie zasady niedyskryminacji w dostępie do pracy czy finansowania, dalsze poszukiwanie możliwości wspierania naukowców w ich rozwoju.

Na podst. inf. z FNP

NOWE WŁADZE DZIEKAŃSKIE W KADENCJI 2012–2016

WYDZIAŁ AGROBIOINŻYNIERII

DZIEKAN

PROF. DR HAB. KRZYSZTOF KOWALCZYK

W 1987 r. rozpoczął pracę na etacie stażysty, a następnie starszego technika w Instytucie Genetyki i Hodowli Roślin AR w Lublinie. W 1996 r. uzyskał stopień naukowy dr nauk, a w 2001 r. stopień dr hab. nauk rolniczych w zakresie agronomii, specjalność genetyka i hodowla roślin. Prodziekan WA (2008–2012).

Ukończył Annual Beckman Summer School on Molecular Biology. Uczestniczył w licznych kursach i szkoleniach: m.in. hybrydyzacji *in situ*, klonowania molekularnego, nadekspresji oraz immunodetekcji białek i bioinformatyki. W 1997 r. odbył półroczny staż naukowy w Uniwersytecie w Monachium pod kier. prof. dr. F. Zeller. W okresie od 2001 do 2006 r. przebywał kilkakrotnie na sześciotygodniowych stażach na Uniwersytecie w Monachium.

Brał udział w realizacji kilku tematów badawczych i grantów przyznanych przez MNiSW i MRiRW realizowanych na UP w Lublinie. Kierował trzema projektami badawczymi, zaś obecnie jest kierownikiem dwóch projektów badawczych. W ramach współpracy z John Innes Centre (Anglia) uczestniczył w badaniach dotyczących klimatycznej adaptacyjności genów karłowatości (Rht) i niewrażliwości na długość dnia (Ppd) w pszenicy. Współpracuje również z Instytutem w Gatersleben, realizując wspólne badania linii introgressywnych pszenicy heksaploidalnej 'Synthetic' z chromosomami wprowadzonymi od *Aegilops squarrosa* L. w ramach projektu International Triticeae Mapping Initiative oraz badaniach populacji jęczmienia Steptoe×Morex. Wyniki swoich badań prezentował na wielu konferencjach krajowych oraz międzynarodowych, m.in. w Norwich (Anglia), Pradze (Czechy), Istambule (Turcja), Gatersleben (Niemcy), Nowy Sad (Serbia), Warszawie, Poznaniu, Szczecinie, Radzikowie. Jest zapraszany do wygłaszania referatów i wykładów przez różne ośrodki naukowe w kraju (m. in. IGR PAN w Poznaniu, IHAR w Radzikowie, Polskie Towarzystwo Genetyczne) i za granicą (Leibniz-Institut, Gatersleben, Niemcy). Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Genetycznego i LTN.

Dorobek naukowy stanowi 81 oryginalnych prac twórczych oraz 69 komunikatów i doniesień naukowych. Znaczną część oryginalnych prac twórczych opublikował samodzielnie lub jako współautor w języku angielskim. Jest autorem przewodnika do ćwiczeń z inżynierii genetycznej.

Prowadził ćwiczenia z genetyki hodowli roślin i nasiennictwa dla studentów studiów stacjonarnych i zaocznych Wydziału Rolniczego w Lublinie oraz w Instytucie Nauk Rolniczych w Zamościu. Obecnie prowadzi wykłady i ćwiczenia z inżynierii genetycznej, biotechnologii roślin i seminaria dla studentów z kierunku bio-

technologia oraz wykłady z „Diagnostyki molekularnej” dla studentów kierunku towaroznawstwo i II stopnia kierunku rolnictwo.

Koordynował prace związane z przygotowaniem wniosku dotyczącego opracowania programów nauczania do kształcenia na odległość na kierunku rolnictwo w UP w Lublinie. W ramach tego projektu opracował kurs kształcenia na odległość metodą blended learning z przedmiotu „Agrobiotechnologia”. Koordynuje również prace związane z realizacją projektu partnerskiego pt. „Program unowocześnienia kształcenia w SGGW dla zapewnienia konkurencyjności oraz wysokiej kompetencji absolwentów” (Priorytet IV „Szkolnictwo wyższe i nauka”, Działanie 4.1 „Wzmocnienie i rozwój potencjału dydaktycznego uczelni oraz zwiększenie liczby absolwentów kierunków o kluczowym znaczeniu dla gospodarki opartej na wiedzy”, Poddziałanie 4.1.1 „Wzmocnienie potencjału dydaktycznego uczelni”).

Pod jego kierunkiem 36 studentów wykonało prace magisterskie i inżynierskie z kierunków rolnictwo, biotechnologia i towaroznawstwo. Był opiekunem praktyk studenckich i magisterskich. Pełni funkcję opiekuna Sekcji Biotechnologów Roślin w Studenckim Kole Naukowym Biotechnologów. Kilkakrotnie brał udział w pracach komisji rekrutacyjnej. Był członkiem komisji egzaminacyjnej w eliminacjach wojewódzkich Olimpiady Młodych Producentów Rolnych. Brał udział w pracach komitetu redakcyjnego oraz uczestniczył w przygotowaniu redakcyjnym i składzie streszczeń z Konferencji Jubileuszowej z okazji 60-lecia Wydziału Rolniczego. Uczestniczył również w przygotowaniu Raportu Samooceny kierunków biotechnologia i towaroznawstwo dla Państwowej Komisji Akredytacyjnej oraz był przewodniczącym wydziałowej komisji wyborczej. Obecnie pełni funkcję prodziekana Wydziału Agrobiotechnologii. Jest członkiem Komitetu Fizjologii, Genetyki i Hodowli Roślin PAN. W dowód uznania, za działalność naukowo-dydaktyczną i organizacyjną Prezydent RP odznaczył go Brązowym Krzyżem Zasługi. Otrzymał również kilka nagród JM Rektora.

PRODZIEKANI

PROF. DR HAB. STEFANIA JEZIEBSKA-TYS

Jest absolwentką Wydziału Rolniczego AR w Lublinie. Stopień naukowy dr nauk rolniczych uzyskała w 1984 r., a dr hab. nauk rolniczych w zakresie agronomii – mikrobiologia rolnicza w 2001 r. na Wydziale Rolniczym AR w Lublinie. W 2009 r. otrzymała tytuł naukowy prof. nauk rolniczych. Obecnie pracuje na stanowisku prof. zwyczaj. w Katedrze Mikrobiologii Środowiskowej na Wydziale Agrobiotechnologii. Prodziekan WA (2008–2012)

Działalność naukowa dotyczy zagadnień związanych z szeroko pojętą ekologią i aktywnością mikroorganizmów glebowych oraz biotechnologią gleby. Wynikiem prowadzonych

badan było wiele opracowań naukowych, przeglądowych i komunikatów, wyjaśniających wpływ różnych czynników ekologicznych na aktywność i skład mikrobiocenotyczny drobnoustrojów glebowych oraz badań nad zagospodarowaniem różnych odpadów w rolnictwie.

Dorobek naukowy liczy 162 pozycje, w tym 84 oryginalne prace twórcze, opracowania monograficzne i 2 przewodniki do ćwiczeń dla studentów z zakresu mikrobiologii rolniczej. Większość tych prac opublikowana została w znaczących czasopismach krajowych i zagranicznych indeksowanych w JCR.

Wypromowała jednego doktora nauk rolniczych w zakresie agronomii, obecnie jest promotorem drugiego doktoratu.

Była recenzentem projektów badawczych, habilitacyjnych i bardzo licznych prac naukowych do publikacji. Pod jej kierunkiem wykonano 31 prac magisterskich i 3 inżynierskie.

Kierownik projektu badawczego finansowanego przez MNiSW zakończonego w 2010 r., a aktualnie kierownik projektu badawczego pt. „Wykorzystanie aktywności mikrobiologicznej w monitorowaniu zmian zachodzących w środowisku glebowym pod wpływem stosowania środków ochrony roślin”.

Przewodnicząca Wydziałowej Komisji ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą, członek Senackiej Komisji ds. Nauki i Współpracy z Zagranicą, prodziekan na Wydziale Agrobiotechnologii i kierownik Studiów Doktoranckich.

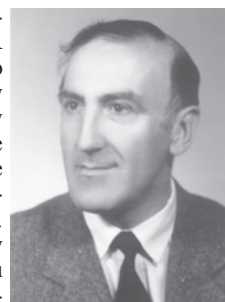
Za dotychczasową działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną została odznaczona Złotym Medalem za Długoletnią Służbę przez Prezydenta RP, Odznaką Honorową AR oraz Dyplomem Uznania za osiągnięcia naukowe w latach 2004–2006. W 2012 r. została wyróżniona „Złotym Kłosem” przez Wydziałową Radę Samorządu Studenckiego Agrobiotechnologii UP w Lublinie. Otrzymała także kilkanaście nagród JM Rektora.

PROF. DR HAB. CZESŁAW SZEWCZUK

Absolwent Wydziału Rolniczego WSR w Lublinie z 1970 r. Po ukończeniu studiów został zatrudniony w naszej uczelni, gdzie przeszedł wszystkie szczeble kariery naukowej i zawodowej. Aktualnie zatrudniony jest na stanowisku prof. zwyczaj. i jest kierownikiem Katedry Roślin Przemysłowych i Leczniczych.

Główne zagadnienia badawcze: technologia uprawy roślin zwłaszcza specjalnych (chmiel, tytoń, wierzba) i oleistych; ocena wpływu warunków siedliskowych i agrotechnicznych na plony i jakość roślin; technologia dokarmiania dolistnego roślin; wpływ stosowania „żywniacy” glebowych na właściwości fizyczne, chemiczne i biologiczne gleb oraz na plony i jakość wybranych roślin uprawnych.

Opublikował 272 prace, w tym 84 oryginalne prace twórcze, 4 podręczniki i skrypty oraz 194 opracowania naukowo-popularne. Ścisłe współpracuje z wieloma wydawnictwami, w których zamieszcza publikacje o charak-

terze doradczym dla rolników, głównie z zakresu dokarmiania dolistnego roślin.

Uczestniczył w kilku stażach naukowych, m.in. w Instytutach Chmielarskich w Żatcu (Czechy) i Hull (Niemcy) oraz Uniwersytecie Rolniczym w Nitrze (Słowacja). Kierownikiem trzech grantów badawczych. Promotor 7 przewodów doktorskich. Był biegłym sądowym z zakresu rolnictwa przy Sądzie Wojewódzkim w Lublinie. Zorganizował dwie ogólnopolskie konferencje naukowe nt. „Dolistnego Dokarmiania Roślin”. Opracował recepturę i instrukcję stosowania oraz wdrożył produkcję nawozów do dolistnego dokarmiania chmielu i tytoniu. Współpracuje z producentami nawozów dolistnych: Przedsiębiorstwem Intermag z Olkusza, Instytutem Nawozów Sztucznych w Puławach, Timac Agro z Sierosławia, jak też innymi firmami z branży rolniczej: Zakładami Tłuszczowymi z Kruszwicy, Krajowym Związkiem Plantatorów Chmielu i Tytoniu, Ośrodkami Doradztwa Rolniczego. Corocznie bierze czynny udział w charakterze wykładowcy w szkoleniach rolników na terenie woj. lubelskiego i ościennych.

Członek Wojewódzkiego Zespołu Porejestrowego Doświadczalnictwa Odmianowego i Rolniczego w woj. lubelskim, przedstawiciel UP w Lublinie w Wojewódzkiej Grupie Roboczej do spraw Krajowej Sieci Obszarów Wiejskich, przewodniczący Regionalnej Komisji Konkursowej oraz jurorem Centralnej Komisji Konkursowej Fundacji im. Roberta Schumana. Przewodniczący Wydziałowej i członek Senackiej Komisji ds. Kadr Naukowych oraz Wydziałowej Komisji ds. Okresowej Oceny Nauczycieli Akademickich.

Opiekun Koła Naukowego Rolników, domu studenckiego „Eskulap”. Ponad 20-krotnie pełnił funkcję opiekuna praktyk studenckich krajowych i zagranicznych (m.in. w byłym NRD, Czechosłowacji, ZSRR). Prowadził i prowadzi wszystkie formy zajęć dydaktycznych (wykłady, ćwiczenia, seminaria) na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych. Promotor 138 prac magisterskich i 23 inżynierskich.

Za działalność naukową, dydaktyczną i organizacyjną był uhonorowany Nagrodą Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego, kilkunastokrotnie Nagrodą JM Rektora naszej uczelni. Odznaczony Brązowym i Złotym Krzyżem Zasługi, Medalem Komisji Edukacji Narodowej i honorową odznaką „Zasłużony dla Rolnictwa”. Otrzymał też międzynarodowe odznaczenie chmielarskie – Order Rycerza Chmielowego (Knight of the Order of the Hop), przyznane w Yakima (USA).

DR HAB. CEZARY KWIATKOWSKI, PROF. NADZW.

Studia na Wydziale Rolniczym AR w Lublinie ukończył w 1991 r. Po ukończeniu studiów została zatrudniony w Katedrze Herbologii i Technik Uprawy Roślin. W 1998 r. uzyskał stopień dr nauk rolniczych. W 2010 r. uzyskał stopień naukowy dr hab. nauk rolniczych w zakresie agronomii. Od 1 października 2011 r. został mianowany na stanowisko prof. nadzw. UP.

Opracował program wykładów i ćwiczeń z przedmiotów: „Chemizacja produkcji roślinnej”, „Podstawy produkcji roślinnej”, „Technologia produkcji roślinnej”, „Metody badań

rolniczych”, „Produkcja roślinna a bezpieczna żywność”, „Turystyka na obszarach wiejskich”. Jest członkiem Rady Programowej kierunku turystyka i rekreacja oraz należy do minimum kadrowego na tym kierunku, a także na kierunku bezpieczeństwo żywności.

Opiekun Koła Agroturystycznego w latach 2004–2011. Jest autorem lub współautorem 10 monografii naukowych z dziedziny agroturystyki. Współpracuje z licznymi organizacjami, instytucjami i firmami (m.in. Lubelskim Związkiem Stowarzyszeń Agroturystycznych, kołami naukowymi w Rzeszowie i Białymstoku, Liceum Ogólnokształcącym – profil agroturystyka – w Józefowie n. Wisłą, Lubelską Izbą Rolniczą, Urzędem Marszałkowskim w Lublinie, Firmą „Heliplant” w Fajslawicach, z którą przeprowadził 3 eksperymenty badawcze z roślinami zielarskimi, firmą PAWROL – rolnictwo precyzyjne).

Od 2007 r. czynnie uczestniczy w Lubelskim Festiwalu Nauki. Przez 2 lata był koordynatorem ds. festiwalu. W latach 2008–2011 otrzymał 4 wyróżnienia dziekana Wydziału Agrobiotechnologii oraz 2 nagrody Komitetu Organizacyjnego Festiwalu za realizację projektów oraz popularyzację nauki wśród społeczności Lubelszczyzny.

Od 1 maja 2011 r. kierownik Pracowni Agroturystyki i Rozwoju Obszarów Wiejskich. Promotor 38 prac magisterskich, 15 prac inżynierskich, a także opiekunem naukowym 12 opracowań z dziedziny agroturystyki. Sprawuje opiekę naukową nad 16 licencjatami (kier. turystyka i rekreacja) realizowanymi w Pracowni Agroturystyki i Rozwoju Obszarów Wiejskich. Pod jego kierunkiem prowadzi badania naukowe troje doktorantów. Członek komisji egzaminacyjnej ds. praktyk studenckich na kierunku rolnictwo.

Autor 120 publikacji, w tym 74 oryginalnych rozpraw naukowych. W 2006 r. otrzymał Dyplom Uznania Rektora AR w Lublinie za cykl opublikowanych badań naukowych. Posiada rozległe zainteresowania naukowe (m.in. w zakresie herbologii, agrotechniki roślin zbożowych, okopowych, oleistych, zielarskich, międzyplonów, upraw małoobszarowych, a także agroturystyki i wielofunkcyjnego rozwoju obszarów wiejskich). Kierował 9 projektami badawczymi, w tym dwoma grantami. Był głównym wykonawcą dwóch grantów.

WYDZIAŁ MEDYCYNY WETERYNARYJNEJ

DZIEKAN

PROF. DR HAB. STANISŁAW WINIARCZYK

Absolwent Wydziału Weterynaryjnego AR w Lublinie (1980), dr (1989), dr hab. (1995), prof. nadzw. (1999), prof. nauk weterynaryjnych (2002) w Katedrze Epizootologii i Klinice Chorób Zakaźnych UP, prodziekan Wydziału Medycyny Weterynaryjnej ds. klinicznych (2002–2008) i dziekan (od 2008).

Jego zainteresowania i osiągnięcia naukowe dotyczą epizootologii, wykorzystania metod inżynierii genetycznej w patologii i diagnostyce chorób zakaźnych oraz badań nad nowymi sposobami terapii nowotworów. Odbił staż

naukowy w Wielkiej Brytanii, w USA, w Austrii, w Szwecji, w Finlandii oraz we Francji.

Autor lub współautor ponad 100 opracowań naukowych oraz dwu podręczników. Kierownik lub główny wykonawca 6 projektów badawczych finansowanych przez KBN oraz dwu międzynarodowych projektów dydaktycznych finansowanych z funduszy UE.

Prowadzi zajęcia z przedmiotów: choroby zakaźne zwierząt, choroby zwierząt futerkowych i biologia molekularna. Recenzent 1 pracy habilitacyjnej, 3 prac doktorskich, promotor 2 prac doktorskich oraz opiekun 2 kolejnych.

Kieruje podyplomowym studium specjalizacyjnym z zakresu chorób psów i kotów w Weterynaryjnym Centrum Kształcenia Podyplomowego przy PIW w Puławach.

Członek Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych oraz Polskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Małych Zwierząt, w którym był wiceprezsem.

Odznaczony Srebrnym Krzyżem Zasługi oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

PRODZIEKAN

DS. STUDENCKICH I DYDAKTYKI

PROF. DR HAB. CEZARY KOWALSKI

Absolwent Wydziału Farmaceutycznego lubelskiej AM (1979), dr (1988), dr hab. (2001), profesor nauk wet. (2007). Prodziekan WMW (2008–2012).

Kierownik Zakładu Farmakologii Katedry Przedklinicznych Nauk Weterynaryjnych WMW UP (2001). Kieruje realizacją przedmiotu farmakologia weterynaryjna, a w 2000 r. opracował program nowego, obecnie obligatoryjnego przedmiotu farmacja weterynaryjna. Promotor 5 prac doktorskich.

Dorobek naukowy prof. C. Kowskiego obejmuje 170 publikacji naukowych, w tym 60 prac oryginalnych, 24 prace przeglądowe, 86 komunikatów i doniesień na kongresy krajowe i zagraniczne. Współautor 9 podręczników i 2 patentów dotyczących metodyki otrzymywania nowych leczniczych związków chemicznych. Potrzebom przemysłu farmaceutycznego służą jego badania dotyczące dystrybucji i eliminacji chemioterapeutyków z tkanek zwierząt. Autorskie opracowanie metod analitycznych umożliwiają wyznaczanie okresów karencji dla leków, jak również stanowią podstawę przygotowania dokumentacji farmakologicznej i toksykologicznej niezbędnej do rejestracji nowych preparatów.

Członek Weterynaryjnego Komitetu Farmaceutycznego ds. Uzgodnień z UE przy Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi rady przy Ministrze Zdrowia ds. Monitoringu zagrożeń zdrowia ze strony środków spożywczych oraz żywienia, wiceprzewodniczący Komisji ds. Produktów Leczniczych Urzędu Rejestracji Produktów Leczniczych, Wyrobów Medycznych i Produktów Biobójczych, uczestniczy w pracach Narodowego Instytutu Zdrowia Publicznego i Departamentu Polityki Zdrowotnej Ministerstwa Zdrowia dotyczących Narodowego Programu Ochrony Antybiotyków, członek Polskiego Towarzystwa Farmakologicznego, Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych, członek Komitetu Nauk Weterynaryjnych Polskiej Akademii Nauk, członek Rady Naukowej Państwowego Instytutu

tutu Weterynaryjnego – Państwowego Instytutu Badawczego w Puławach.

Odnznaczony Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2005), Srebrnym Krzyżem Zasługi otrzymany od Prezydenta RP (2008) i Złotym Medalem za Długoletnią Służbę (2010).

PRODZIEKAN DS. KLINICZNYCH
PROF. DR HAB. PIOTR SILMANOWICZ

Lek. wet. Wydziału Weterynaryjnego WSR w Lublinie (1973), dr (1980), dr hab. w zakresie chirurgii weterynaryjnej (2000), prof. nadzw. AR (2003), prof. nauk weterynaryjnych (2008). Kierownik Katedry i Kliniki Chirurgii Zwierząt Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie (od 2001). Kierownik Studiów Doktoranckich na Wydziale Medycyny Weterynaryjnej. Prodziekan WMW (2008–2012).

Tematyka jego prac badawczych dotyczy wpływu leków uspokajających i znieczulających na organizm zwierząt, etiologii zapaleń stawów na tle immunologicznym i zwyrodnieniowym, oceny metod stosowanych w leczeniu chorób ortopedycznych i diagnostyce chirurgicznej oraz wprowadzania do praktyki chirurgicznej nowych biomateriałów. Aktualnie prowadzone są badania nad trójskładnikowym biomateriałem kompozytowym do uzupełniania ubytków chrzęstno-kostnych.

Autor 106 publikacji, w tym m.in. 54 oryginalnych prac badawczych, 6 przeglądowych, współautor podręcznika dotyczącego pielęgnacji i rozczyszczania kopyt koni. Promotor pięciu obronionych prac doktorskich i dwóch prac wstępnych. Prowadzi wykłady z zakresu anestezjologii, chirurgii, ortopedii, neurologii i fakultetów dotyczący zastosowania biomateriałów w medycynie i weterynarii.

Członek i założyciel Polskiego Stowarzyszenia Lekarzy Weterynarii Małych Zwierząt, Polskiego Stowarzyszenia Biomateriałów, a także członek Polskiego Towarzystwa Nauk Weterynaryjnych. Odnznaczony Medalem Edukacji Narodowej (2003).

WYDZIAŁ
BIOLOGII I HODOWLI ZWIERZĄT

DZIEKAN

PROF. DR HAB.
EUGENIUSZ R. GRELA

Absolwent Wydziału Zootechnicznego AR w Lublinie (1977), dr nauk rolniczych (1982), dr hab. nauk rolniczych w dziedzinie żywienia zwierząt (1990), prof. nauk rolniczych (1996), prof. zw. AR w Lublinie (od 2001).

Dyrektor Instytutu Żywienia Zwierząt i Bromatologii UP w Lublinie (od 1994), kierownik Zakładu Bromatologii i Fizjologii Żywienia (2004–2011), prodziekan Wydziału Biologii i Hodowli Zwierząt (1996–2002), dziekan Wydziału Biologii i Hodowli Zwierząt (2008–2012).

Problematyka badawcza, którą się zajmuje, dotyczy fizjologii żywienia zwierząt i ludzi,

ochrony środowiska rolniczego, towaroznawstwa materiałów paszowych, dodatków do pasz i żywności oraz ekologicznej produkcji żywności.

Autor 272 prac badawczych, 31 przeglądowych, 132 popularnonaukowych, 4 wdrożeń i 69 opinii, ekspertyz, recenzji na stopnie i tytuły naukowe, współautor 8 podręczników, m.in. *Żywnienie zwierząt i paszoznawstwo*, PWN, Warszawa 2001, 2004, 2008; *Biology of Nutrition in Growing Animals*, Elsevier, 2005; *Chemia i biotechnologia w produkcji zwierzęcej*, PWRiL, Warszawa, 2011; *Technika i zasady w żywieniu świń*, WWR, Poznań, 2011.

Promotor 11 przewodów doktorskich, 1 doktora h.c. oraz 156 prac magisterskich i 34 inżynierskich oraz 16 licencjackich. Organizator 8 konferencji naukowych, w tym 4 międzynarodowych. Kierownik 6 projektów badawczych (grantów) na łączną kwotę ponad 2 mln PLN.

Członek z wyboru Komitetu Nauk Zootechnicznych PAN, członek Rady Naukowej IZ-PIB w Balicach (2008–2011), członek Rady Naukowej Instytutu Fizjologii i Żywienia Zwierząt PAN w Jablonnie (od 2011), członek rad naukowych czasopism „Medycyna Weterynaryjna” „Annales UMCS” oraz „Trzoda chlewna”.

Prowadzi zajęcia z wielu przedmiotów, m.in. żywienie zwierząt, podstawy żywienia człowieka, bromatologia, chemizacja środków żywienia. Odnznaczony: Medal Komisji Edukacji Narodowej (1996); Złoty Krzyż Zasługi (1998).

PRODZIEKAN

DR HAB. MAREK BABICZ, PROF. NADZW. UP

Absolwent Wydziału Zootechnicznego AR w Lublinie (1996), dr nauk rolniczych (2002), dr hab. nauk rolniczych w zakresie zootechniki (1990), dr hab. prof. nadzw. UP w Lublinie (2012) w Katedrze Hodowli i Technologii Produkcji Trzody Chlewnej.

Zainteresowania naukowe koncentrują się na analizie wartości użytkowej świń, ze szczególnym uwzględnieniem roli czynników genetycznych na poziomie molekularnym w kształtowaniu cech rozplodowych tucznych i rzeźnych. Do zagadnień badawczych, którymi się zajmuje należy również ochrona zasobów genetycznych i świń rasy puławskiej.

Autor i współautor 62 prac badawczych, 34 komunikatów naukowych, 24 popularnonaukowych, 2 monografii oraz 4 recenzji w przewodach doktorskich.

Promotor przewodu doktorskiego, 31 prac magisterskich oraz 23 inżynierskich i licencjackich. Opiekun naukowy Sekcji Hodowli i Biotechnologii Świń, sekretarz Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego im. Michała Oczapowskiego Koło w Lublinie, członek Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, przewodniczący Komisji Olimpiady Wiedzy i Umiejętności Rolniczych – blok produkcji zwierzęcej, członek Zespołu, przy Grupie Roboczej ds. ochrony zasobów genetycznych świń metodą ex situ, redaktor naukowy Annales UMCS, sec. Zootechnika.

Prowadzi zajęcia dydaktyczne na kier. zootechnika, ochrona środowiska, medycyna wet., biologia.

Nagrody i odznaczenia: Nagroda zespołowa III° za działalność organizacyjną i dydaktyczno-wychowawczą w ramach Studenckiego Koła Naukowego Biologów i Hodowców Zwierząt, wyróżnienie Komitetu Organizacyjnego V Lubelskiego Festiwalu Nauki, nagroda indywidualna III° za działalność organizacyjną, nagroda zespołowa JM Rektora II° za działalność naukową, Brązowy Krzyż Zasługi.

PRODZIEKAN DS. KIERUNKÓW ZOOTECHNIKI I BEZPIECZEŃSTWO ŻYWNOŚCI

DR HAB. JOANNA BARŁOWSKA, PROF. NADZW. UP

Na Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie, a poprzednio na Akademii Rolniczej pracuje od 1992 r. Przez cały okres pracy związana jest z jedną jednostką (obecna nazwa – Katedra Towaroznawstwa i Przetwórstwa Surowców Zwierzęcych) na Wydziale Biologii i Hodowli Zwierząt. Kolejne awanse naukowe uzyskała: w 1999 r. (dr nauk rolniczych w zakresie zootechniki, specjalność ocena surowców zwierzęcych), 2008 r. (dr hab. w zakresie technologii żywności i żywienia, specjalność technologia mleczarstwa na Wydziale Technologii Żywności AR w Krakowie), 2009 r. (prof. nadzw. UP). Prodziekan WBiHZ (2008–2012).

Wiodącym kierunkiem jej działalności naukowej są problemy związane z produkcją i przetwórstwem mleka. Gros tych badań dotyczy oceny wpływu różnych czynników na przydatność technologiczną i wartość odżywczą mleka, w tym zawartość substancji biologicznie czynnych.

Ważnym wątkiem jej działalności naukowej są również prace związane z możliwością wykorzystania polimorfizmu białek mleka krowiego i koziego jako markerów cech użytkowych. Część dorobku naukowego dotyczy również wartości rzeźnej i jakości mięsa różnych gatunków zwierząt. W okresie 20 lat pracy naukowej opublikowała jako autor 149 pozycji, w tym 83 oryginalne i przeglądowe prace publikowane w czasopismach naukowych znajdujących się na liście MNiSW, w tym 23 pozycje w czasopismach znajdujących się w bazie JCR. Jest współautorem 3 podręczników akademickich o zasięgu ogólnopolskim, tzn. *Surowce zwierzęce – ocena i wykorzystanie dla studentów kierunków zootechnika, towaroznawstwo oraz technologia żywności i żywienia człowieka* i *Ochrona zasobów genetycznych zwierząt gospodarskich i dziko żyjących dla studentów kierunku biologia, zootechnika i ochrona środowiska* (wyd. PWRiL Warszawa) oraz *Metody oceny towaroznawczej surowców i produktów zwierzęcych* (Wyd. UP Lublin). Współautorka skryptu *Przewodnik do ćwiczeń z oceny i wykorzystania surowców zwierzęcych* (Wyd. AR Lublin).

Promotorka jednego zakończonego i jednego otwartego przewodu doktorskiego. Opracowała 4 recenzje prac doktorskich, 2 recenzje całokształtu dorobku naukowego i rozprawy habilitacyjne oraz wykonała 1 recenzję wydawniczą pracy habilitacyjnej. Pod jej kierunkiem wykonano 69 prac dyplomowych, w tym 46 magisterskich i 23 inżynierskie.

Prowadzi bądź będzie prowadzić zajęcia na 5 kierunkach studiów (zootechnika, ochrona

środowiska, biologia, dietetyka, bezpieczeństwo żywności) z takich przedmiotów jak: towaroznawstwo produktów zwierzęcych, technologia przetwarzania mleka, podstawy produkcji żywności, przemysł rolno-spożywczy a środowisko, produkty regionalne pochodzenia zwierzęcego, substancje biologicznie czynne w żywności, żywność regionalna i tradycyjna, żywność ekologiczna.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego, Polskiego Towarzystwa Technologów Żywności (obecnie członek Zarządu Oddziału Lubelskiego PTTŻ) i Lubelskiego Towarzystwa Naukowego.

PRODZIEKAN

DR HAB. GRZEGORZ ZIĘBA, PROF. NADZW. UP

Absolwent Wydziału Zootechnicznego AR w Lublinie (1984). Do 2000 r. zatrudniony w Instytucie Genetyki i Hodowli Zwierząt (IGHZ) PAN w Jastrzębcu na stanowiskach: zootechnika, asystenta i po obronie pracy doktorskiej (1991) adiunkta. Od 1993 r. adiunkt w Katedrze Biologicznych Podstaw Produkcji Zwierząt Akademii Rolniczej w Lublinie, od 2005 r. dr habilitowany, a od 2008 na stanowisku profesora nadzwyczajnego UP. Prodziekan WBiHZ (2008–2012). Swoje badania naukowe koncentruje na metodach genetycznego doskonalenia zwierząt. Efektem jego dotychczasowej działalności badawczej jest 168 publikacji, z których 73 to oryginalne rozprawy naukowe (sumaryczny IF = 12,25). Utrzymuje ścisły kontakt z praktyką hodowlaną i produkcyjną. Współtwórca znaczka do identyfikacji zwierząt objętego ochroną własności intelektualnej. Wypromował jednego doktora i aktualnie kieruje realizacją dwóch prac doktorskich. Był kierownikiem trzech ukończonych projektów badawczych, wykonawcą dziesięciu, jednego celowego oraz współtwórcą dwóch finansowanych grantów aparaturowych. Członek Rady Naukowej IGHZ PAN w Jastrzębcu i Rady Redakcyjnej „Animal Science Papers and Reports”.

PRODZIEKAN

DR HAB. MARZENA BŁĄŻEWICZ-WOŹNIAK, PROF. NADZW. UP

Mgr inż. ogrodnictwa w Uniwersytecie Rolniczym w Plovdiv (Bułgaria) w 1985 r. Studia ukończyła z wyróżnieniem, za co otrzymała Złotą Odznakę Ministra Edukacji Narodowej Bułgarii. Po studiach rozpoczęła pracę jako ogrodnik w Zakładach Metalurgicznych „Ursus” w Lublinie, a następnie w Miejskim Przedsiębiorstwie Zieleni w Lublinie. Od 1987 r. pracuje w UP w Lublinie. Dr nauk rolniczych z zakresu ogrodnictwa (1996 r.), dr hab. nauk rolniczych z zakresu ogrodnictwa – specjalność uprawa roli i roślin (2007 r.).

Starszy technik w Zakładzie Uprawy i Nawożenia Roślin Ogrodniczych (1987–88), asystent stażysta (1988), asystent (1989–1996), adiunkt (1996–2010), prof. nadzw. (2010) w Katedrze Uprawy i Nawożenia Roślin Ogrodniczych UP w Lublinie.

Dorobek naukowy obejmuje 137 pozycji, w tym 57 oryginalnych prac twórczych. Głównym obszarem zainteresowań naukowych są zagadnienia dotyczące wpływu czynników agrotechnicznych na wzrost i plonowanie roślin ogrodnictwa na tle zróżnicowanych warunków klimatycznych i glebowych.

Kierownik dwóch projektów badawczych (2009–2012) oraz główny wykonawca 5 projektów badawczych (1987–2008). Promotor 32 prac magisterskich, 11 inżynierskich oraz opiekun naukowy jednego zakończonego przewodu doktorskiego.

Prowadzi zajęcia na studiach stacjonarnych i niestacjonarnych z przedmiotów: uprawa roli i roślin, historia ogrodnictwa, surowce dekoracyjne z upraw polowych i stanowisk naturalnych, herbologia, współczesne trendy w ogrodnictwie – uprawa roślin oraz przedmioty do wyboru: egzotyczne gatunki roślin do suchych bukiecików, rośliny użytkowe dla terenów zieleni, rośliny użytkowe ze stanu naturalnego.

Jeden z głównych organizatorów cyklu Ogólnopolskich Konferencji Naukowych „Strączkowe Rośliny Białkowe” (1994, 1996, 1998, 2000). Członek Zespołu Redakcyjnego

„Księgi pamiątkowej 25-lecia Wydziału Ogrodniczego”, materiałów konf. z cyklu „Strączkowe rośliny białkowe (1994, 1996, 1998, 2000) i tomu Bibliotheca Fragmenta Agronomica (2000). W 2009 r. główny koordynator VI edycji Lubelskiego Festiwalu Nauki w UP w Lublinie. Członek Komitetu Organizacyjnego III Zjazdu Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych (Lublin 2011) oraz zespołu redakcyjnego materiałów konf. „Nauka i praktyka ogrodnicza dla zdrowia i środowiska”.

Dwukrotny laureat „Złotej Marchewki” (2007 i 2011).

Członek Komisji Oceniającej WO oraz Odwoławczej Komisji Dyscyplinarnej ds. Studentów, a także Rady Programowej kierunku ochrona roślin i ochrona fitosanitarna, członek Zespołu ds. Wizerunku i Promocji UP, odpowiada za stronę internetową WO i AK, przew. Rady Redakcyjnej „Acta Agrobotanica”, członek Polskiego Towarzystwa Botanicznego, Polskiego Towarzystwa Agronomicznego, Polskiego Towarzystwa Nauk Agrofizycznych i Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych, od 2003 r. sekretarz Oddziału Lubelskiego PTNO, a także członek Prezydium LTN.

Nagroda Indywidualna II° JM Rektora Akademii Rolniczej w Lublinie (1997 i 2008)

Nagroda Zespołowa II° JM Rektora Akademii Rolniczej w Lublinie (2001 i 2011)

W 2009 r. otrzymała Medal Komisji Edukacji Narodowej.

PRODZIEKAN

DR HAB. INŻ. EUGENIA CZERNYSZEWICZ

W latach 1979–1984 studiowała w AR w Lublinie na Wydziale Ogrodnictwa. Pracę na Wydziale rozpoczęła w 1985 r. w Katedrze Nasiennictwa i Szkółkarstwa Ogrodniczego. Od 1995 r. przeszła wraz z częścią pracowników do nowo powstałej Katedry Ekonomiki Ogrodnictwa.

Stopień naukowy dr nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa – ekonomika ogrodnictwa uzyskała w 1999 r. Od tego czasu do chwili obecnej pracuje na stanowisku adiunkta w Zakładzie Ekonomiki Ogrodnictwa. W 2009 r. uzyskała w Uniwersytecie Ekonomicznym w Krakowie na Wydziale Towaroznawstwa stopień naukowy dr hab. nauk ekonomicznych w dyscyplinie towaroznawstwo.

Działalność naukowo-badawcza obejmuje problematykę: zachowania i preferencji konsumentów, konsumenckiej oceny jakości produktów ogrodnictwa, zarządzania jakością produktów ogrodnictwa, metod i systemów zapewnienia jakości żywności, zwłaszcza w produkcji podstawowej, konsumpcji owoców i warzyw, a także zmian ilościowych i jakościowych na rynku produktów ogrodnictwa, głównie owoców i materiału szkółkarskiego. Część wcześniejszego dorobku naukowego dotyczyła zagadnień związanych z analizą rynku i ekonomicznej efektywności produkcji ogrodnictwa, w tym materiału szkółkarskiego owocowego i ozdobnego, zwłaszcza róż.

Dotychczasowy dorobek naukowy składa się ze 109 pozycji, w tym 61 oryginalnych prac twórczych, 2 monografii, 9 rozdziałów w monografiach.

WYDZIAŁ OGRODNICTWA I ARCHITEKTURY KRAJOBRAZU

DZIEKAN

DR HAB. ZENIA MICHAŁOJCZ, PROF. NADZW. UP

Mgr inż. ogrodnictwa (1974), dr nauk rolniczych (1983), dr hab. nauk rolniczych z zakresu ogrodnictwa – specjalność nawożenie roślin ogrodnictwa (2001) Wydziału Ogrodniczego AR w Lublinie, prof. nadzw. (od 2004) w Katedrze Uprawy i Nawożenia Roślin Ogrodniczych UP.

Jej dorobek naukowy obejmuje ponad 129 rozpraw i artykułów naukowych. Dotyczą one oddziaływania azotu, potasu, chloru i siarki na plonowanie oraz zawartość azotanów, cukrów i witamin w warzywach. Ponadto prowadzi badania nad pozakorzeniowym dokarmianiem roślin sadowniczych i warzywnych wapniem i jego transportem w roślinie.

Od 2010 r. jest kierownikiem Zakładu Ekonomiki Ogrodnictwa oraz kierownikiem studiów podyplomowych w UP w Lublinie nt. „Zapewnienie jakości w produkcji owoców i warzyw”.

Prowadzi zajęcia dydaktyczne na studiach dziennych i zaocznych na Wydziale Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu oraz Wydziale Agrobiotechnologii.

Jest promotorem 32 prac magisterskich, 10 prac inżynierskich, a 13 kolejnych jest w toku. Jest członkiem wydziałowej komisji ds. nauki i współpracy z zagranicą, komisji ds. oceny jakości kształcenia oraz członkiem rady programowej kierunku ekonomia na Wydziale Agrobiotechnologii.

Wspólnie ze współpracownikami zorganizowała 2 konferencje (w 2005 i 2010 r.), a przy 10 innych konferencjach organizowanych przez Katedrę Ekonomiki Ogrodnictwa brała czynny udział w organizacji.

Członek Polskiego Towarzystwa Nauk Ogrodniczych Oddział w Lublinie, gdzie już drugą kadencję jest przewodniczącą Komisji Rewizyjnej PTNO, jest także członkiem Stowarzyszenia Ekonomistów Rolnictwa i Agrobiznesu i Polskiego Towarzystwa Technologów Żywności. W latach 2004–2005 była uczestnikiem studiów podyplomowych w KUL i Lubelskiej Szkole Biznesu nt. „Zarządzanie przedsiębiorstwem w Unii Europejskiej”.

W 2010 r. uzyskała nagrodę I stopnia JM Rektora UP w Lublinie za działalność naukową. W 2007 r. została uhonorowana przez Wydziałową Radę Samorządu Studenckiego Wydziału Ogrodniczego „Złotą marchewką” w kategorii najbardziej cierpliwego nauczyciela akademickiego.

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI

DZIEKAN

PROF. DR HAB. ANDRZEJ JERZY MARCZUK

Studia na Wydziale Techniki Rolniczej AR w Lublinie ukończył w 1986 r. Dnia 20 listopada 1986 r. podjął pracę w Zakładzie Budowy Maszyn Rolniczych, Instytutu Mechanizacji Rolnictwa AR w Lublinie. Stopień naukowy doktora nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej uzyskał w 1994 r. na Wydziale Techniki Rolniczej i Leśnej SGGW w Warszawie. Stopień dr hab. nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej, specjalności maszyny i urządzenia rolnicze, transport w rolnictwie, organizacja i zarządzanie w produkcji rolniczej otrzymał w 2005 r.

Dorobek naukowo-badawczy obejmuje łącznie 111 pozycji, w tym 66 oryginalnych prac twórczych (28 jest jego autorstwa, a 38 współautorstwa), współautorstwo dwóch książek, 17 opracowań zastosowanych w praktyce, w tym 3 wdrożone rozwiązania technologiczne.

Recenzent licznych artykułów publikowanych w wydawnictwach naukowych, takich jak: „Inżynieria Rolnicza”, Teka Komisji Motoryzacji i Energetyki Rolnictwa, „Acta Scientiarum Polonorum Technica Agraria”, „Media4u Magazine”, „Techmod” oraz pracy doktorskiej i rozprawy habilitacyjnej. W 2009 r. był członkiem komitetu naukowego serii monografii wydanych w ramach tematu: „Postęp nauko-

wo-techniczny w pozyskiwaniu, przetwarzaniu i wykorzystaniu odnawialnych źródeł energii”.

Za osiągnięcia naukowe w latach 1994–1995, 1996–1997, 2003–2004 został wyróżniony przez JM Rektora AR nagrodami indywidualnymi i zespołowymi III stopnia, a za lata 2004–2006 otrzymał nagrodę indywidualną II stopnia. Wielokrotnie otrzymywał indywidualne nagrody III stopnia JM Rektora UP za działalność organizacyjną.

W okresie 2008–2012 był prodziekanem Wydziału Inżynierii Produkcji.

PRODZIEKAN

PROF. DR HAB. INŻ. DARIUSZ ANDRZEJKO

Mgr inż. Wydziału Techniki Rolniczej AR w Lublinie (1989); dr nauk rolniczych (1995 – WTR AR w Lublinie); dr hab. nauk rolniczych w specjalności inżynieria i aparatura przemysłu rolno-spożywczego, agrofizyka (2005 – Wydział Inżynierii Produkcji AR w Lublinie); prof. nauk rolniczych (2010).

Od 1989 r. rozpoczął pracę na WTR AR w Lublinie. W 1995 r. został mianowany na stanowisko adiunkta, a w 2007 r. na stanowisko prof. nadzw. Od 2011 r. jest kierownikiem Katedry Biologicznych Podstaw Technologii Żywności i Pasz oraz liderem Rady Programowej kierunku studiów technika rolnicza i leśna.

W swojej działalności naukowo-badawczej realizuje zadania związane z badaniami nad właściwościami technologicznymi synekich surowców roślinnych, zmianami właściwości fizycznych, technologicznych i strukturalnych ziarnistych surowców roślinnych spowodowanych cieplnym oddziaływaniem promieniowania podczerwonego, wpływem na zdrowie człowieka żywności zanieczyszczonej środowiskowo lub niewłaściwie spreparowanej. Promotor 2 prac doktorskich, 31 magisterskich i 12 inżynierskich o tematyce związanej z wpływem różnych procesów technologicznych na zmiany właściwości surowców i produktów roślinnych. Recenzent 3 prac doktorskich oraz licznych artykułów publikowanych w wydawnictwach naukowych. Na dorobek naukowy składają się 182 publikacje, w tym 3 monografie, 9 rozdziałów w monografiach, 3 zgłoszenia patentowe, 7 projektów badawczych.

Od 2009 r. jest członkiem Komitetu Naukowego czasopisma Teka Komisji Motoryzacji i Energetyki Rolnictwa. Od 2008 r. jest prezesem Polskiego Towarzystwa Inżynierii i Techniki Przetwórstwa Spożywczego „Spomasz”, członkiem Polskiego Towarzystwa Agrofizycznego, Komitetu Techniki Rolniczej oraz Stowarzyszenia Inżynierów i Techników Mechaników Polskich. Dyplomowany rzeczoznawca SIMP specjalności maszyny dla przemysłu spożywczego oraz ekspert-rzeczoznawca w zakresie inżynierii żywności przy PTIiTPS „Spomasz”. W 2008 r. uzyskał certyfikat recenzenta w Zespole Ekspertów Zewnętrznych ds. Analiz Delphi Narodowego Programu Foresight Polska 2020. Za działalność naukowo-badawczą i dydaktyczną został wyróżniony Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Srebrnym Medalem za Długoletnią Służbę oraz dziewięciokrotnie nagrodą JM Rektora.

PRODZIEKAN

DR HAB. INŻ. TADEUSZ GLUSKI

Absolwent Wydziału Inżynierii Budowlanej i Sanitarnej Wyższej Szkoły Inżynierskiej w Lublinie oraz Wydziału Inżynierii Lądowej Politechniki Warszawskiej, dr nauk rolniczych Wydziału Techniki Rolniczej AR w Lublinie, dr hab. nauk rolniczych w zakresie inżynierii rolniczej Wydziału Inżynierii Produkcji (od 2005). Autor lub współautor 50 prac naukowych z zakresu budownictwa rolniczego i inżynierii rolniczej oraz autor 1 monografii. Prodziekan WIP (2008–2012).

Od 1974 r. pracownik Katedry Melioracji i Budownictwa Rolniczego AR w Lublinie, od 2005 kierownik Zakładu Inżynierii Wiejskiej tej katedry.

Promotor 22 prac magisterskich. Opracował dla kilku kierunków studiów szczegółowe programy przedmiotów: budownictwo rolnicze, budownictwo inwentarskie, budownictwo stajenne, budownictwo wiejskie i architektura wnętrz, budownictwo zootechniczne, inżynieria ogrodnicza, geometria wykreslna.

Członek wydziałowej komisji ds. badań naukowych i współpracy z zagranicą.

PRODZIEKAN

DR HAB. IZABELA KUNA-BRONIOWSKA

Studia na Wydziale Matematyki, Fizyki i Chemii na UMCS w Lublinie ukończyła w 1976 r., uzyskując stopień mgr matematyki. Bezpośrednio po studiach podjęła pracę na etacie naukowo-dydaktycznym w Zakładzie Doświadczalnictwa w Instytucie Zastosowań Matematyki w AR w Lublinie, obecnie Katedra Zastosowań Matematyki i Informatyki UP w Lublinie.

Jej początkowe zainteresowania naukowe skupiają się na metodach pobierania próby i ich wykorzystaniu w doświadczalnictwie rolniczym. Po uzyskaniu stopnia doktora zakres badań naukowych został rozszerzony o zagadnienia modelowania i analizy statystycznej doświadczeń z obiektem kontrolnym. Jest autorem lub współautorem 30 oryginalnych prac twórczych. Większość uzyskanych wyników badań naukowych prezentowała na konferencjach krajowych i zagranicznych, w tym między innymi: w Danii, Holandii, Turcji, RPA, USA, Czechach, Słowacji i Australii.

W 1986 r. uzyskała stopień dr nauk rolniczych, w 2008 r. uzyskała stopień naukowy doktora habilitowanego na WIP.

W roku 2002 była głównym organizatorem uroczystości związanych z jubileuszem 50-lecia Katedry Zastosowań Matematyki AR w Lublinie. Ponadto w latach 2002, 2010 i 2011 była głównym organizatorem konferencji Colloquium Biometryczne.

Jest członkiem zarządu Polskiego Towarzystwa Biometrycznego oraz członkiem Polskiego Towarzystwa Inżynierii Rolniczej.

Prowadzi bądź prowadziła na różnych wydziałach uczelni wykłady i ćwiczenia z takich

przedmiotów, jak: statystyka matematyczna, analiza danych, statystyczna kontrola jakości, technologia informacyjna i matematyka. Udziela licznych konsultacji prac magisterskich i doktorskich w zakresie opracowania statystycznego wyników doświadczeń rolniczych ogrodniczych i technicznych.

Od października 2011 r. jest kierownikiem Zakładu Teorii Eksperymentu i Biometrii oraz kierownikiem Katedry Zastosowań Matematyki i Informatyki.

WYDZIAŁ NAUK O ŻYWNOŚCI I BIOTECHNOLOGII

DZIEKAN

PROF. DR HAB. IZABELLA JACKOWSKA

Ukończyła Wydział Matematyki, Fizyki i Chemii UMCS – kierunek chemia (1981), dr nauk rolniczych: fizykochemia gleby (1991), dr hab. nauk rolniczych: chemia rolna, chemia środowiska, fizykochemia (1997), prof. nauk rolniczych: chemia rolna, chemia środowiska (2003). Od 2008 r. zatrudniona na stanowisku prof. zwyczaj. Kierownik Katedry Chemii od 2009 r. Od 2006 r. przez dwie kadencje pełniła funkcję prodziekana ds. studenckich i dydaktyki Wydziału Nauk o Żywności i Biotechnologii.

Prowadzi wykłady z Chemii i Towaroznawstwa artykułów przemysłowych, oraz ćwiczenia audytoryjne i laboratoryjne dla studentów różnych wydziałów UP. Przez kilka lat prowadziła wykłady z chemii dla studentów Zaocznych Studiów Zawodowych WIP w zamiejscowych ośrodkach – w Krasnymstawie i Opolu Lubelskim. Przez 5 lat prowadziła wykład „Energetyczna degradacja środowiska” w Podyplomowym Studium Ochrony i Kształtowania Środowiska Przyrodniczego przy UP w Lublinie.

Jej działalność naukowa jest związana ze środowiskiem naturalnym i z jego antropogenicznym zagrożeniem. Badała wpływ zakwaszenia i zróżnicowanej temperatury gleby na uruchamianie w niej jonów metali ciężkich. Zajmowała się też zagadnieniem uzdatniania osadów ściekowych do ich przyrodniczego wykorzystania. Poszukiwała rozwiązań przyczyniających się do ograniczenia wymywania tych pierwiastków z osadów. Wieloletnie doświadczenia w posługiwaniu się techniką atomowej spektrometrii absorpcyjnej w oznaczaniu metali ciężkich umożliwiło Jej również uczestniczenie w wielu dodatkowych badaniach. Badania te rozszerzają wiedzę o wykorzystaniu metod analitycznych do analizowania różnych rodzajów próbek. Obecnie prowadzone badania dotyczą różnych aspektów (chemicznych, środowiskowych, ekonomicznych) wykorzystania surowców rolniczych w energetyce.

Dorobek naukowy obejmuje łącznie 175 pozycji, z których 90 to oryginalne publikacje naukowe, oraz 2 podręczniki z chemii, podręcznik *Artykuły przemysłowe* i 4 monografie. Pod jej kierunkiem wykonano 24 prace magisterskie, 32 inżynierskie i 1 doktorską. Recenzent 77 prac magisterskich z zakresu ochrony środowiska, technologii żywności i agronomii, 7 prac doktorskich i 1 habilitacyjnej.

Współorganizator 24 konferencji naukowych, wiceprzewodnicząca VIII LFN (2011 r.). Sekretarz Lubelskiego Oddziału Polskiego Towarzystwa Magnezologicznego od 1995, członek Polskiego Towarzystwa Gleboznawczego od 1995 r., i Międzynarodowej Unii Towarzystw Gleboznawczych IUSIS, członek Lubelskiego Towarzystwa Naukowego od 1997 r., wiceprezes Lubelskiej Rady Ekoenergii przy Fundacji PAN o/Lublin „Nauka i Rozwój Lubelszczyzny” od 2003 r., członek Kapituły Konkursowej PARP „Akademicki Mistrz Innowacyjności” (2010 i 2011 r.). Zaangażowana w prace utworzenia w Lublinie Centrum Nauki „Poznawalnia”.

Za osiągnięcia w pracy naukowo-dydaktycznej wyróżniona licznymi nagrodami JM Rektora oraz Honorową Odznaką AR, Srebrnym Krzyżem Zasługi (2000) i Złotym Krzyżem Zasługi (2005) i Medalem Komisji Edukacji Narodowej (2007).

PRODZIEKAN DS. NAUKI I WSPÓŁPRACY Z ZAGRANICĄ

PROF. DR HAB. ZBIGNIEW J. DOLATOWSKI

Mgr inż. Wydziału Technologii Mleczarskiej i Żywności ATR w Olsztynie (1968), dr nauk technicznych (1975) Wydziału Technologii Żywności tej uczelni, dr hab. w zakresie technologii żywności i żywienia człowieka (1999) Wydziału Nauk o Żywności Uniwersytetu Warmińsko-Mazurskiego, profesor nauk rolniczych (2006), profesor zwyczajny (2007). Prodziekan WNoŻiB (2008–2012).

Kierownik Katedry Technologii Mięsa i Zarządzania Jakością Wydziału Nauk o Żywności i Biotechnologii oraz Studium Podyplomowego „Zarządzanie Jakością w Produkcji Żywności”. Autor ponad 350 publikacji, w tym 103 oryginalnych prac naukowo-badawczych, 12 patentów, 25 udokumentowanych wdrożeń różnych technologii i urządzeń do przetwórstwa. W kilkudziesięciu (ok. 50) zakładach spożywczych pod jego kierunkiem był wdrażany system zapewnienia bezpieczeństwa żywności HACCP, współautor podręcznika.

Główne zainteresowania naukowe: wpływ chłodzenia poubojowego mięsa na przemiany podczas dojrzewania, badania nad technologią wykorzystania surowców ubocznych przetwórstwa mięsa wpływ wysokonapięciowej elektrostymulacji i pola elektrycznego o wysokim natężeniu na dojrzewanie mięsa, zastosowanie ultradźwięków w kształtowaniu kruchości wołowiny i jakości mięsa wieprzowego, masowanie mięsa; wpływ sonifikacji mięsa na proces mrożenia, badania zmian właściwości mechanicznych żywności pochodzenia zwierzęcego podczas przechowywania, przygotowanie koncentratów białkowo-włóknikowych z nasion zbóż i ich wpływ na przemiany technologiczne i oksydoredukcyjne wyrobów mięsnych, probiotyki w technologii przetwórstwa mięsa, koncentrat lucerny w żywieniu zwierząt a jakoś mięsa i ekologiczne technologie przetwórstwa mięsa.

Był członkiem sekcji KBN ds. grantów naukowych w zakresie technologii żywności.

Przygotował program wykładów i ćwiczeń m.in. z takich przedmiotów jak technologia mięsa, zarządzanie jakością żywności, techno-

logia przetwarzania surowców zwierzęcych, fizyczne właściwości żywności pochodzenia zwierzęcego. Promotor 6 prac doktorskich oraz ok. 160 magisterskich i ok. 45 inżynierskich. Członek Lubelskiego Towarzystwa Naukowego, Polskiego Towarzystwa Technologii Żywności.

Odnaczenia: Złoty Krzyż Zasługi, Medal Komisji Edukacji Narodowej, odznaka „Zasłużony pracownik przemysłu spożywczego”, odznaka „Racjonalizator produkcji” i Honorowa Odznaka AR w Lublinie.

PRODZIEKAN DS. STUDENCKICH I DYDAKTYKI

DR HAB. INŻ. WALDEMAR GUSTAW

Ukończył technologię żywności i żywienie człowieka AR w Lublinie w 1996 r., dr inż. nauk rolniczych – specjalność technologia żywności (2001), dr hab. nauk rolniczych w zakresie technologii żywności i żywienia UR w Krakowie (2009).

Głównym kierunkiem jego pracy badawczej są oddziaływania pomiędzy białkami serwatkowymi a polisacharydami, otrzymywanie mlecznych produktów fermentowanych z dodatkiem bakterii probiotycznych oraz stymulacja wzrostu bakterii fermentacji mlekowej przez białka mleka.

Promotor dwóch zakończonych przewodów doktorskich i 25 prac magisterskich. Dorobek naukowy obejmuje ponad 90 publikacji w tym 50 oryginalnych prac naukowo-badawczych.

Wykłada towaroznawstwo produktów mleczarskich, produkty mleczarskie, technologię mleka i hydrokoloidów, biotechnologię w mleczarstwie, procesy fermentacyjne w przetwórstwie mięsa i mleka, politykę bezpieczeństwa żywnościowego.

Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Technologii Żywności.

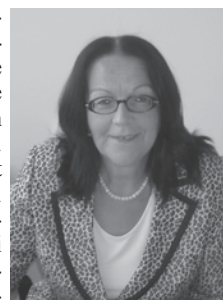

WYDZIAŁ NAUK ROLNICZYCH

DZIEKAN

PROF. DR HAB. DANUTA BORKOWSKA

Absolwentka Wydziału Zootechnicznego AR w Lublinie (1980). Na Wydziale tym uzyskała stopień dr (1988) i dr hab. (1995). Od 2002 r. jest prof. nauk rolniczych. Przez cały okres zatrudnienia w uczelni (od roku 1981) pracuje w Zamościu. Pełniła funkcję kierownika Zakładu, a następnie Katedry Hodowli i Użytkowania Zwierząt, dyrektora Instytutu Nauk Rolniczych, a od 2006 prodziekana Wydziału Nauk Rolniczych ds. studenckich i dydaktyki. Główne kierunki prowadzonych przez nią badań dotyczą doskonalenia cech produkcyjnych i funkcjonalnych miejscowej populacji bydła rasy phf cb, oceny warunków utrzymania krów i produkcji mleka, kondycji krów oraz jej związku z płodnością i występowaniem chorób. Zajmowała się także problemami hodowli bydła mięsne-

go, uczestnicząc m.in. w badaniach etologicznych. W ostatnich latach w kręgu jej zainteresowań naukowo-badawczych znalazły się problemy aklimatyzacji i efektywności użytkowania francuskiego bydła rasy montbeliarde, utrzymywanego w południowo-wschodniej Polsce.

Dorobek naukowy obejmuje 174 pozycje, z czego 106 to oryginalne prace twórcze. Jest współautorką 3 podręczników, promotorem w 3 przewodach doktorskich, w tym 2 zakończonych i 1 aktualnie realizowanym. Pod jej kierunkiem wykonano 100 prac magisterskich oraz 53 inżynierskie. Wielokrotnie była powoływana na recenzenta w przewodach doktorskich, w postępowaniu o nadanie tytułu profesora i awansowania na stanowisko prof. zwyczaj. Wykonała kilkadziesiąt recenzji prac składanych do druku w czasopiśmie krajowych i międzynarodowych.

Członek Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego (od 1984), Zarządu Sekcji Hodowli Bydła PTZ (od 2003) i Zarządu Głównego tej organizacji (od 2007), członek rzeczywisty Lubelskiego Towarzystwa Naukowego (od 2000). W latach 2001–2008 była członkiem Kolegium Redakcyjnego Roczn. Nauk. AR w Poznaniu oraz Rady Roztoczańskiego Parku Narodowego (2001–2005). W roku 2012 została powołana na członka Rady Gospodarczej Prezydenta Miasta Zamościa. Odznaczona Medalem Komisji Edukacji Narodowej oraz Złotym Krzyżem Zasługi.

PRODZIEKAN DS. STUDENCKICH

DR HAB. JOLANTA MOLAS, PROF. UP

Absolwentka Wydziału Biologii i Nauk o Ziemi UMCS w Lublinie (1981), dr nauk przyrodniczych (1990, UŚ w Katowicach), dr hab. nauk rolniczych w zakresie ogrodnictwa, spec. fizjologia roślin (2011, UP w Lublinie). Od 1 października 2011 r. pracuje na stanowisku profesora nadzwyczajnego UP w Lublinie.

Główne kierunki prowadzonych przez nią badań dotyczyły fizjologicznej reakcji roślin uprawnych na abiotyczne stresy środowiska, w szczególności na stres mechaniczny oraz stresy powodowane przez metale ciężkie. Uczestniczyła także w badaniach zespołowych dotyczących oceny wpływu lokalnych emitorów zanieczyszczeń na środowisko przyrodnicze regionu zamojskiego. Aktualnie prowadzi badania w zakresie fizjologicznej i plonotwórczej efektywności mikronawozów chelatowych oraz biologicznych skutków ich nadmiaru w środowisku. W latach 2000–2003 kierowała grantem KBN nr 5PO6H 054 19. Jej dorobek naukowy obejmuje ponad 90 pozycji, z czego 63 to oryginalne prace twórcze o zasięgu krajowym i międzynarodowym. Promotor jednego obecnie realizowanego przewodu doktorskiego. Jest członkiem Polskiego Towarzystwa Biologii Eksperymentalnej oraz Federation of European Societies of Plant Biology.

Pod jej kierunkiem wykonano 35 prac magisterskich oraz 25 inżynierskich. Jest opiekunem Koła Naukowego Biologów. Wyróżniona zespołową nagrodą II° JM Rektora AR w Lublinie za twórcze wyniki w pracy naukowej i dydaktycznej (1996/1997) oraz nagrodą III° (2005/2006) za działalność organizacyjną.

PRZEKAZANIE WŁADZY NA KADENCJĘ 2012–2016

31 września br. w Sali Senatu UP odbyła się uroczystość, podczas której nastąpiło zakończenie kadencji 2008–2012 i przekazanie władzy w ręce rektora, prorektorów, dziekanów i prodziekanów, wybranych do kierowania Uniwersytetem Przyrodniczym w Lublinie w latach 2012–2016.

JM Rektor Marian Wesołowski podsumował dokonania ostatnich czterech lat. Do sukcesów zaliczył likwidację deficytu uczelni, wybudowanie gmach Biblioteki Głównej – Regionalnego Ośrodka Rolniczej Informacji Naukowej oraz Centrum Innowacyjno-Wdrożeniowego Nowych Technik i Technologii w Inżynierii Rolniczej przy ul. Głębokiej, zainicjowanie budowy nowych klinik weterynaryjnych, dzięki którym nasz Wydział Medycyny Weterynaryjnej będzie najnowocześniejszy w kraju, a także przeprowadzenie remontów budynków Teorii Weterynarii, Agrotechniki, budynku przy ul. Leszczyńskiego, na Felinie i Płockie 1 w Zamościu, na łączną kwotę 20 mln zł. Ważnym dokonaniem jest rozwój kierunków kształcenia, otwieranie nowych kierunków kształcenia. Ambicją władz jest stały roz-

wój kadry naukowej, promowanie doktorów i doktorów habilitowanych oraz sprostanie nowym wymaganiom stawianym promowaniu profesorów. W nowej kadencji, jeśli Senat zatwierdzi propozycję, będą budowane obiekty sportowe na Felinie (korty, boiska itp.).

JM Rektor podziękował za pracę oraz wręczył dyplomy i nagrody książkowe osobom, które skończyły kadencję na swoich dotychczasowych stanowiskach.

Prof. Zbigniew Nozdryn-Płotnicki, przewodniczący Uczelnianej Komisji Wyborczej złożył gratulacje nowo wybranym oraz wręczył akt powołania na kadencję 2012–2016 rektorowi prof. dr. hab. Marianowi Wesołowskiemu oraz prorektorom – ds. nauki i współpracy z zagranicą prof. dr. hab. Stanisławowi Baranowi, ds. organizacji i kadr prof. dr. hab. Andrzejowi Borowemu oraz ds. studenckich i dydaktyki prof. dr. hab. Krzysztofowi Gołackiemu.

Przewodniczący poszczególnych Wydziałowych Komisji Wyborczych wręczyli akty powołania dziekanom i prodziekanom na kadencję 2012–2016.

EZM

Fot. Jacek Piasecki

NOMINACJE - HABILITACJE DOKTORATY

NADANE STOPNIE DOKTORA HABILITOWANEGO

WYDZIAŁ MEDYCYNY WETERYNARYJNEJ

dr Radosław Piotr Radzki: Antyosteopieczne efekty stosowania alfa-ketoglutaranu i ipriflawnu u owarietomizowanych i orchidektomizowanych szczurów

Recenzenci:

prof. dr hab. Artur Dembiński
prof. dr hab. Tomasz Motyl
prof. dr hab. Cezary Kowalski
prof. dr hab. Tomasz Janowski
19 stycznia 2012 r.

dr Izabela Polkowska: Badania wpływu patogennej flory bakteryjnej w chorobach przyzębia na stan narządów wewnętrznych u psów

Recenzenci:

prof. dr hab. Teresa Barbara Matthews-Brzozowska
prof. dr hab. Jan Kuryszko
prof. dr hab. Wojciech Brzeski
dr hab. Marek Galanty, prof. nadzw.
31 maja 2012 r.

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI

dr inż. Artur Popko: Charakterystyka roboczych elementów konstrukcyjnych emulsora uwarunkowaniem modelowania ciśnieniowego dyspersji emulsji

Recenzenci:

dr hab. Kazimierz Zawislak, prof. nadzw. – UP w Lublinie
prof. dr hab. Roman Hejft – Politechnika Białostocka
dr hab. Wojciech Weiner – UTP w Bydgoszczy
dr hab. inż. Stanisław Konopka, prof. nadzw. – UWM w Olsztynie
14 czerwca 2012

dr inż. Krzysztof Jóźwiakowski: Badania skuteczności oczyszczania ścieków w wybranych systemach gruntowo-roślinnych

Recenzenci:

prof. dr hab. Stanisław Krzanowski – UR w Krakowie
prof. dr hab. Hanna Obarska-Tempkowiak – Politechnika Gdańska
prof. dr hab. Krzysztof Kuczewski – UP we Wrocławiu
dr hab. inż. Tadeusz Siwiec, prof. nadzw. – SGGW
11 lipca 2012 r.

WYDZIAŁ BIOLOGII I HODOWLI ZWIERZĄT

dr Iwona Rozempolska-Rucińska: Progowe cechy wylęgowe w doskonaleniu kur nieśnych

Recenzenci:

prof. dr hab. Tomasz Szwaczkowski – UP w Poznaniu
prof. dr hab. Jarosław Horbańczuk – IG i HZ PAN w Jastrzębcu

prof. dr hab. Danuta Szczerbińska – ZUT w Szczecinie

prof. dr hab. Antoni Brodacki – UP w Lublinie

12 czerwca 2012 r.

dr Marek Stanisław: Uproszczona, poubojowa metoda szacowania składu tkankowego tuszy jagniąt mięsnego typu użytkowego

Komisja habilitacyjna powołana przez Centralną Komisję ds. Stopni i Tytułów na podstawie art. 18 a ust. 5 ustawy dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. nr 65, poz. 595, Dz. U. z 2005 r. nr 164, poz. 1365 oraz Dz. U. z 2011 r. nr 84 poz. 455);

przewodniczący komisji: prof. dr hab. Jan Jankowski – UWM w Olsztynie
sekretarz komisji: dr hab. Anna Szymanowska – UP w Lublinie

członkowie komisji: prof. dr hab. Krystyna Pieniak-Lendzion – UPH w Siedlcach, prof. dr hab. Mirosław Pięta – UP w Lublinie

Recenzenci:

prof. dr hab. Tomasz M. Gruszecki – UP w Lublinie
prof. dr hab. Sławomir Mroczkowski – UTP w Bydgoszczy
prof. dr hab. Roman Niżnikowski – SGGW
data uchwały komisji habilitacyjnej – 21 maja 2012 r.
data uchwały Rady Wydziału – 21 czerwca 2012 r.

NADANE STOPNIE NAUKOWE DOKTORA

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI

mgr inż. Grzegorz Maj: Pozyskiwanie energii z peletów wytwarzanych z biomasy
Promotor: dr hab. Andrzej Kornacki
19 września 2011 r.

WYDZIAŁ NAUK O ŻYWNOŚCI I BIOTECHNOLOGII

mgr inż. Anna Jakubczyk: Identyfikacja peptydowych inhibitorów enzymu konwertującego angiotensynę I (ACE) otrzymanych w wyniku hydrolizy białek wybranych roślin
Promotor: prof. dr hab. Barbara Baraniak
16 listopada 2011 r.

mgr inż. Ewa Chojnowska: Wpływ mikroflory jelitowej na przemiany związków fenolowych w naturalnie mętnym soku jabłkowym i nektarze z czarnej porzeczki
Promotor: prof. dr hab. Zdzisław Targoński
8 lutego 2012 r.

mgr inż. Artur Mazurek: Wykorzystanie techniki polarograficznej do oznaczania witaminy C w żywności
Promotor: prof. dr hab. Jerzy Jamroz
20 czerwca 2012 r.

mgr inż. Justyna Kozioł: Stymulacja wzrostu bakterii fermentacji mlekowej przez preparaty białkowe i jej wpływ na właściwości fizykochemiczne mlecznych napojów fermentowanych

Promotor: dr hab. Waldemar Gustaw
20 czerwca 2012 r.

WYDZIAŁ AGROBIOINŻYNIERII

mgr Szymon Chmielewski: Zastosowanie systemów informacji przestrzennej do badań zmian struktury użytkowania ziemi Równiny Włodawskiej w latach 1971–2007

Promotor: prof. dr hab. Anna Słowińska-Jurkiewicz
27 czerwca 2012 r.

mgr inż. Magdalena Sykut: Allelopatyczne oddziaływanie wybranych gazonowych odmian traw na trwałość i walory estetyczne trawnika

Promotor: dr hab. Halina Lipińska
27 czerwca 2012 r.

WYDZIAŁ MEDYCYNY WETERYNARYJNEJ

lek. wet. Agnieszka Pomorska: Analiza wybranych wskaźników zdrowia zębów w okresie od urodzenia do odsadzenia

Promotor: dr hab. Krzysztof Lutnicki
29 marca 2012 r.

lek. wet. Greta Skrzypek: Rozmieszczenie oraz intensywność inwazji *Trichinella Spirali* i *Trichinella Pseudospiralis* w mięśniach królików doświadczalnie zarażonych

Promotor: dr hab. Zygmunt Nowakowski
29 marca 2012 r.

lek. wet. Michał Klimont: Próba ustalenia korelacji między wybranymi wskaźnikami oceny jakości nasienia knurów, stopniem dezintegracji DNA i zmian apoptycznych w plemnikach a długością jego przechowywania w warunkach standardowych

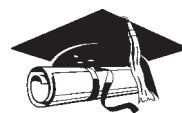
Promotor: prof. dr hab. Zygmunt Wrona
29 marca 2012 r.

lek. wet. Katarzyna Humelt: Wpływ nieswoistej immunostymulacji na wybrane parametry immunologiczne oraz efekt reprodukcyjny u kłacz w przebiegu naturalnego zakażenia EHV 1

Promotor: prof. dr hab. Zbigniew Grądzki
31 maja 2012 r.

lek. wet. Mateusz Marć: Badania nad wpływem wyciągu z jeżówki purpurowej (*Echinacea purpurea*) na odporność pszczoł miodnych (*Apis mellifera* L.; *Apidae*) porażonych przez *Varroa destructor* i leczonych Apiwarolem®

Promotor: prof. dr hab. Zdzisław Gliński
31 maja 2012 r.

O POCZĄTKACH KATEDRY OCHRONY ROŚLIN NA WYDZIALE ROLNYM UMCS W LUBLINIE

Wydział Rolny powstał jako jeden z pierwszych wydziałów nowej uczelni – Uniwersytetu Marii Curie-Skłodowskiej. Pełne kolegium profesorskie dla tego wydziału powołał Senat UMCS z Państwowego Instytutu Gospodarstwa Wiejskiego w Puławach.

Profesorowie puławscy objęli kierowanie większością katedr, które istniały właściwie tylko z nazwy. Nie miały ani należytej bazy lokalowej do pracy naukowo-dydaktycznej, ani odpowiedniego wyposażenia laboratoryjnego. Pomoce naukowe do wykładów i ćwiczeń profesorowie przywozili ze swego Instytutu w Puławach, a na niektóre zajęcia dydaktyczne studenci byli dowożeni z Lublina do Puław. W pracowniach Instytutu były wykonywane pierwsze prace dyplomowe studentów. Początkowo także posiedzenia Rady Wydziału Rolnego odbywały się w Puławach. W związku z trudnościami lokalowymi w Lublinie rozważana była nawet możliwość przeniesienia Wydziału Rolnego do Puław.

Wydział Rolny w stadium organizacji liczył 15 katedr, zwanych zwykle zakładami, w tym także Katedra Fitopatologii. Fitopatologia jako nauka o chorobach roślin była też rozumiana szerzej jako nauka o ochronie roślin przed chorobami i szkodnikami. Szczególnie trudności sprawiała obsada kierownictwa tej katedry.

Kalendarium organizacji tej jednostki przedstawiam na podstawie informacji uzyskanych z protokołów posiedzeń Rady Wydziału Rolnego w pierwszej dekadzie jego istnienia.

1945

20 i 21 kwietnia. Rada postanowiła posiadaną do dyspozycji kwotę 50 tys. zł podzielić między dwie katedry, przyznając 40 tys. zł Katedrze Zoologii („ze względu na to, iż Katedra Zoologii urzęduje się dopiero i ma szereg bardzo pilnych potrzeb”) oraz 10 tys. zł Katedrze Fitopatologii (która „ma zakład już urządzony”). Tym urządzonym zakładem była pracownia fitopatologii Instytutu w Puławach.

5 maja. Dyskutowano obsadę katedr w stadium organizacji. Nie ustalono wykładowcy fitopatologii, natomiast na wykładowcę entomologii stosowanej proponowano prof. Konstantego Strawińskiego z Wydziału Przyrodniczego UMCS.

2 i 8 czerwca. Na etat st. asystenta przy Katedrze Fitopatologii został przyjęty mgr inż. Tadeusz Stachyra, a „opiekę nad tym Zakładem, do czasu przeniesienia do Puław [!], powierzono Dziekanowi”. Mgr Stachyrze przyznano zapomogę na badania nad rakiem ziemniaczanym.

2 lipca. Dziekan prof. Stefan Lewicki uzasadnił potrzebę utworzenia na Wydziale oddzielnych Katedr Botaniki, Chemii i Fitopatologii.

17 lipca. Podjęto uchwałę o rozpisanu konkursów na obsadzenie Katedr Zoologii, Chemii, Botaniki i Fitopatologii.

21 września. Dziekan powiadomił Radę Wydziału, że Ministerstwo (Oświaty) przyznało Wydziałowi 16 katedr: 1. Chemii Ogólnej, 2. Botaniki i Fizjologii Roślin, 3. Zoologii i Anatomii Porównawczej, 4. Mikrobiologii Rolniczej, 5. Gleboznawstwa, 6. Fizjologii i Żywienia Zwierząt, 7. Hodowli Zwierząt Ogólnej, 8. Hodowli Zwierząt Szczegółowej, 9. Drobiarstwa i Genetyki Zwierząt, 10. Nawożenia Roli i Roślin, 11. Uprawy Ogólnej i Hodowli Roślin, 12. Uprawy Szczegółowej i Genetyki Roślin, 13. Hydrologii i Melioracji, 14. Uprawy Łąk i Pastwisk, 15. Fitopatologii, 16. Ekonomii Rolniczej. Rada Wydziału upoważniła dziekana, aby zaprosił doc. Witolda Sławińskiego z Uniwersytetu w Poznaniu do objęcia Katedry Botaniki i Fizjologii Roślin w charakterze profesora zwyczajnego oraz inż. Stanisława Kościelnego ze Szkoły Ogrodniczej w Poznaniu do objęcia wykładów z fitopatologii w Lublinie.

26 października. Rada upoważniła dziekana, aby zaprosił prof. Ludwika Garbowskiego z PINGW w Bydgoszczy do objęcia kierownictwa Katedry Fitopatologii.

20 listopada. Prof. Garbowski wyraził listem chęć nawiązania współpracy z Wydziałem Rolnym pod warunkiem, że UMCS przeprowadzi urzędowo jego przeniesienie z Bydgoszczy do PINGW w Puławach wraz z dwoma etatami asystentów, aparaturą, księgozbiorem i zielnikiem. Uchwalono podjęcie starań w tym kierunku.

12 grudnia. Mgr Stachyra zrezygnował ze stanowiska st. asystenta w Katedrze Fitopatologii z powodu nadmiaru zajęć w Lubelskiej Izbie Rolniczej i w Liceum Rolniczym. Zwolniony etat postanowiono przenieść do nowo powstałej Katedry Botaniki Rolnej pod kier. prof. Sławińskiego. Rada postanowiła przyspieszyć pozyskanie prof. Garbowskiego dla Katedry Fitopatologii.

1946

16 stycznia. Prof. Garbowski zrezygnował ze współpracy z Lublinem z powodu podszereżowania z trudności z przeniesieniem z Bydgoszczy do Puław. Rada stwierdziła, że obsada Katedry Fitopatologii przestała być nagłą z chwilą zaangażowania prof. Sławińskiego, który zgodził się wykładać również pewne działy fitopatologii.

27 lutego. Rada upoważniła dziekana do zaproponowania doc. Karolowi Zaleskiemu w Poznaniu objęcia Katedry Fitopatologii w Lublinie, a w razie jego odmowy – do złożenia podobnej propozycji doc. Eugeniuszowi Ralskiemu w Krakowie.

17 maja. Wobec odmownej odpowiedzi doc. Zaleskiego podtrzymano propozycję zaproszenia doc. Ralskiego do Katedry Fitopatologii w Lublinie. Rada przydzieliła jeden etat pomocniczego pracownika naukowego Katedrze Fitopatologii na nowy rok akademicki.

15 czerwca. Odnośnie Katedry Fitopatologii stwierdzono, że „obsadzenie jej jest w dalszym ciągu przedmiotem troski Rady Wydziału”. Brak odpowiedzi od doc. Ralskiego skłonił Radę Wydziału zwrócić się do doc. Józefa Kochmana, fitopatologa w SGGW w Warszawie, z zaproszeniem na wykładowcę dojeżdżającego do Lublina.

20 września. Doc. Ralski zrezygnował z proponowanego mu stanowiska profesora nadzwyczajnego w Katedrze Fitopatologii w Lublinie, podtrzymano więc zaproszenie doc. Kochmana na wykładowcę z fitopatologii.

4 października. Prof. Kochman zgodził się przyjeżdżać pod koniec każdego miesiąca na 2–3 dni do Lublina i wykładać fitopatologię w skomasowanej ilości 8–12 godzin miesięcznie dla III roku studiów.

22 listopada. Do współpracy z prof. Kochmanem nie doszło. Na wniosek prof. Lucjana Kaznowskiego postanowiono zlecić dr Helenie Juraszkównie z Instytutu w Puławach wykłady z fitopatologii w wymiarze 2 godzin wykładu i 2 godzin ćwiczeń tygodniowo w trymestrze zimowym i wiosennym.

1947

8 i 9 lutego. Rada Wydziału postanowiła wystąpić do Rektora UMCS o powołanie dr Juraszków-

Pracownicy Katedry Ochrony Roślin, od lewej: B. Mieczulski, T. Ziarkiewicz, A. Anasiewicz, B. Łacie (rok 1958)

ny na stanowisko st. asystenta przy Katedrze Ogólnej Uprawy i Hodowli Roślin, a wykład z fitopatologii powierzyć prof. Kaznowskiemu.

1948

23 stycznia. Dr Juraszkówna zrezygnowała z pracy w Katedrze prof. Kaznowskiego. Wykłady z fitopatologii Rada postanowiła zlecić prof. Piotrowi Wiśniewskiemu z Katedry Botaniki Ogólnej na Wydziale Przyrodniczym UMCS.

9 marca. Wykłady z fitopatologii w III trymestrze tego roku akademickiego Rada postanowiła zlecić prof. Józefowi Motyce z Katedry Systematyki i Geografii Roślin na Wydziale Przyrodniczym UMCS.

13 maja. Dr Irena Morawska-Boguszewska została zatrudniona jako fitopatolog na stanowisku st. asystenta przy Katedrze Ogólnej Uprawy i Hodowli Roślin. W odpowiedzi na pismo prof. Konstantego Strawińskiego uchwalono, że słuchacze Wydziału Rolnego będą mogli wykonywać prace dyplomowe z entomologii stosowanej, lecz za każdorazową zgodą Rady Wydziału.

10 września. Rada Wydziału przydzieliła jeden pokój w baraku przy ul. Lubartowskiej obok Jesziwy dla Katedry Fitopatologii na pracownię oraz jeden pokój w tymże baraku na tymczasowe mieszkanie dla dr Boguszewskiej. Katedrze przydzielono także jeden binkular PZO i pieniądze na zakup mikroskopu badawczego.

1949

15 stycznia. Rada postanowiła uznać Katedrę Fitopatologii, jako nowy zakład tworzony w ramach Katedry Ogólnej Uprawy i Hodowli Roślin, za „małą” jednostkę w sprawach budżetowych.

19 lutego. Rada uznała, że Katedrze Fitopatologii niezbędne są dwa etaty st. asystenta.

12 marca. Rada przyznała Katedrze Fitopatologii jeden pokój o pow. 25 m² w budynku przy ul. Leszczyńskiego.

8 czerwca. Rada Wydziału stwierdza, że niezbędne jest utworzenie Katedry Ochrony Roślin i zapewnienie jej dwóch etatów adiunkta (fitopatologa i entomologa), dwóch asystentów i odpowiednich funduszy. Dr Boguszewska postanowiono powierzyć wykłady z fitopatologii w roku akademickim 1949/50 oraz zlecić niezwłoczne urządzenie pracowni w lokalu przydzielonym Katedrze w budynku przy ul. Leszczyńskiego.

14 października. Rada zezwoliła Bartłomiejowi Miczułskiemu, absolwentowi IV roku studiów na wykonanie pracy dyplomowej z zakresu ochrony roślin pod kierunkiem prof. Strawińskiego.

1950

27 stycznia. Rada postanowiła powierzyć prowadzenie wykładów i ćwiczeń z ochrony roślin dr. Władysławowi Węgorkowi, kierownikowi Działu Ochrony Roślin w PINGW w Puławach.

14 lutego. Z powodu choroby dr Boguszewska zrezygnowała ze stanowiska st. asystenta w Katedrze Fitopatologii.

15 marca. Rada Wydziału wyznaczyła absolwentowi Bartłomiejowi Miczułskiemu termin egzaminu dyplomowego przed komisją egzaminacyjną w składzie: prof. Lucjan Kaznowski (ogólna uprawa roślin), prof. Konstanty Strawiński (entomologia stosowana) i prof. Stanisław Waśniewski (hodowla roślin).

3 kwietnia. Rada uznała, że utworzenie Katedry Ochrony Roślin na Wydziale Rolnym jest konieczne w celu kształcenia kadr pracowników dla służby ochrony roślin. Rada zatwierdziła wynik egzaminu dyplomowego B. Miczułskiego i nadała mu stopień inżyniera rolnictwa oraz stopień magistra nauk agrotechnicznych.

2 maja. Rada podjęła wniosek o awansowanie mgr. B. Miczułskiego, młodszego asystenta w Katedrze Ogólnej Uprawy i Hodowli Roślin, na stanowisko st. asystenta do obsługi ćwiczeń w zakresie ochrony roślin.

15 czerwca. Rada zleciła prof. Strawińskiemu wykłady z ochrony roślin w roku akademickim 1950/51.

24 sierpnia. Dziekan przekazał Radzie wiadomość o decyzji Ministerstwa Szkół Wyższych i Nauki, że z dniem 1 stycznia 1951 r. zostaje utworzona Katedra Ochrony Roślin na Wydziale Rolnym UMCS w Lublinie.

1951

6 czerwca. Rada wyraziła zgodę na wykonanie pracy dyplomowej przez studenta Bohdaną Łagunę w zakresie ochrony roślin pod kier. prof. Strawińskiego.

5 grudnia. Rada Wydziału przyjęła prośbę mgr. Janiny Honeczarenko o dopuszczenie do egzaminu doktorskiego z zakresu entomologii stosowanej, jako przedmiotu głównego oraz ogólnej uprawy roślin jako przedmiotu pobocznego, na podstawie pracy pt. „Doświadczenia nad zwalczaniem *Meligethes aeneus* F. metodami chemicznymi”. Wybrano komisję egzaminacyjną w składzie: prof. Konstanty Strawiński, prof. Gabriel Brzęk i prof. Lucjan Kaznowski. Rada przyjęła także prośbę mgr. inż. Jerzego Chrzanowskiego z IHAR w Warszawie o dopuszczenie do egzaminu doktorskiego na podstawie pracy pt. „Nowa choroba bakteryjna liści cykorii”.

1952

9 stycznia. W związku z kreowaniem nowych katedr Rada Wydziału wybrała komisję do obsady tych katedr. W skład komisji dla Katedry Ochrony Roślin weszli: prof. Brzęk, jako przewodniczący, prof. Kaznowski i prof. Strawiński. Komisja miała wysłać za pośrednictwem dziekanatu ankiety do wybranych specjalistów i uczelni. Kuratorami nieobsadzonych katedr zostali przewodniczący odnośnych komisji.

20 lutego. Nowo kreowane katedry otrzymają potrzebne etaty przez wydzielenie z katedr dotychczas istniejących. Katedra Ochrony Roślin uzyskała etat st. asystenta z Katedry Ogólnej Uprawy i Hodowli Roślin, obsadzony przez mgr. Bartłomieja Miczułskiego.

5 marca. Komisja do obsady Katedry Ochrony Roślin wytypowała w wyniku rozpisanej ankiety na kierownika tej jednostki mgr. inż. Jerzego Chrzanowskiego z IHAR w Warszawie, w charakterze zastępcy profesora (według starej ustawy akademickiej). Mgr Chrzanowski, zatrudniony na Wydziale Rolnym od 1 września 1951 r. dał się poznać jako dobry wykładowca i wyraził zgodę na objęcie kierownictwa Katedry Ochrony Roślin.

7 maja. W związku z organizacją Katedry mgr Chrzanowski zgłosił zapotrzebowanie na dwa pokoje.

4 czerwca. Wniosek o powołanie mgr. Jerzego Chrzanowskiego na kierownika Katedry Ochrony Roślin został zatwierdzony przez Senat UMCS i przesłany do Ministerstwa Szkół Wyższych i Nauki.

12 listopada. Mgr Chrzanowski zobowiązał się, że zrezygnuje z pracy w IHAR w Warszawie po zatwierdzeniu go na stanowisko kierownika Katedry Ochrony Roślin w Lublinie.

1953

9 września. Mgr J. Chrzanowski złożył pismem rezygnację z kierownictwa Katedrą Ochrony Roślin. Jako powód podał brak mieszkania w Lublinie. Podziękował Radzie Wydziału za zaszczyt i zaufanie, jakim go obdarzyła. Na prośbę dziekana opiekę nad Katedrą objął prof. Konstanty Strawiński z Wydziału Przyrodniczego UMCS. Wykłady z fitopatologii zostały zlecone prof. Piotrowi Wiśniewskiemu z Katedry Botaniki Ogólnej na Wydziale Przyrodniczym UMCS, a wykłady z nauki o szkodnikach – dr. Tadeuszowi Ziarkiewiczowi z Katedry prof. Strawińskiego.

7 października. Wykłady z fitopatologii po rezygnacji prof. Wiśniewskiego zgodził się prowadzić prof. Józef Motyka z Katedry Systematyki i Geografii Roślin na Wydziale Przyrodniczym UMCS.

1954

7 kwietnia. Zgłoszona na stanowisko kierownika Katedry Ochrony Roślin kandydatura dr. Tadeusza Ziarkiewicza została przyjęta przez Radę Wydziału jednogłośnie.

5 maja. Prof. Strawiński, kurator Katedry Ochrony Roślin, przedłożył Radzie Wydziału plan rozwoju dla mgr. B. Miczułskiego, st. asystenta w Katedrze, na okres 1954–1957, temat pracy kandydackiej i przedmioty egzaminacyjne.

10 czerwca. Rada przyjęła do wiadomości informację o zatwierdzeniu przez Senat UMCS zatrudnienia dr. T. Ziarkiewicza na stanowisku kierownika Katedry Ochrony Roślin.

8 września. Dyskusja nad pismem dr. Tadeusza Pietkiewicza z Warszawy, który zgłosił chęć wykładania fitopatologii w Katedrze Ochrony Roślin w Lublinie. Z propozycji dr. Pietkiewicza zrezygnowano, ponieważ dr Ziarkiewicz oświadczył, że podejmie się wykładów z tego przedmiotu. Dziekan podał do wiadomości, że rektor UMCS zaangażował dr. Ziarkiewicza na stanowisko kierownika Katedry Ochrony Roślin. W związku z podjęciem wykładów fitopatologii dr Ziarkiewicz zgłosił zapotrzebowanie na drugi etat st. asystenta w Katedrze.

1 grudnia. Rada rozpatrywała podanie mgr. Barbary Łacic o zatrudnienie na stanowisku asystenta w Katedrze Ochrony Roślin do obsługi zajęć dydaktycznych z fitopatologii. Kandydatkę poparł kierownik Katedry oświadczając, że mgr Łacic kwalifikuje się na to stanowisko ze względu na doświadczenie zdobyte podczas swej pracy w Centrali Nasiennej w Lublinie. Rada zatwierdziła kandydaturę jednogłośnie.

W roku 1955 została zatrudniona w Katedrze Ochrony Roślin mgr Anna Anasiewicz na stanowisku asystenta naukowo-technicznego.

Katedra Ochrony Roślin została w roku 1955 włączona do Wydziału Rolniczego Wyższej Szkoły Rolniczej w Lublinie, a w roku 1970 do Wydziału Ogrodniczego WSR (od 1973 Akademii Rolniczej) i przekształcona w Instytut Ochrony Roślin, z którego w roku 1982 wydodrębniono Katedrą Fitopatologii i Katedrą Entomologii.

Bartłomiej Miczułski
em. prof. AR w Lublinie

KONGRESY EUROPEJSKIEJ FEDERACJI ŁĄKARSKIEJ

XXIV Kongres Europejskiej Federacji Łąkarskiej – po raz pierwszy organizowany w Polsce – odbył się w Lublinie w dniach 3–7 czerwca 2012 r.

Organizatorem była Katedra Łąkarstwa i Kształtowania Krajobrazu UP w Lublinie. Kongres miał na celu wymianę doświadczeń naukowych z zakresu wykorzystywania zasobów trwałych użytków zielonych w Europie. Honorowym patronatem Kongres objęli prezydent RP Bronisław Komorowski, a także minister rolnictwa i rozwoju wsi Marek Sawicki, marszałek województwa lubelskiego Krzysztof Hetman, prezydent Lublina Krzysztof Żuk oraz rektor Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie Marian Wesołowski. Patronat medialny nad kongresem sprawowały: TVP Lublin, Radio Lublin oraz Gazeta Wyborcza.

Kongresy EGF są organizowane cyklicznie co 2 lata i stanowią platformę łączącą specjalistów realizujących badania w zakresie gospodarczego i przyrodniczego wykorzystania zasobów trwałych użytków zielonych w Europie. Problemy będące przedmiotem obrad kongresowych cieszą się dużym zainteresowaniem badaczy, bowiem zwykle uczestniczy w nich 400–450 osób.

Tematyka 24 Kongresu EGF obejmowała wielofunkcyjność trwałych użytków zielonych (ekosystemów trawiastych, które w języku angielskim określane są jako „grassland”) i dotyczyła funkcji produkcyjnej (bydło mleczne, mięsne, konie, owce, kozy oraz ekologiczne produkty pochodzenia zwierzęcego, np. ser, mleko, mięso, itp.), przyrodniczej (ochrona bioróżnorodności, powietrza, gleby i wody), krajobrazowej, turystycznej, a także ochronnej (zadarnienia hałd pokopalnianych, nasypów, wałów przeciwpowodziowych), dekoracyjnej i użytkowej (trawniki i tereny zieleni, boiska sportowe, pola golfowe, itp.).

Europejska Federacja Łąkarska (European Grassland Federation <http://www.europeangrassland.org/>) została powołana w 1963 r. i zrzesza stowarzyszenia łąkarskie wszystkich krajów państw członkowskich. Polskie Towarzystwo Łąkarskie (PTŁ) rozpoczęło działalność w 1994 r., a od 2000 r. zostało włączone do EGF.

W 2008 r., na 22nd Meeting of the EGF w Szwecji, Polska po raz pierwszy została wybrana na organizatora 24 Kongresu EGF w 2012 r., a decyzją Zarządu Głównego funkcja ta przypadła Lubelskiemu Oddziałowi PTŁ. O randze tych Kongresów świadczy również udział najwyższych władz państwowych i samorządowych krajów organizujących, np. 22nd Meeting of the EGF otworzył Król Szwecji Karol XVI Gustaw. Przedsięwzięcie to było dla Lubelszczyzny nobilitacją i jednocześnie wielkim wyzwaniem, a kongres był również okazją do zaprezentowania walorów przyrodniczo-kulturowych oraz promocji naszego regionu.

KONGRES EGF 2012

Kongres trwał blisko 2 tygodnie. 28 maja 2012 r. rozpoczęła się bowiem wycieczka przedkonferencyjna, w której udział wzięło 13 osób. 6-dniowa wycieczka wyruszyła z Krakowa, prezentując potencjał turystyczno-przyrodniczy Polski południowej. 2 czerwca odbyła się wycieczka dla uczestników późniejszych warsztatów tematycznych do 2 specjalistycznych gospodarstw mlecznych, gdzie naukowcy z zagranicy zapoznali się z funkcjonowaniem gospodarstw mlecznych w Polsce. 3 czerwca w Centrum Kongresowym UP w Lublinie naukowcy uczestniczyli w warsztatach specjalistycznych (Workshop A: Innovations in Grazing, Workshop B: How to Estimate and to Improve the Nitrogen and Phosphorus Cycles of a Commercial Dairy Farm? i Workshop C: Meeting on Grassland Production). Organizatorzy umożliwili również udział w Kongresie młodym naukowcom poniżej 35 roku, którzy uczestniczyli w specjalnych warsztatach w terenie (Master Class A: Modelling of Grass Growth i Master Class B Exploration of Biodiversity of Polish Grassland). Wyjazd miał na celu zapoznanie młodych naukowców z Europą z bioróżnorodnością ekosystemów trawiastych oraz potencjałem turystycznym Lubelszczyzny.

W poniedziałek 4 czerwca 2012 r. odbyła się uroczysta ceremonia otwarcia z udziałem przedstawicieli Kancelarii Prezydenta RP, Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi, Urzędu Marszałkowskiego Województwa Lubelskiego,

Urzędu Miasta Lublin oraz rektora Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. Konferencję otworzył prezydent EGF 2012 prof. Piotr Stypiński. W Kongresie udział wzięło około 300 naukowców z 42 krajów oraz blisko 280 gości, reprezentujących władze lokalne (starostwa, miasta, gminy), różne instytucje oraz firmy sponsorów.

Powitalne spotkanie (Welcome Reception), z udziałem władz regionalnych odbyło się 4 czerwca 2012 r. na stadionie Górniczego Klubu Sportowego Bogdanka S.A. w Łęcznej, gdzie został rozegrany towarzyski mecz piłki nożnej między drużyną GKS Górnik Łęczna i reprezentacją uczestników 24 Kongresu EGF. Prezentowane były walory kulturowe powiatu łęczyńskiego i specyfika kuchni regionalnej.

5 czerwca naukowcy wzięli udział w jednej z sześciu wycieczek prezentujących najbardziej atrakcyjne zakątki województwa lubelskiego.

6 czerwca odbył się uroczysty bankiet na dziedzińcu Zamku Lubelskiego, gdzie uczestnicy Kongresu przy suto zastawionych stołach bawili się przy akompaniamencie zespołu pana Lolka Marczyka.

Obrady plenarne trwały codziennie od 3 do 7 czerwca 2012 r. w Centrum Kongresowym UP w Lublinie. W tym czasie wygłoszono 2 referaty wprowadzające, 10 referatów plenarnych oraz 54 prezentacje ustne. 198 prac zostało zaprezentowanych w formie posterów, które były dostępne podczas trwania całej konferencji. Efektem merytorycznym Kongresu jest 17 tom *Grassland Science in Europe*, w którym opublikowano 204 oryginalne prace naukowe oraz *Book of Abstract*, zawierający 262 streszczenia.

W trakcie trwania Kongresu 12 osób towarzyszących naukowcom uczestniczyło w specjalnie dla nich przygotowanym programie, który obejmował m.in. zwiedzanie Lublina, Kazimierza Dolnego, Nałęczowa, Zamościa i wielu innych atrakcyjnych miejscowości województwa lubelskiego.

5 czerwca 2012 r. odbyły się wyjazdy studyjne na następujących trasach: **północno-wschodnia** – Lublin – Łomnica – Jamniki – Sosnowica; **wschodnia** – Ciechanki Łańcuchowskie – Bezek – Stawska Góra – Chełm; **południowo-wschodnia** – Piaski – Izbica – OSM Krasnostaw – Białka; **zachodnia** – Lublin – Nałęczów – Zawada – Rąbłów – Kazimierz Dolny – Celejów – Lublin; **północno-zachodnia** – Grabów – Końskowola – Puławy – Celejów – Lublin; **północna** – Dęba – Jeziorany – Prztyczno – Wólka Rozwadowska – Lublin.

Obrady plenarne zakończyła Ceremonia Zamknięcia 7 czerwca 2012 r., po której 12 osób udało się na wycieczkę pokonferencyjną, prowadzącą m.in. przez Drohiczyn, Grabarkę, Augustów, Białowiecki Park Narodowy czy Biebrzański Park Narodowy.

Kongres miał na celu prezentację przez uczestników wyników badań na forum międzynarodowym oraz wymianę wiedzy i doświadczeń z zakresu nowoczesnego łąkarstwa.

Najważniejszym punktem Kongresu było uchwalenie rezolucji Europejskiej Federacji Łąkarskiej w sprawie zmian we Wspólnej Polityce Rolnej na lata 2014–2020, uwzględniających należyte gospodarowanie i ochronę ekosystemów trawiastych.

Rezolucje zostały omówione i zaproponowane 4 czerwca 2012 r. podczas Warsztatów

Od lewej prof. prof. Janusz Wiśniewski, Wanda Harkot, Edward Patys

„EGF Resolution on CAP reform” prowadzonych przez Sekretarza Generalnego EGF Willego Kesslera w ramach XXIV Kongresu Europejskiej Federacji Łąkarskiej w Lublinie.

Uczestnicy XXIV Kongresu Europejskiej Federacji Łąkarskiej reprezentujący 31 krajów członkowskich EGF podczas Business Meeting w Lublinie, w dniu 7 czerwca 2012 przyjęli następujące rezolucje w odpowiedzi na propozycje Komisji Europejskiej w sprawie reformy Wspólnej Polityki Rolnej (WPR) z 12 października 2011 roku.

Rezolucja 1

Zasady działania w obrębie ekologicznych komponentów: utrzymanie ekstensywnych pastwisk; zróżnicowanie upraw; utrzymanie obszarów proekologicznych (ang. ecological focus area) na co najmniej 7% powierzchni użytków rolnych.

Członkom EGF zależy szczególnie na zachowaniu europejskich obszarów trwałych użytków zielonych, które „świadczą usługi” dla wielu ekosystemów oraz charakteryzują się dużą różnorodnością biologiczną.

Rezolucja 2

Członkowie wyrażają swoje zaniepokojenie w związku z definicją trwałych użytków zielonych zaproponowanej w reformie: „grunt porośnięty trawami lub innymi naturalnymi roślinami zielnymi (samosiewy) lub przez uprawę (siew), który nie został ujęty w płodozmianie gospodarstwa przez okres pięciu lub więcej lat”. Definicja ta nie uwzględnia rozległych wypasanych terenów, z dużym udziałem drzew i/lub krzewów, które od wieków były użytkowane w różnych rejonach Europy – od Szwecji przez południową Hiszpanię po Grecję. Leśne pastwiska, wrzosowiska i inne zbiorowiska z klasy *Ericaceae* na nizinach i w górach, Makia Śródziemnomorska, hiszpańska Dehesa czy portugalskie Montado byłyby wyłączone ze wsparcia, a są one jednymi z najcenniejszych i bogatych gatunkowo wypasanych ekosystemów Europy. Ponadto magazynują one dwutlenek węgla w większych ilościach niż inne ekosystemy pastwiskowe. Te ekosystemy powinny być wspierane finansowo w pierwszym filarze płatności w co najmniej takiej wysokości jak trwałe użytki zielone pokryte tylko roślinnością zielną.

Z drugiej strony, członkowie zwracają uwagę na wielkie obszary łąk, które są regularnie podsiewane bez ujęcia w płodozmianie. Glebę zawsze porasta trawa, ale roślinność nie jest trwałym użytkiem zielonym. Te użytki zielone zapewniają znacznie mniejsze korzyści dla środowiska i są ubogie gatunkowo. Definicja powinna obejmować wyłącznie użytki zielone, które nie są regularnie orane lub chemicznie niszczone i ponownie obsiewane.

Rezolucja 3

Członkowie chcą modulacji wsparcia w trzech poziomach i skierowania wsparcia zwłaszcza na ochronę półnaturalnych łąk (ang. semi-natural grasslands) i terenów wypasanych (ang. rangelands), jako składnika o wyższym finansowym wsparciu w porównaniu z intensywnymi trwałymi użytkami zielonymi. Krótkotrwałe użytki zielone oparte na motylkowatych powinny być mniej wspierane, intensywne trwałe użytki zielone na średnim poziomie, natomiast półnaturalne łąki i tereny wypasane na najwyższym.

Rezolucja 4

Członkowie sądzą, że proekologiczne kom-

ponenty powinny wspierać w pierwszej kolejności te systemy rolnicze, które dostarczają najwięcej dóbr publicznych i „świadczą ekosystemowych” (ang. ecosystem services) jak tereny rolnicze o wysokiej wartości przyrodniczej (ang. High Nature Value HNV farming systems). Ich trwałość jest zagrożona przez niską rentowność.

Rezolucja 5

Niezależnie od wcześniejszych uwag, członkowie mają poważne wątpliwości dotyczące efektywności obecnych propozycji do działań „zazieleniania” (ang. greening). Uważają, że nie przyniesie to prawdopodobnie istotnych korzyści dla środowiska, ponieważ zasady te są zbyt ogólne i raczej nie obejmują szkoleń, monitorowania i oceny wyników. Z wyjątkiem wsparcia terenów rolniczych o wysokiej wartości przyrodniczej, na przykładzie Bretagnolle i wsp. (2011) wykazano, że tylko działania ukierunkowane mogą być skuteczne w ochronie i przywracaniu bioróżnorodności. Większość działań rolno-środowiskowych wymaga długotrwałego stosowania w celu osiągnięcia spójnych rezultatów. Jednoroczna podstawa wniosku Komisji Europejskiej nie pasuje do tego kryterium. Obserwacja, ocena i kontrola

systemu są również konieczne dla osiągnięcia odpowiedniej wartości finansowej.

Jeśli działania „zazieleniania” nie przyniosą korzyści dla środowiska, ich wiarygodność, jak również wiarygodność całej Wspólnej Polityki Rolnej będzie zagrożona.

Dotyczy gromadzenia danych i statystyk.

Rezolucja 6

Członkowie uznają, że dane statystyczne dotyczące powierzchni trwałych użytków zielonych, pól i produkcji powinny być lepiej zbierane i ujednolicone w Unii Europejskiej. Terminy takie, jak ‘permanent pastures’, ‘permanent grasslands’, ‘semi-natural grasslands’, ‘intensive grasslands’, ‘temporary grasslands’, ‘rangelands’ powinny być precyzyjnie określone i odpowiednie kategorie wykorzystywane w oficjalnym roczniku statystycznym Unii Europejskiej. Odpowiedni system wskaźników powinien zostać opracowany do badania rozwoju stanu dóbr publicznych i dostarczanych usług ekosystemowych z trwałych użytków zielonych.

Rezolucja ta została przekazana przez prof. Alaina Peetersa do Parlamentu Europejskiego w Brukseli.

Inf. na podst. mat. konf. Fot. Jacek Piasecki

Wyjazd studyjny

Na stadionie Górniczego Klubu Bogdanka

Wyjazd do Gruzji w lipcu ub. r. stał pod znakiem wielu szczęśliwych zbiegów okoliczności. Zaczęło się od przypadkowego trafienia na promocję biletów do Tbilisi, a skończyło się na pogodzie podczas wspinaczki na Kazbek. Byliśmy ostatnim zespołem, który tego dnia wszedł na szczyt. Wszyscy, którzy wyszli chwilę po nas, wracali z powodu załamania pogody. Chmury również i nas dogoniły, ale byliśmy na tyle blisko szczytu, że myśl o odwrocie nie wchodziła w grę.

Wybór kraju oraz szczytu, na który chcieliśmy wejść, był dość przypadkowy. Co prawda czytaliśmy wiele ciekawych opisów tego rejonu, ale z drugiej strony opowieści o tym, że zdarza się bardzo dużo wypadków wpadnięcia do szczelin na lodowcu, skutecznie nas zniechęcała do Kazbeka. Jednak w końcu ciekawość zwyciężyła.

W Tbilisi szybko pojechaliśmy do jedyne go sklepu sprzedającego kartusze z gazem. Bez problemu kupiliśmy zapas, ale później dowiedzieliśmy się, że gaz się skończył i inne grupy miały z tym spory problem. W mieście atmosfera była bardzo przyjazna, wyraźnie jako naród jesteśmy lubiani. Działa tutaj jedyny McDonald's. Widać przywiązanie Gruzinów do ich pysznych tradycyjnych potraw. Kursowym busikiem doje-

Po raz pierwszy ukazał nam się Kazbek

W drodze na szczyt

MAGICZNA GRUZJA

Piotr Lorencowicz

Kościółek Tsminda Sameba

chaliśmy do wioski Kazbegi, z której startują wszystkie wyprawy. Pogoda była kapryśna, ale wieczorem góra pokazała swoje piękno. My jednak zaplanowaliśmy najpierw trekking po okolicy, a dopiero po powrocie i krótkim odpoczynku zaczęliśmy zmierzać w kierunku Kazbeka. W bazie szczęście znowu dało o sobie znać, bo od razu znaleźliśmy chętnych do wspólnego ataku na szczyt. Stworzenie zespołu czterech osób zdecydowanie zwiększyło nasze bezpieczeństwo na lodowcu. Po siedemnastu godzinach wróciliśmy wycieńczeni i bardzo szczęśliwi do bazy.

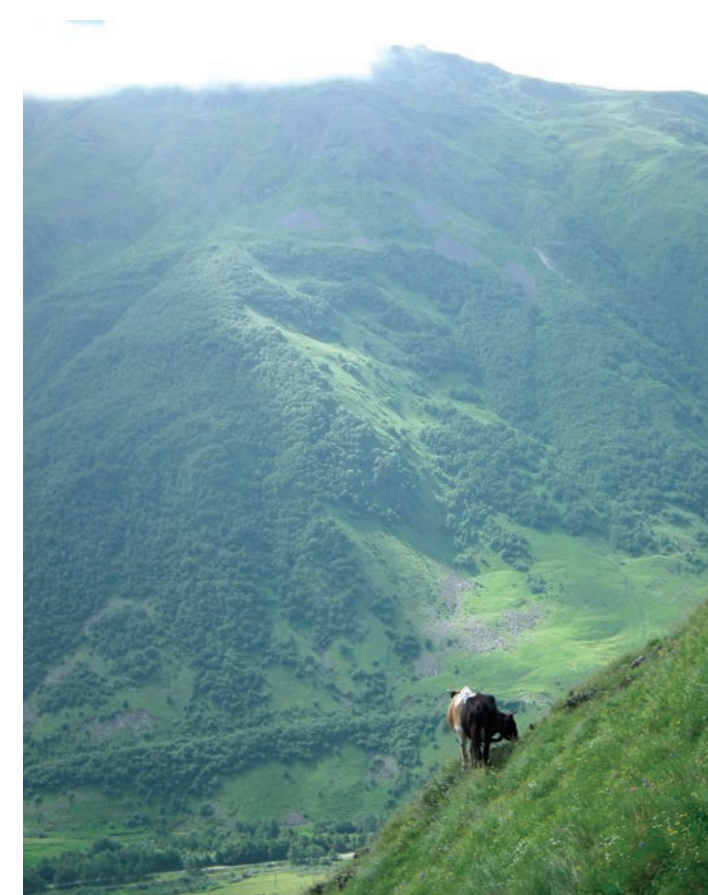
O moim zmęczeniu świadczy fakt, że podczas zejścia widziałem miasteczko namiotowe z wigwamem i wyratrakowanymi uliczkami! Oczywiście z bliska były to tylko nierówności lodowca. Następnego dnia niekończącym się zejściem dotarliśmy do Kazbegi.

Jak zwykle powrót do cywilizacji był niezwykle przyjemny, a perspektywa odpoczynku w Batumi i kąpieli w morzu nastrajały bardzo optymistycznie. Do tego jeszcze spotkanie z naszymi towarzyszami wspinaczki. Krzysiek swoimi opowieściami o Swanecji podsunął nam pomysł na następne wakacje. Tyle jeszcze jest tutaj do zwiedzenia. W końcu to magiczna Gruzja.

Fotografie Autora

Przestrzeń i brak ludzi. Doskonałe miejsce na biwak

Strome pastwiska w okolicach Kazbeki

NOWE KIERUNKI NA UP

BEZPIECZEŃSTWO ŻYWNOŚCI
WYDZIAŁ BIOLOGII I HODOWLI ZWIERZĄT
I stopnia stacjonarne, I stopnia niestacjonarne

Bezpieczeństwo żywności to najważniejsze żądanie i oczekiwanie konsumentów w stosunku do nabywanej i spożywanej żywności. Zdobyta wiedza pozwala absolwentowi tego kierunku studiów na merytoryczny nadzór i kontrolę nad kolejnymi etapami wytwarzania żywności, umożliwia ocenę surowców i produktów żywnościowych oraz identyfikowanie na każdym etapie produkcji zagrożeń, które mogłyby spowodować, że wyprodukowana żywność nie będzie spełniała kryteriów żywności bezpiecznej. Absolwent jest przygotowany, aby podjąć odpowiednie działania zmierzające do eliminacji tych zagrożeń, ewentualnie ich ograniczenia do poziomów akceptowalnych odpowiednimi przepisami.

Absolwent kierunku bezpieczeństwo żywności posiada wiedzę z zakresu bezpieczeństwa żywności i żywienia człowieka oraz nauk przyrodniczych, weterynaryjnych i technologicznych. Zna procesy produkcji żywności pochodzenia roślinnego i zwierzęcego (w tym żywności ekologicznej) oraz możliwości genetycznego i środowiskowego kształtowania jej jakości. Zna zasady i technologię produkcji oraz przetwarzania pasz i ich wpływu na jakość żywności oraz biologiczne, chemiczne i fizyczne zagrożenia w produkcji, i pozyskiwaniu surowców pochodzenia roślinnego i zwierzęcego i w procesach ich przetwarzania.

Absolwent zna sposoby modyfikowania składu żywności, wzbogacania jej w dodatkowe substancje funkcjonalne, zasady utrwalania, przygotowania, przetwarzania, pakowania, znakowania, magazynowania, transportu i wprowadzania do obrotu. Zna zagadnienia związane z produkcją żywności modyfikowanej genetycznie, a także zagrożenia związane z wprowadzaniem jej do obrotu. Zna obowiązkowe systemy gwarantujące bezpieczeństwo żywności, tj. GMP, GHP, HACCP, i nieobowiązkowe, np. system zarządzania jakością według norm serii ISO 9000. Posiada wiedzę z zakresu ochrony zdrowia zwierząt i roślin, a także wpływu żywności na stan zdrowia człowieka. Przyswoił problemy związane z utylizacją i/lub zagospodarowaniem produktów ubocznych i odpadów powstających w trakcie produkcji roślinnej i zwierzęcej a także podczas produkcji żywności. Zna obowiązujące dyrektywy, ustawy i rozporządzenia dotyczące prawa żywnościowego.

W ramach studiów istnieje możliwość uzyskania uznanego w UE certyfikatu „Asystent systemu zarządzania jakością” po zdaniu egzaminu w Polskim Centrum Badań i Certyfikacji, z którym uczelnia ma podpisaną umowę na współpracę w tym zakresie.

Perspektywy zawodowe:

- jako ekspert w zakresie kontroli jakości i bezpieczeństwa na każdym etapie procesu wytwarzania żywności;
- w przedsiębiorstwach przetwórstwa spożywczego, zakładach zbiorowego żywienia, laboratoriach i instytucjach związanych z oceną jakości żywności;
- w służbach sanitarnych i służbach celnych.

HIPOLOGIA I JEZDZIETWO
WYDZIAŁ BIOLOGII I HODOWLI ZWIERZĄT
I stopnia stacjonarne, II stopnia stacjonarne

Hipologia i Jeździectwo jest to pierwszy tego rodzaju kierunek w Polsce. Hipologia są to wszystkie nauki o koniu. Powstanie kierunku umożliwiły nasze wieloletnie doświadczenia w prowadzeniu dotychczasowej specjalności o podobnym profilu, która została utworzona w Lublinie jako pierwsza w Polsce.

Zajęcia odbywają się w Ośrodku Hippicznym Uniwersytetu na koniach sportowych należących do Katedry Hodowli i Użytkowania Koni, a także kucach felińskich, których hodowla wywodzi się z UP w Lublinie. Ponadto część zajęć jest realizowana jako wyjazdy terenowe do stadnin, na tory wyścigowe oraz do ciekawych ośrodków utrzymujących konie. Prace magisterskie wykonywane na specjalności odbywają wysokie miejsca w ogólnopolskim konkursie prac magisterskich Polskiego Towarzystwa Zootechnicznego. Studenci specjalności realizują swoją pasję badawczą w ramach Sekcji Hipologicznej Koła Naukowego Studentów. W ramach tej działalności zdobywają liczne nagrody i wyróżnienia na międzynarodowych sejmikach kół naukowych. Działa również Sekcja Jeździecka trenująca dwa razy w tygodniu i startująca na koniach Katedry, w zawodach w Okręgu Lubelskim. Cyklicznie na uczelni odbywa się kurs sędziowski w dyscyplinie ujeżdżenia i skoków. Corocznie studenci Wydziału organizują Mistrzostwa Akademickie Województwa Lubelskiego. Studenci i absolwenci Specjalności zdobywają wiele medali na swoich koniach w Akademickich Mistrzostwach Polski (ujeżdżenie, skoki).

Perspektywy zawodowe:

Studia pierwszego stopnia dają absolwentom kwalifikacje umożliwiające prowadzenie własnej działalności gospodarczej w zakresie hodowli i użytkowania koni. Ponadto dają możliwość zatrudnienia w ośrodkach hodowli i użytkowania koni, w tym stadninach koni i stadach ogierów; ośrodkach rekreacji i turystyki konnej, związkach hodowców koni, instytucjach zajmujących się utrzymywaniem i użytkowaniem koni, takich jak tory wyścigów konnych, związki jeździeckie, wytwórnie pasz dla koni, sprzętu i powozów, gospodarstwa rolne, lasy, przedsiębiorstwa transportu konnego.

Studia drugiego stopnia dają absolwentom poszerzone kwalifikacje umożliwiające prowadzenie własnej działalności gospodarczej w zakresie hodowli i użytkowania koni. Absolwenci drugiego stopnia studiów mogą być zatrudnieni w podobnych jednostkach, jak absolwenci pierwszego stopnia, a ponadto – ze względu na zaliczenie specjalistycznych przedmiotów – w ośrodkach hodowli zachowawczej i przedsiębiorstwach agroturystycznych.

OCHRONA ROŚLIN I KONTROLA FITOSANITARNA
WYDZIAŁ OGRODNICTWA I ARCHITEKTURY
KRAJOBRAZU

I stopnia stacjonarne, I stopnia niestacjonarne,
II stopnia stacjonarne, II stopnia niestacjonarne

Jest to nowy, unikatowy kierunek na rynku edukacyjnym w Polsce. Dyrektywa 2009/218/WE, nakłada na państwa członkowskie obo-

wiązek wprowadzenia zasad integrowanej ochrony roślin do powszechnej praktyki od 1 stycznia 2014 r. oraz zobowiązuje je do zapewnienia rolnikom dostępu do usług doradczych w zakresie ochrony roślin. Specjaliści nowoczesnej ochrony roślin, przez najbliższe lata, będą jednymi z najbardziej poszukiwanych na rynku.

Ochrona roślin jest ważnym i niezbędnym elementem technologii produkcji roślinnej. Jej celem jest zapobieganie obniżaniu plonów przez choroby, szkodniki i chwasty oraz zabezpieczenie ziemiopłodów w magazynach. Wspomagana jest przez takie gałęzie nauki jak fitopatologia, entomologia i herbologia. W obrocie krajowym i międzynarodowym bardzo ważne miejsce zajmuje kontrola fitosanitarna, której celem jest zapobieganie rozprzestrzenianiu i przenoszeniu się szkodników i patogenów roślin oraz produktów roślinnych przez granice państwowe.

Program nauczania przygotowuje absolwentów tego kierunku do pełnej realizacji zadań w zakresie diagnozowania chorób i szkodników roślin, zrównoważonego stosowania pestycydów wykonywania ekspertyz i opracowywania programów ochrony upraw zgodnie z zasadami integrowanej ochrony roślin oraz przeprowadzania kontroli sanitarnej roślin, surowców i produktów roślinnych i wydawania świadectw fitosanitarnych.

Perspektywy zawodowe:

Absolwenci tego kierunku mogą pracować w charakterze kwalifikowanego doradcy z zakresu integrowanej ochrony roślin w placówkach Państwowej Inspekcji Ochrony Roślin i Nasiennictwa, Ośrodkach Doradztwa Rolniczego, służbie celnej oraz laboratoriach fito- i entomologicznych. Nabędą uprawnienia do obrotu i stosowania środków ochrony roślin oraz są przygotowani do prowadzenia wdrożeń i szkoleń dotyczących strategii i technik integrowanej ochrony roślin i biologicznych metod zwalczania organizmów.

INŻYNIERIA BEZPIECZEŃSTWA
WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI
I stopnia stacjonarne

Inżynieria bezpieczeństwa to dziedzina wiedzy zajmująca się metodami i środkami racjonalnej, techniczno-organizacyjnej działalności człowieka, której celem jest umożliwienie ludzimu, obiektom i organizmom funkcjonowania. Szczególną rolę w inżynierii bezpieczeństwa pełni inżynieria bezpieczeństwa technicznego, która zajmuje się takim projektowaniem, wytwarzaniem, eksploatacją i likwidacją obiektów technicznych, by w racjonalny sposób zminimalizować możliwość i rozmiar negatywnego oddziaływania na otoczenie. Kolejne ważne nurty inżynierii bezpieczeństwa to inżynieria bezpieczeństwa cywilnego oraz inżynieria bezpieczeństwa pracy, które zajmują się niedopuszczaniem do powstawania szkód, gdy mamy już do czynienia z awarią oraz określaniem zasad bezpiecznej eksploatacji obiektów.

Oferowany program nauczania zawiera wiele treści związanych z unormowaniami z zakresu budowy, eksploatacji i utylizacji instalacji przemysłowych, co pozwala absolwentowi radzić sobie z problematyką prawną i ekono-

miczną. Ostatnie dwa semestry stanowią głównie przedmioty do wyboru, co umożliwia pogłębienie wiedzy i umiejętności w obszarze gałęzi gospodarki spójnej z wybranym tematem pracy inżynierskiej.

Perspektywy zawodowe:

Absolwent posiada wiedzę ogólną z zakresu nauk technicznych oraz wiedzę specjalistyczną z zakresu inżynierii bezpieczeństwa, a w szczególności z obszaru bezpieczeństwa maszyn, konstrukcji i instalacji procesowych. Potrafi projektować i monitorować stan i warunki bezpieczeństwa. Potrafi dobrać odpowiednie metody i wykonać studium zagrożeń i zdolności operacyjnych procesu przemysłowego, wykonać analizę ryzyka, określić prawdopodobieństwo uszkodzeń układów i systemów, wyznaczyć poziom nienaruszalności bezpieczeństwa. Potrafi także organizować i prowadzić akcje ratownicze, kontrolować warunki pracy i standardy bezpieczeństwa, prowadzić badania okoliczności awarii i wypadków oraz prowadzić dokumentację związaną z bezpieczeństwem.

INŻYNIERIA CHEMICZNA I PROCESOWA

WYDZIAŁ INŻYNIERII PRODUKCJI

I stopnia stacjonarne, I stopnia niestacjonarne

Kierunek inżynieria chemiczna i procesowa przygotowuje zarówno teoretycznie, jak i praktycznie do projektowania i sprawowania nadzoru nad procesami technologicznymi oraz aparaturą procesową w zakładach przetwórstwa rolno-spożywczego i innych.

Absolwent posiada wiedzę ogólną z zakresu nauk matematyczno-przyrodniczych i technicznych oraz umiejętności wykorzystania jej w pracy zawodowej. Rozumie zasady i prawa leżące u podstaw inżynierii chemicznej i procesowej oraz potrafi wykorzystać je do rozwiązywania problemów w zakładach przemysłowych.

Absolwent rozumie podstawy inżynierii produktu, zasady projektowania procesów i aparatów, zna nowoczesne aparaty i maszyny procesowe oraz systemy automatyki i miernictwa przemysłowego. Szeroki zakres wiedzy związany z przetwórstwem materiałów biologicznych, eksploatacją maszyn i transportem wewnętrznym, zewnętrznym i zachowaniem łańcucha chłodniczego, pozwala absolwentowi na poprawne zaprojektowanie i wykorzystanie procesów chemicznych do wytworzenia produktów o zdefiniowanych cechach. Wykorzystanie wiedzy fizykochemicznej i matematycznej umożliwia prawidłowe wyznaczenie i dobranie parametrów procesów przetwórczych materiałów biologicznych. Z kolei zagadnienia energetyczne oraz modelowanie reakcji chemicznych i biochemicznych, absolwent może wykorzystać do ekonomicznego i energooszczędnego przetwórstwa wspomnianych materiałów.

Perspektywy zawodowe:

Absolwent jest przygotowany do pracy w różnych gałęziach przemysłu przetwórczego: w przemyśle spożywczym, chemicznym, farmaceutycznym, energetycznym, maszynowym, elektronicznym, drobnej wytwórczości oraz biurach inżynierskich i pracowniach projektowych, a także w administracji oraz do prowadzenia samodzielnej działalności gospodarczej.

Oprac. mgr Agnieszka Wasilak na podst. inf. uzyskanych od liderów kierunków

REKRUTACJA NA I ROK STUDIÓW NA ROK AKADEMICKI 2012/2013

W Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie została przeprowadzona rekrutacja na rok akademicki 2012/2013, na 26 kierunków studiów, na studia stacjonarne i niestacjonarne pierwszego stopnia, drugiego stopnia i jednolite magisterskie. W tym roku utworzono 5 nowych kierunków: bezpieczeństwo żywności, hipologia i jeździectwo, inżynieria bezpieczeństwa, inżynieria chemiczna i procesowa, ochrona roślin i kontrola fitosanitarna.

Od 15 maja do 4 lipca 2012 r. prowadzono rekrutację (pierwszy nabór) na wszystkie kierunki, formy i stopnie studiów za pośrednictwem Internetu z wykorzystaniem systemu informatycznego IRK. Warunkiem dopuszczenia kandydata do rekrutacji było zarejestrowanie się w systemie internetowej rejestracji IRK, uzupełnienie danych osobowych, danych o wy-

kształceniu, wpisaniu wyników z matury lub średniej ocen ze studiów (kandydaci na studia II stopnia) oraz wniesienie opłaty 85 zł za postępowanie kwalifikacyjne na wygenerowane w systemie konto. Na podstawie wyników uzyskanych w postępowaniu kwalifikacyjnym utworzono listę rankingową, która określiła kolejność przyjmowania na studia kandydatów w ramach limitu miejsc ustalonego dla danego kierunku i formy studiów. Kandydaci, którzy wstępnie zostali zakwalifikowani na I rok studiów, byli zobowiązani do dostarczenia dokumentów do sekretariatów wydziałowych komisji rekrutacyjnych w terminie określonym w harmonogramie rekrutacji. Osoby, które nie zostały zakwalifikowane z powodu wyczerpania limitu miejsc, stanowiły grupę rezerwową. W przypadku zwalniania się miejsc na liście zakwalifikowanych na studia osoby te zostały przyjęte z zachowaniem kolejności wynikającej z liczby uzyskanych punktów.

Wszystkie kierunki studiów w pierwszym naborze cieszyły się dużym zainteresowaniem wśród kandydatów, a dogodny sposób rekrutacji przyczynił się po raz kolejny do dużej liczby osób zarejestrowanych na studia. Ogólna liczba zarejestrowanych na studia stacjonarne i niestacjonarne wynosiła na dzień 5 lipca 2012 r. 9099 osób, w tym 8305 kandydatów na studia stacjonarne. Limit miejsc na studia stacjonarne na rok akademicki 2012/2013 wynosi 1980.

Postępowanie kwalifikacyjne na I rok studiów pierwszego stopnia i jednolite magisterskie dla kandydatów zdających nową maturę w pełni było oparte na wynikach części pisemnej zewnętrznego egzaminu maturalnego ocenianego przez OKE. W ocenie konkursowej w zależności od kierunku studiów brano pod uwagę przedmioty zdawane na poziomie podstawowym lub rozszerzonym. Tylko kandydatów na kierunek hipologia i jeździectwo obowiązywał dodatkowo sprawdzian z pierwszego kontaktu z koniem, a na kierunek architektura krajobrazu dodatkowy egzamin z rysunku odręcznego.

Postępowanie kwalifikacyjne na I rok studiów pierwszego stopnia oraz jednolite magi-

sterskie dla kandydatów posiadających tradycyjny egzamin dojrzałości „stara matura” oparte było na konkursie świadectw dojrzałości.

O przyjęcie na pierwszy rok studiów drugiego stopnia stacjonarne i niestacjonarne mogły ubiegać się osoby, które posiadały dyplom z tytułem zawodowym licencjata (na kierunku biologia), inżyniera na kierunku, na który się ubiegają, lub z tytułem inżyniera, magistra inżyniera na kierunku pokrewnym. Przyjęcia kandydatów na studia drugiego stopnia stacjonarne (tylko kierunek biologia w rekrutacji letniej) i niestacjonarne odbywały się na podstawie listy rankingowej.

W roku akademickim 2012/2013 przyjęto na I rok studiów kandydatów ze szkół dwujęzycznych, z maturą międzynarodową i z maturą uzyskaną za granicą oraz cudzoziemców.

Największą popularnością wśród kandydatów na I rok studiów w UP w Lublinie cieszył się kierunek geodezja i kartografia, na który zarejestrowało się ponad 10 kandydatów na I miejsce. Bardzo dużym powodzeniem wśród kandydatów cieszyły się następujące kierunki studiów: gospodarka przestrzenna – 10,4; weterynaria – 9,7; biotechnologia – 6,8; dietetyka – 7; turystyka i rekreacja – 6,7; hipologia i jeździectwo – 6; inżynieria środowiska – 5,6.

Na większość kierunków studiów zarejestrowało się dużo więcej kandydatów niż wynosił limit. Wszystkim kandydatom nieprzyjętym na wybrany kierunek studiów z powodu braku miejsc zaproponowano inne kierunki studiów stacjonarnych i niestacjonarnych, na których pozostały jeszcze wolne miejsca. Nowe kierunki studiów uruchomione po raz pierwszy w tegorocznej rekrutacji cieszyły się dużym powodzeniem. Limit miejsc na nowych kierunkach: bezpieczeństwo żywności, inżynieria bezpieczeństwa, inżynieria chemiczna i procesowa został wypełniony już w pierwszym naborze, co świadczy o tym, że utworzenie kierunków było uzasadnione, a twórcy wyszli naprzeciw zainteresowaniom i oczekiwaniom maturzystów. Największym powodzeniem wśród nowych kierunków cieszyła się hipologia i jeździectwo, gdyż na 30 miejsc zarejestrowało się 183 kandydatów, mimo że kandydatów obowiązywał dodatkowo sprawdzian z pierwszego kontaktu z koniem. Na studiach drugiego stopnia największym zainteresowaniem cieszyła się nowa specjalność – biologia sądowa – na kierunku biologia.

Od 11 lipca 2012 r. wznowiono internetową rejestrację kandydatów na studia niestacjonarne pierwszego i drugiego stopnia i studia stacjonarne na Wydziale Nauk Rolniczych, która potrwa do 16 września 2012 r. Nadal trwa rekrutacja na studia niestacjonarne wieczorowe na kierunki biotechnologia i weterynarię do 24 sierpnia 2012 r.

Wszystkie informacje dla kandydatów na studia na temat rekrutacji znajdują się na stronie uczelni www.up.lublin.pl w zakładce rekrutacja.

Anna Woźniak, Dział Organizacji Studiów
Fot. Jacek Piasecki

WSPÓŁCZESNE TENDENCJE W PRODUKCJI ŻYWNOŚCI NA TLE WYMOGÓW ZRÓWNOWAŻONEGO ROZWOJU OBSZARÓW WIEJSKICH

W dniach 30 maja – 1 czerwca 2012 r. w Suścu, malowniczej roztoczańskiej miejscowości, odbyła się międzynarodowa konferencja, zorganizowana przez Instytut Żywienia Zwierząt i Bromatologii oraz Katedrę Biochemii i Toksykologii UP w Lublinie, a także Instytut Fizjologii i Żywienia Zwierząt PAN w Jabłonie oraz Stowarzyszenie Rozwoju Regionalnego i Lokalnego „Progress” w Dzierdżówce.

W ramach konferencji poruszane były trzy grupy zagadnień, które dotyczyły lucerny w żywieniu ludzi i zwierząt, zastosowania lnu i inuliny w żywieniu i żywności oraz odnawialnych źródeł energii w rolnictwie i ochronie środowiska.

W konferencji uczestniczyło 86 pracowników naukowych z Polski, głównie z Lublina, Krakowa, Poznania, Wrocławia, Olsztyna i Warszawy, a także z Lwowa (Ukraina). W drugim i trzecim dniu konferencji udział wzięło dodatkowo 16 rolników i producentów żywności oraz osób zainteresowanych budową biogazowni. Konferencja odbywała się pod patronatem ministra rolnictwa i rozwoju wsi, Marka Sawickiego, a jego przedstawicielem na konferencji był zastępca dyrektora Departamentu Rynków Rolnych Kazimierz Żmuda, który przedstawił bardzo interesujący wykład pt. „Biogazownie w rolnictwie i energetyce”.

Każdy dzień konferencji poświęcony był innym zagadnieniom. Pierwszego dnia omawiano problematykę kończącego się projektu rozwojowego NCBiR nr 12 0005 06, dotyczącego produkcji i zastosowania koncentratu białkowo-ksantofilowego z lucerny (*Medicago sativa*) dla poprawy dobrostanu i efektywności produkcji zwierzęcej, realizowanego w 9 ze-

społach problemowych, a kierownikiem tych badań był prof. dr hab. Eugeniusz R. Grela. Wydano monografię zawierającą referaty oraz streszczenia prac naukowych w języku polskim i angielskim. W podsumowaniu tej części konferencji stwierdzono, że produkty z lucerny, a zwłaszcza koncentrat białkowo-ksantofilowy (PX) z lucerny, mogą znaleźć zastosowanie zarówno w żywieniu zwierząt, jak i ludzi (zgłoszenie patentowe: WIPO ST 10/C PL 396362). Wielu uczestników zasugerowało, aby podjąć działania w celu opracowania technologii produkcji polskiego koncentratu białkowo-ksantofilowego z lucerny z wykorzystaniem ciepła biogazowni.

Drugi dzień obrad poświęcony był dwóm zagadnieniom badawczym. Pierwsze dotyczyło problematyki zastosowania różnych form i odmian lnu oleistego w żywieniu ludzi i zwierząt, od lat bowiem znane jest prozdrowotne działanie tej rośliny. Spożywanie gniecionych, mielonych lub preparowanych nasion wykazuje działanie dietetyczne, przeczyszczające i osłaniające, dlatego stały się one szczególnie przydatne w leczeniu chorób przewodu pokarmowego (zaparcia, nieżyty żołądka i jelit), a także w stanach zapalnych pęcherza i dróg moczowych. Tłuszcz nasion lnu w zależności od odmiany bogaty jest w kwas linolenowy (odmiany tradycyjne) lub linolowy (odmiany o zmienionych proporcjach kwasów tłuszczowych). Obydwa te kwasy zaliczane są do niezbędnych składników dla organizmu. Podczas konferencji stwierdzono, że prowadzone badania pozwalają na pogłębienie wiedzy i lepsze zrozumienie roli nasion lnu w żywieniu ludzi i zwierząt, co może przyczynić się do jeszcze szerszego i bardziej powszechnego ich użycia.

Drugie zagadnienie dotyczyło zastosowania w żywieniu ludzi i zwierząt prebiotyków, głównie inuliny. Liczne badania jednoznacznie wskazują na pozytywne aspekty wynikające ze stosowania tego dodatku, jako czynnika korzystnie modulującego mikroflorę przewodu pokarmowego gospodarza. Wzrost zainteresowania tym prebiotykiem na przestrzeni ostatnich lat odzwierciedlają prowadzone w kraju i za granicą badania, a także wiele produktów rynkowych zawierających inulinę. Łatwa uprawa roślin inulinodajnych (topinambur, cykoria) połączona z nieskomplikowanym procesem pozyskiwania tego polisacharydu o szerokim spektrum działania, czynią inulinę wysoce atrakcyjną. Referaty i streszczenia oryginalnych prac twórczych dotyczących poruszanych w drugim dniu zagadnień zebrano w formie monografii.

Trzeciego dnia tematem wiodącym były aktualnie mocno dyskutowane i wzbudzające wiele emocji, kontrowersji, ale i nadziei problemy dotyczące odnawialnych źródeł energii. Zwrócono uwagę, że energii odnawialnej nie należy mylić z energią przyjazną dla środowiska naturalnego, gdyż instalacje do jej produk-

Miejsce obrad konferencyjnych

Malownicze okolice Suśca

cji mogą (choć nie muszą) powodować niekiedy także szkody ekologiczne. Energia odnawialna pochodząca z produkcji roślinnej (etanol ze zbóż i trzciny cukrowej, olej z alg lub roślin oleistych, np. rzepaku), produkcji roślinno-zwierzęcej (biogazownie) czy spoza działalności rolniczej (energia wietrzna, instalacje fotowoltaiczne, czy też energia wodna) stanowi ogromny potencjał energetyczny w odniesieniu do tradycyjnych źródeł jak węgiel, gaz czy ropa naftowa. Najintensywniej wykorzystywanym odnawialnym źródłem energii jest energia spadku wody. Pozostałe źródła odnawialne, jak energia słoneczna, energia wiatru, biogazu, energia geotermalna, biopaliwa i inne (biomasa – m.in. gnojowica, słoma) używane są na mniejszą skalę. Aktualnie odnawialne źródła zaspokajają około 8% światowego zużycia energii, z czego energia wodna to oko-

ło 6,5%, a pozostałe źródła odnawialne stanowią 1,5%. Duże nadzieje w naszym kraju związane są z energią pozyskiwaną z biogazowni, o czym świadczyć może przyjęty przez Radę Ministrów dokument pt. „Kierunki rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020”. Szacuje się, że w Polsce może zostać wytworzone około 1,7 mld m³ biogazu rocznie. Taka ilość biogazu po oczyszczeniu mogłaby pokryć około 10% zapotrzebowania na gaz lub w całości zabezpieczyć potrzeby odbiorców z terenów wiejskich oraz dostarczyć dodatkowo 125 tys. MWhe (energii elektrycznej) i 200 tys. MWth (energii cieplnej). Ten i podobne problemy związane z energią odnawialną będące przedmiotem trzeciego dnia konferencji zebrano w formie monografii.

Szczególne znaczenie miały wykłady prof. dr. hab. Jerzego Zwoździaka na temat „Anali-

zy przewidywanych zmian IPPC o istotnym znaczeniu dla gospodarki rolnej” oraz Kazimierza Żmudy dotyczące „Biogazowni w rolnictwie i energetyce”. Profesor dr hab. Jerzy Zwoździak zwrócił uwagę na przygotowanie przedsiębiorcy lub właściciela fermy hodowlanej do różnic pomiędzy istniejącymi a przygotowywanymi przepisami (nowa dyrektywa IED) oraz niesionymi przez nie konsekwencjami. Przedstawił również możliwości oraz koszty wdrożenia zmian związanych z przystosowaniem przepisów krajowych do europejskich wymogów w zakresie ochrony środowiska. Natomiast Kazimierz Żmuda naświetlił kierunki i cele rozwoju biogazowni rolniczych w Polsce w latach 2010–2020. Zwrócił uwagę na stworzenie optymalnych warunków prawnych i organizacyjnych do rozwoju biogazowni rolniczych, wytwarzających biogaz z surowców pochodzenia rolniczego, w szczególności z produktów ubocznych produkcji roślinnej i zwierzęcej oraz z pozostałości przetwórstwa rolno-spożywczego. Wskazał źródła możliwości do uzyskania wsparcia finansowego dla biogazowni rolniczych, a także na prowadzenie działań informacyjno-edukacyjno-promocyjnych w zakresie budowy i eksploatacji biogazowni rolniczych.

Podsumowując trzydniowe obrady, organizatorzy podkreślili fakt, iż konferencja była okazją do przybliżenia wyników najnowszych badań produkcji różnych preparatów oraz ich wykorzystania w żywieniu zwierząt i w diecie ludzi oraz korzyści, jakie można uzyskiwać po ich zastosowaniu. Pozwoliła na wymianę poglądów i opinii odnośnie walorów odżywczych i dietetycznych żywności pochodzenia zwierzęcego po zastosowaniu różnych materiałów i dodatków paszowych, a także wiedzy z zakresu poprawy bezpieczeństwa energetycznego kraju i efektywnej ochrony środowiska.

Eugeniusz R. Grela, Anna Czech, Renata Klebaniuk

Fot. Eugeniusz Grela

Organizatorzy Konferencji: prof. Eugeniusz R. Grela i prof. Jacek Skomiał dziękują uczestnikom za udział i owocne dyskusje

DZIEŃ WYDZIAŁU NAUK ROLNICZYCH W ZAMOŚCIU

Tradycją Wydziału Nauk Rolniczych stały się spotkania studentów i pracowników na naszym zamojskim święcie – Dniu Wydziału. Tegoroczny odbył się 15 maja 2012 r.

Studenckie świętowanie rozpoczęło się zmaganiem sportowymi. Przed południem miały miejsce rozgrywki sportowe pomiędzy drużynami piłki nożnej chłopców, piłki siatkowej chłopców i dziewcząt należących do AZS WNR UP kontra uczniowie zaprzyjaźnionego Zespołu Szkół Ponadgimnazjalnych nr 5 w Zamościu, z którymi sąsiadujemy i od lat po trosze rywalizujemy sportowo. Większość rozgrywek wygrali uczniowie szkoły średniej. Moze studenci byli zbyt rozproszeni czekając ich imprezę? Prodziekan Wydziału ds. studenckich i dydaktyki prof. dr hab. Danuta Borkowska wręczyła puchary zarówno zwycięzcom, jak i przegranym. Tym ostatnim możemy zaśpiewać ostatnio często słyszaną w Polsce melodię: „Nic się nie stało, studenci, nic się nie stało”. Na pocieszenie zostaje nam to, że wielu z obecnych uczniów ZSP nr 5 stajnie się wkrótce naszymi studentami.

Rozrywkowa część Dnia Wydziału zaczęła się w godzinach popołudniowych. Od godz. 16.00 na terenie przy budynkach dydaktycznych grała muzyka, a było czego posłuchać.

Zespół muzyczny „Liffe”, dowodzony przez naszego absolwenta Sylwka Komorowskiego nie zawiódł i przygrywał do późnej nocy. Oprócz muzyki na żywo taneczne nuty podawał DJ Kiko, czyli Grzegorz Jaworski – student II roku studiów drugiego stopnia. Szkoda, że Grześ kończy edukację na naszym wydzia-

le, bo nie wiem, czy znajdzie się taki kolejny di-dżej, który trafi w gust i klimat naszej studenckiej braci.

Atrakcyjnym przerwaniem w tańcu był występ Igora Lewandowskiego, do niedawna studenta I roku kierunku biologa. Igor dał pokaz swojego iluzjonistycznego talentu i zrobił to tak dobrze, że do tej pory nie wiem, jak mieściły mu się te róże w chusteczce? Niestety Igor za daleko zapędził się w swoich czarach i sprawił, że sam zniknął z naszej listy studentów. Dobrze jednak, że zjawia się wtedy, kiedy trzeba umilić czas i bawić się wspólnie z nami.

Dziwną tradycją naszych Dni Wydziału jest deszcz. Podczas poprzednich dwu naszych wydziałowych imprez deszcz przychodził, kiedy byliśmy rozgrzani i rozbawieni, a tym razem zaczęliśmy w deszczu, a wieczór przyniósł ocieplenie i niebo się rozpozogdziło. Tańce trwały do późnych godzin nocnych. Kolejny Dzień Wydziału Nauk Rolniczych dopiero za rok.

Alina Kowalczyk-Juśko
Wydział Nauk Rolniczych w Zamościu

ZARZĄDZANIE SYSTEMAMI KRAJOBRAZOWYMI

RELACJA Z OGÓLNOPOLSKIEJ KONFERENCJI NAUKOWEJ

W dniach 24–26 maja br. w siedzibie Roztoczańskiego Parku Narodowego w Zwierzynku odbyła się ogólnopolska konferencja naukowa pt. „Zarządzanie systemami krajobrazowymi”. Organizatorami konferencji byli: Zakład Ekologii Krajobrazu i Ochrony Przyrody UP w Lublinie; Komisja Ochrony i Kształtowania Środowiska Przyrodniczego PAN O/Lublin; Polska Asocjacja Ekologii Krajobrazu; Instytut Agrofizyki im. B. Dobrzańskiego PAN w Lublinie oraz Roztoczański Park Narodowy.

W konferencji wzięły udział 74 osoby, w tym 6 uczestników z Ukrainy. Na zaproszenie kierownika naukowego konferencji – dr hab. Tadeusza J. Chmielewskiego, prof. UP, referaty na sesji plenarnej wygłosili znakomici przedstawiciele nauk o krajobrazie w Polsce – profesorowie: Andrzej Richling, Maciej Pietrzak, Marek Degórski, Jerzy Solon. Pozostałe referaty prezentowane były na 4 sesjach problemowych, poświęconych diagnozowaniu stanu systemów krajobrazowych (przewodniczący: prof. dr hab. Maciej Pietrzak i prof. dr hab. Barbara Szulczewska); planowaniu systemów krajobrazowych (przew.: prof. dr hab. Marek Degórski i prof. dr hab. Mariusz Kistowski); wykorzystaniu potencjału usług krajobrazowych (przew. – prof. dr hab. Jerzy Solon); kształtowaniu stylu współczesnych systemów krajobrazowych (przew.: prof. dr hab. Wiesław Ziąja i prof. dr hab. Barbara Żarska).

Odbyła się także sesja posterowa, którą prowadził dr hab. Jarosław Balon oraz sesja

terenowa, którą prowadził wicedyrektor Roztoczańskiego Parku Narodowego inż. Tadeusz Grabowski.

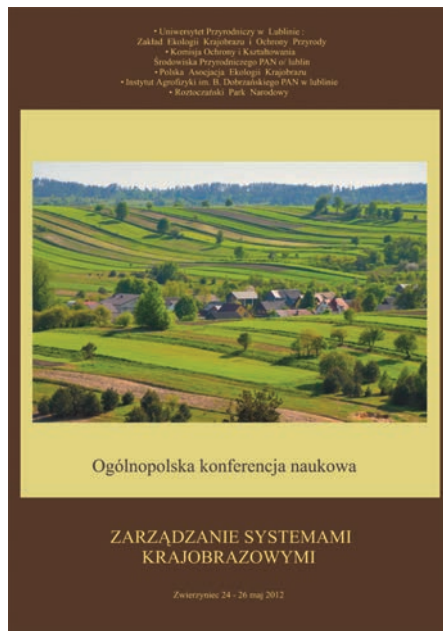
W programie konferencji znalazły się także wernisaże 2 wystaw fotograficznych: Tadeusza J. Chmielewskiego pt. „W poszukiwaniu ducha miejsca” oraz Pawła Marczakowskiego pt. „30 lat hodowli zachowawczej ko-

nika polskiego w Roztoczańskim Parku Narodowym”. Ważnym elementem programu była zorganizowana przez Wydawnictwo Naukowe PWN w Warszawie wystawa publikacji i promocja nowego podręcznika akademickiego Tadeusza J. Chmielewskiego, pt. *Systemy krajobrazowe – struktura, funkcjonowanie, planowanie*. Atrakcją kulturalną był wieczorny występ kapeli folkowej „Drewnutnia”, przy ognisku i wspaniałych regionalnych potrawach.

Uczestnicy konferencji, którzy przyjechali z dużych ośrodków miejskich innych regionów Polski, podkreślali niezwykle urok krajobrazów Roztocza, czystość powietrza i wód oraz unikatową harmonię natury i kultury, zachowaną pomimo wyjątkowo trudnego dziedzictwa historii.

To, że w powszechnej opinii uczestników konferencja okazała się nadzwyczaj udana, zawdzięczać trzeba jednak nie tylko urokowi tej krainy, ale także najwyższemu profesjonalizmowi wykładowców sesji plenarnej i osób prowadzących obrady sekcji tematycznych, znakomitym zdolnościom organizacyjnym służb Roztoczańskiego Parku Narodowego oraz świetnej pracy „Biura Konferencji”, tj. zespołu młodych pracowników Zakładu Ekologii Krajobrazu i Ochrony Przyrody UP, którym składam najserdeczniejsze podziękowania.

Tadeusz J. Chmielewski
Zakład Ekologii Krajobrazu i Ochrony
Przyrody

Plakat konferencji. Proj. A. Kułak, fot. T. J. Chmielewski

Uczestnicy konferencji przed bramą wejściową na ścieżkę dydaktyczną na Bukową Górę. Fot. T. Grabowski

MIEĆ CEL I POMYSŁ NA SIEBIE

Andrzej Fornal jest absolwentem Akademii Rolniczej z 2007 roku.
Ukończył Wydział Rolniczy, kierunek rolnictwo, specjalizacja agroturystyka.

Co Panu dały studia na naszej uczelni?

Studia wyposażyły mnie w wiedzę, która z pewnością przydaje się w życiu. Jest to wiedza uniwersalna, do której czasem sięgam. Oczywiście moje wykształcenie nie pokrywa się zupełnie z tym, co robię obecnie, niemniej fajnie spojrzeć w niebo i wiedzieć, że ta chmura nad moją głową to cumulus albo, że ta trawa, po której chodzę, to kępka pospolita. Z perspektywy czasu myślę, że to był najlepszy czas w moim życiu, jestem wdzięczny środowisku naukowemu za przekazaną wiedzę, ale z przykrością muszę stwierdzić, że na studiach zabrakło mi praktycznego podejścia do przekazywanej wiedzy, case study, nauki przedsiębiorczości itp.

Czy łatwo było znaleźć pracę po studiach?

Nie miałem trudności ze znalezieniem pracy. Będąc jeszcze na studiach głośno mówiłem o tym, że chcę pracować w branży reklamowej i tak też się stało, ale mogło być zupełnie inaczej. Zaraz po studiach postanowiłem spróbować swego szczęścia i wyjechać do USA (ponownie). Zacząłem załatwiać kwestie związane z pobytem, dostawę wizę i miałem kupować bilet. Do wyjazdu dałem sobie 2 miesiące. Pomyślałem, że wykorzystam ten czas na to, by zarobić na podróż. Pojechałem do Warszawy, kupiłem gazetę i zacząłem szukać ogłoszeń pracodawców. Magazyn budowlany poszukiwał specjalisty ds. sprzedaży powierzchni reklamowej w gazecie. Choć wtedy nie czułem się jeszcze specjalistą, pomyślałem, że warto spróbować. Przeszedłem pozytywnie 2 rozmowy kwalifikacyjne i zatrudniono mnie na okres próbny. Pracowałem tak zaledwie 3 miesiące, ale to była prawdziwa szkoła życia. Nauczyłem się warsztatu, kontaktu z klientem, mechanizmów sprzedaży. Oczywiście początki były ciężkie, szef wymagał, a próg pozytywnych reklamodawców ustawiony na odpowiednim poziomie. Efekt był taki, że po kilku miesiącach podziękowano mi za współpracę, ale z ważnym przesłaniem. Powiedziano mi: „Panie Andrzeju, ma pan zadatki na dobrego handlowca, niestety my nie możemy czekać i chcemy od początku pracownika, który będzie dobrze dla nas zarabiał”. Przyjąłem to z powagą, ale też z pełnym przekonaniem i determinacją, że się nie poddam i będę dalej rozwijał się w tym kierunku. Nie pojechałem do USA. Postanowiłem, że chcę w Polsce płacić swoje rachunki, podatki i tutaj na to wszystko zarabiać.

Gdzie Pan w tej chwili pracuje i czym się zajmuje?

Obecnie pracuję w Wydawnictwie Perspektywy, w Warszawie. Zajmuję się marketingiem i reklamą. Mój zakres zadań jest bardzo szeroki: marketing wydawnictwa, tworzenie ofert, sprzedaż powierzchni reklamowej w naszych informatorach, magazynie, na portalu, organizacja targów edukacyjnych w całej Polsce, koordynowanie akcji i eventów towarzyszącym naszej działalności. Jeśli dobrze liczę, to już ponad 4 lata pracuję w tej firmie.

Jaką działalność poza nauką prowadził Pan na studiach? Co Panu dała ta działalność? Jak wpłynęła na dalsze życie?

Studia to wspaniały czas. Nauka jest ważna, ale warto znaleźć czas na dodatkowe zajęcia. Ja tak zrobiłem – pewnego dnia wspólnie z moim przyjacielem postanowiliśmy „wskrzesić” magazyn studencki „Radar”, który ukazywał się jeszcze w latach 90. na naszej Alma Mater. Oczywiście bez zgody władz uczelni, fantastycznej pomocy ze strony Pani Redaktor Ewy Zawadzkiej-Mazurek, współpracy z drukarnią uczelni, niewiele byśmy osiągnęli. Myślę, że ta działalność miała ogromny wpływ na to, co teraz robię. Dzięki

zdobytemu warsztatowi dziennikarskiemu dziś piszę oferty dla klientów. W redakcji nauczyłem się organizacji pracy, odpowiedzialności, sumienności i współpracy. Ba, dzięki „radarowaniu” namierzyłem wspaniałą dziewczynę – dziś ukochaną żonę.

Jak długo pracował Pan w „Radarze”?

Nie pamiętam dokładnie, ale to było w sumie kilka lat. Najpierw byłem zastępcą redaktora naczelnego, potem redaktorem naczelnym, a potem przekazałem pałeczkę dalej. Słyszałem, że „Radar” przestał się ukazywać regularnie. To przykre, ale czasy się zmieniły, nowe pokolenie inaczej już konsumuje swój wolny czas. Jednocześnie wiem, że coraz więcej ludzi chce chwalić się swoją twórczością. Choć robią to z różnym skutkiem, to stawiam im to na plus. Ci, którzy nie robią nic, nie będą mieli łatwo na rynku pracy. Kto wie, może za kilka lat znów znajdzie się grupka zapalcerców, która reaktywuje „Radar”. Jedno jest pewne, nie będą żałować.

Jakie miał Pan oczekiwania po studiach?

Byłem przekonany, że wiedza, którą zdobyłem na uczelni, i doświadczenie poza studiami będzie pomocne przy podejmowaniu pracy. Wierzyłem, że dużo zależy ode mnie, że muszę zaskoczyć nie tylko innych, ale również samego siebie. Wiedziałem, że łatwo nie będzie, bo rynek pracy jest bardzo wymagający, ale najważniejsze było znaleźć cel i pomysł na siebie. Ja znalazłem.

Czy kontynuował Pan naukę po ukończeniu studiów?

Ukończyłem Podyplomowe Studia Nowoczesnej Promocji na SGH i aktualnie zabieram się za pisanie pracy podyplomowej. W przyszłości chciałbym też podjąć studia podyplomowe w Szkole Wyższej Psychologii Społecznej, w zakresie psychologii reklamy.

Jakie ma Pan plany?

Chcę pracować w agencji reklamowej, jako kreatywny. Jestem zafascynowany wszelkimi niestandardowymi formami promocji, a mój konik to ambient marketing. Zdaję sobie sprawę, że ludzie mają dość inwazyjnych, atakujących reklam, które „psują” przestrzeń wirtualną i rzeczywistą. Ale reklama może być naprawdę intrygująca, zabawna i angażująca, a przy tym skuteczna. Codziennie idąc ulicą analizuję różne przekazy reklamowe, zastanawiam się, jak ja bym to zrobił, szukam insightu, big idea. Wiem, że niektóre reklamy mogłyby wyglądać lepiej. Trzeba tylko myśleć inaczej.

Rozmawiała
Monika Jaskowiak

PIERWIASTKI – ŚRODOWISKO – CZŁOWIEK

XV NAUKOWA LUBELSKA KONFERENCJA MAGNEZOLOGICZNA

26 maja 2012 r. w budynku Agro II Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie odbyła się cykliczna XV Naukowa Lubelska Konferencja Magnezologiczna pod hasłem „Pierwiastki – środowisko – człowiek” zorganizowana przez Lubelski Oddział Polskiego Towarzystwa Magnezologicznego im. prof. Juliana Aleksandrowicza.

„Za zdrowie wszystkich powinniśmy czuć się współodpowiedzialni wszyscy, a nie tylko lekarze, którzy sami nie są w stanie zapobiegać środowiskowym czynnikom ryzyka dla zdrowia człowieczeństwa”. Słowa te wypowiedziane przez prof. Juliana Aleksandrowicza będącego Patronem Polskiego Towarzystwa Magnezologicznego niewątpliwie mogą być motem przewodnim tegorocznej konferencji. Podobnie jak w ubiegłych latach tematyka konferencji poświęcona była postępowi w badaniach nad pierwiastkami. Uczestniczyło w niej 79 osób z różnych ośrodków akademickich, jednostek badawczych i placówek medycznych. Najliczniej reprezentowany był Uniwersytet Przyrodniczy i Medyczny w Lublinie, Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Chełmie i Uniwersytet Rzeszowski. W Konferencji wzięli również udział przedstawiciele Instytutu Agrofizyki PAN w Lublinie, Krajowej Stacji Chemiczno-Rolniczej w Warszawie oraz Wytwórni Octu i Musztardy w Parczewie. Uczestnicy konferencji mieli możliwość wysłuchania 15 referatów.

Na wstępie wiceprezes Oddziału Lubelskiego PTMag, prof. dr hab. Adam Kaczor, powitał wszystkich uczestników konferencji. Minutą ciszy uczczono pamięć prof. dr hab. Kazimierza Pasternaka, wieloletniego prezesa OL

PTMag. Następnie sylwetkę prof. Kazimierza Pasternaka przedstawił jego przyjaciel, a zarazem długoletni członek i były prezes Oddziału Lubelskiego PTMag – prof. dr hab. Andrzej Papierkowski.

W swoim wystąpieniu wskazał m.in., że „Profesor Kazimierz Pasternak był i pozostanie moim przyjacielem i przyjacielem bardzo wielu ludzi, których zjednywał dobrocią, życzliwością i stałą gotowością do pomocy, owocującej nie tylko licznymi wspólnymi badaniami i ich publikacjami, lecz także – a może przede wszystkim – inspirowaną przez Niego zachętą do dalszej, pożytecznej pracy”. Prof. Papierkowski zwrócił uwagę, iż prof. Pasternak był świetnym chemikiem i lekarzem, specjalistą medycyny wewnętrznej, ogólnej i balneologii, który rozumiał zarówno potrzeby człowieka, jak i potrzeby medycyny. Współpracował z internistami, chirurgami, ginekologami i pediatrami, nieobce były Mu zagadnienia toksykologii, immunologii i farmakologii. Na zakończenie prelegent powiedział: „Profesor Kazimierz Pasternak pozostanie w mojej pamięci doskonałym, pełnym twórczej inwencji organizatorem pracy. Dowiodł tego jako kierownik Katedry, prodziekan Wydziału Pielęgniarstwa, prezes Towarzystwa Przyjaciół Akademii Medycznej, a przede wszystkim – jako główny kreator, wiceprezes i prezes Lubelskiego Oddziału PTMag. Był niczym *spiritus movens* wszelkich jego poczyną. Pozostanie w mej pamięci jako wspaniały współpracownik, kolega i przyjaciel, przed którym nie obawiałem się głośno myśleć... Pracował z rozumną pasją i uśmiechem, a uśmiech Kazia rozjaśniał twarz i niweczył przeszkody. Pracował i planował pracę do ostatnich dni. Kres Jego piękne-

go, pożytecznego życia nadszedł nagle, niespodziewanie i niesprawiedliwie”. Zapewne wyrazicielami tych słów byli wszyscy obecni na sali obrad.

W I sesji konferencji, której przewodniczyli prof. dr hab. Izabella Jackowska i prof. dr hab. Adam Kaczor z UP w Lublinie, przedstawiono zagadnienia dotyczące występowania chromu w wodzie oraz wapnia i magnezu w roślinach, dokonano również przeglądu wysoko zmineralizowanych wód z Beskidu Sądeckiego i poruszono zagadnienie dotyczące ingerencji metali ciężkich w szlaki metaboliczne. Prof. dr hab. Zbigniew Marzec dokonał oceny zawartości kadmu i ołowiu w żywności. Na zakończenie I sesji dr inż. Anna Górka z Uniwersytetu Rzeszowskiego przedstawiła badania dotyczące zawartości metali w surowicy i tkankach żubra z Puszczy Białowieskiej.

Przewodniczącymi sesji II, dotyczącej wpływu pierwiastków na człowieka i zwierzęta, zarówno pod kątem niezbędności, jak i toksycznego oddziaływania, byli prof. dr hab. Zbigniew Marzec i dr hab. Krzysztof Sztanke z UM w Lublinie. W ramach tej sesji przedstawiono zagadnienia wpływu doustnej suplementacji magnezu na biomarkery zapalne, biomarkery zaburzeń metabolicznych oraz ekspresję wybranych genów związanych ze szlakami metabolicznymi u osób otyłych, jak również omówiono wpływ magnezu na profil lipidowy u pacjentów z cukrzycą typu 2.

W ramach prac z UP w Lublinie w sesji II zaprezentowano badania na temat wpływu suplementacji miedzią zastosowaną w różnych formach chemicznych na wybrane wskaźniki fizjologiczne krwi oraz zawartość elementów mineralnych w wybranych tkankach u indy-

Uczestnicy konferencji. Fot. Jacek Piasecki

ków, jak również dokonano oceny wpływu fitazy mikrobiologicznej na dostępność elementów mineralnych u indyków. W ramach tej sesji omówiono również wpływ azotanów na zdrowie człowieka. Z kolei prof. dr hab. Jerzy Lechowski przedstawił badania dotyczące wpływu dodatku soli magnezu na wskaźniki użyteczności rozplodowej loch.

Uczestnicy Konferencji mieli również możliwość wysłuchania wystąpień na temat zaburzeń gospodarki żelazowej u pacjentów z niedokrwistością oraz doniesień potwierdzających toksyczność organicznych związków rtęci ze szczególnym uwzględnieniem tiomersalu – konserwantu szczepionek.

Po zakończeniu Konferencji odbyło się walne zebranie członków Oddziału Lubelskiego PTMag, na którym udzielono absolutorium ustępującemu zarządowi oraz wybrano nowy zarząd i komisję rewizyjną na kadencję 2012–2016. Przewodniczącym Oddziału Lubelskiego został prof. dr hab. Adam Kaczor, dziekan Wydziału Nauk Rolniczych UP w Lublinie, a jego zastępcą prof. dr hab. Zbigniew Marzec kierownik Katedry i Zakładu Żywności i Żywnienia Wydziału Farmaceutycznego z Oddziałem Analizy Medycznej UM w Lublinie. W skład Zarządu weszły również prof. dr hab. Izabella Jackowska – prodziekan ds. studenckich i dydaktyki Wydziału Nauk o Żywności i Biotechnologii UP w Lublinie i wieloletni sekretarz Oddziału oraz członek prezydium zarządu głównego na kadencję 2004–2008, jak również dr Marzena S. Brodowska, adiunkt w Katedrze Chemii Rolnej i Środowiskowej UP w Lublinie, a zarazem członek zarządu głównego na kadencję 2008–2012. Z Uniwersytetu Medycznego członkami Zarządu zostały dr Wiesława Ogrodnik z Katedry i Zakładu Biochemii i Biologii Molekularnej II Wydziału Lekarskiego oraz dr Małgorzata Sztanke z Katedry i Zakładu Chemii Medycznej I Wydziału Lekarskiego z Oddziałem Stomatologicznym. Przewodniczącą komisji rewizyjnej została prof. dr hab. Barbara Baraniak – dziekan Wydziału Nauk o Żywności i Biotechnologii UP w Lublinie.

Sesji plenarnej towarzyszyła sesja posterowa, na której zaprezentowano ponad 60 prac. Tematyka prac prezentowanych na posterach była bardzo różnorodna i przewijała się wokół zagadnień dotyczących oceny poziomu makro- i mikropierwiastków, w tym metali ciężkich w glebach, roślinach i produktach roślinnych, suplementach diety, mleku i jego przetworach, organizmach zwierzęcych oraz racjach pokarmowych młodzieży szkolnej, osób dorosłych i starszych, stężenia witamin, magnezu i wapnia w osoczu pacjentów z cukrzycą typu 2, nadciśnieniem tętniczym, sepsą i wstrząsem septycznym oraz zaburzenia gospodarki składnikami pokarmowymi w różnych jednostkach chorobowych.

Kolejna XVI Naukowa Lubelska Konferencja Magnezologiczna odbędzie się w maju 2013 r. w murach Uniwersytetu Medycznego w Lublinie. Zapraszamy wszystkich zainteresowanych, a słowa prof. Juliana Aleksandrowicza „Człowiek jest tyle wart, ile uczyni dla drugiego” niech staną się inspiracją dla wielu pokoleń badaczy i popularyzatorów wiedzy, w tym członków naszego Towarzystwa Magnezologicznego, które zrzesza przedstawicieli różnych dziedzin naukowych, m.in. chemików, biochemików, lekarzy, weterynarzy, agronomów, genetyków i weterynarzy.

Marzena S. Brodowska
Sekretarz Konferencji

DYPLOMY, DYPLOMY...

Wręczenie dyplomów lekarza weterynarii rocznik 2006–2012, odbyło się 23 czerwca br. w Centrum Kongresowym Uniwersytetu Przyrodniczego w Lublinie. Dyplom odebrało 157 absolwentów.

Gospodarzem spotkania był dziekan prof. Stanisław Winiarczyk. Podczas uroczystości zabrał głos JM Rektor Marian Wesołowski, po nim absolwentom gratulowali dr Tomasz Górski, prezes Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, ks. dr Stanisław Sieczka oraz prezes Spółki Bitowet-Puławy Mirosław Grzęda.

JM Rektor Marian Wesołowski otrzymał Medal Lubelskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, wręczony przez prezesa dr. Tomasza Górskiego. Wykład nt. „Sterydowe hormony płciowe a metabolizm tkanki kostnej” przedstawił dr hab. Radosław Piotr Radzki.

Dyplom wyróżniającego się absolwenta otrzymała lek. wet. Diana Aleksandra Stęgierska z najwyższą średnią, a dyplomy z oceną bardzo dobrą lek. wet. Joanna Melas-Oracz i lek. wet. Bartosz Górski. Wymienionym JM Rektor wręczył Odznaki Honorowe UP, a prorektor prof. Krzysztof Gołacki nagrody książkowe. Ponadto najlepszym absolwentom przekazano nagrody ufundowane przez sponsorów:

Krajową Izby Lekarsko-Weterynaryjną; firmy Galaktyka, Elamem, Royal Canin, Boehringer Ingelheim, Vetoquinol Biowet, Pfizer Polaska, Vet-Agro.

Red. Fot. Jacek Piasecki

SPOTKANIE PRZYJACIÓŁ I ABSOLWENTÓW

Spotkanie Stowarzyszenia Absolwentów i Przyjaciół UP z Senatem Uniwersytetu Przyrodniczego odbyło się 22 czerwca 2012 r. w parku dworku ziemiańskiego na Felinie. Gospodarzami spotkania byli JM Rektor Marian

Wesołowski i prezes Stowarzyszenia prof. Grażyna Jeżewska-Witkowska. Przy akompaniamencie kapeli Zespołu Pieśni i Tańca „Jawor” biesiadowano i dyskutowano na temat przyszłości naszej uczelni. Red. Fot. Jacek Piasecki

PRZYGODA ŻYCIA

Nikt nie lubi czytać suchych faktów na temat historii, ale przecież wszystko ma swój początek... Wiemy z przekazów ustnych oraz dokumentów, które przetrwały w Zakładzie Ekologii Ogólnej, że Studenckie Koło Naukowe Ekologów powstało w październiku 1996 r. i działało przez kilka lat pod opieką nieżyjącego już prof. dr. hab. Iwo Wojciechowskiego.

Profesor był niesamowitym człowiekiem, wspaniałym naukowcem, nauczycielem i przede wszystkim przyjacielem studentów. Zaszczepił w ówczesnych członkach Koła miłość do badań terenowych, które wspólnie z nimi prowadził w Rostoczańskim i Poleskim Parku Narodowym. Już wtedy prawdopodobnie zapadła decyzja, że Koło skupi się na problematyce funkcjonowania ekosystemów wodnych i torfowiskowych. Wyniki prowadzonych przez studentów badań zamieszczone zostały nawet w Planach Ochrony obu Parków Naro-

dowych oraz przedstawiane były na wielu konferencjach naukowych, gdzie doceniono ich nowatorski charakter.

Po kilku latach Koło zawiesiło swoją działalność. Reaktywowane zostało w 2003 r. na prośbę studentów, a od 2004 r. opieki nad nim podjęła się dr inż. Magdalena Pogorzelec.

Obecnie SKNE zrzesza ok. 20 członków, głównie studentów z Wydziału Biologii i Hodowli Zwierząt, kierunku ochrony środowiska i biologii, Wydziału Ogrodnictwa i Architektury Krajobrazu oraz absolwentów naszej uczelni, którzy niekiedy nawet kilka lat po zakończeniu nauki nadal towarzyszą nam w wyjazdach terenowych.

Wielu z nas, wyjeżdżając po raz pierwszy na majowe, coroczne warsztaty przyrodnicze organizowane przez Koło, nie zdawało sobie sprawy, że zwiąże się z „Ekologami” na tak długo. Zawiazane tu przyjaźnie i przygody w

plenerze mocno nas cementują i pozwalają sprostać wielu wyzwaniom naukowym.

Głównym celem działalności Koła jest poszerzanie wiedzy o środowisku przyrodniczym, zasadach jego funkcjonowania i o jego ochronie oraz prawidłowym kształtowaniu. Członkowie Koła prowadzą, pod czujnym okiem opiekuna naukowego oraz pracowników Zakładu Ekologii Ogólnej, badania środowiska przyrodniczego w celach poznawczych, aplikacyjnych i w celu nabywania umiejętności badawczych. Działalność Koła skupia się także na promowaniu szeroko rozumianej problematyki proekologicznej wśród społeczności akademickiej. Cele te realizowane są przez samokształcenie oparte na studiowaniu, referowaniu i dyskusowaniu o piśmiennictwie specjalistycznym, podejmowaniu własnych inicjatyw badawczych i projektowych oraz współpracy z odpowiednimi instytucjami.

Wszystko, o czym się uczymy, możemy, a nawet musimy zobaczyć na własne oczy. Stanać własną stopą (zazwyczaj uzbrojoną w gumowce) tam, gdzie być może nikt jeszcze nie stanął, wpaść po pas w bagno, odganiając się od komarów, obserwować zwierzęta w ich naturalnym środowisku, ale też ludzi w ekstremalnych warunkach, to nieopisane uczucie. Przekonać się, że istnieją jeszcze miejsca, gdzie nie widać pięt, jakie odciska na środowisku człowiek. Te doświadczenia są godne miana przygody życia.

Jak zdobywamy umiejętności praktyczne w badaniach terenowych? Co roku odbywają się naukowe sesje terenowe oraz obozy szkoleniowe. SKN Ekologów organizuje (w maju) warsztaty przyrodnicze na terenie Pojezierza Łęczyńsko-Włodawskiego; nieprzerwanie od 2004 r., w których biorą udział zarówno członkowie Koła, jak i studenci Uniwersytetu Przyrodniczego nieprzerwanie w Kole. Warsztaty odbywały się początkowo pod hasłem: „Funkcjonowanie torfowisk Pojezierza Łęczyńsko-Włodawskiego”, a od 2010 r. noszą tytuł: „Gatunki rzadkie i chronione torfowisk Pojezierza Łęczyńsko-Włodawskiego”. Warsztaty mają na celu wprowadzenie nowych członków Koła w problematykę badań naukowych dotyczących głównie flory torfowisk, ze szczególnym uwzględnieniem ekologii populacji gatunków roślin rzadkich i chronionych.

Podczas wypraw w teren obrazy z podęczników ożywają, a widoki naprawdę zapierają dech w piersiach. Wśród pięknej przyrody możemy kształcić się na prawdziwych przyrodniczych. Pokonując gęste zarośla, podmokłe tereny, sami znajdujemy schowane w płątaniu zieleni rzadkie i chronione gatunki roślin, wśród których są owadożerne rośiczki, relikto- we wierzyby czy zagrożone storczyki. Dzięki temu, że możemy obserwować je w ich naturalnym środowisku, lepiej rozumiemy procesy, które im zagrażają. Naturalną stała się też potrzeba zdobycia wiedzy teoretycznej pozwalającej na ich efektywną ochronę.

Wyniki badań prowadzonych przez członków Koła (często kilkuletnich), prezentowane na konferencjach i seminariach naukowych (członkowie Koła wielokrotnie zdobywali nagrody i wyróżnienia na konferencjach organizowanych przez uczelnie w całym kraju), są także w wielu przypadkach podstawą wyróżnianych przez recenzentów prac magisterskich i dyplomowych. Dzięki temu to, co robimy z pasją przekłada się na nasze sukcesy na polu naukowym.

Pracujemy... Na zdjęciu od lewej: Anna Janczak, Dorota Falkiewicz, Estera Jędrusiejko, Monika Lewandowska. Fot. Radosław Kopec

Co w trawie piszczy... Na zdjęciu od lewej: Piotr Keller i Jakub Jurkiewicz. Fot. Estera Jędrusiejko

Pies. Fot. Katarzyna Kołciuk
I miejsce w kategorii „Przyjaciel z podwórka”

Co ty tutaj robisz? Fot. Sławomir Wróbel
II miejsce w kategorii „Na łonie natury”

Kot. Fot. Emilia Mazurek
II miejsce w kategorii „Przyjaciel z podwórka”

W latach 2004–2011 członkowie Koła realizowali pięć projektów badawczych, które miały na celu waloryzację przyrodniczą konkretnych ekosystemów torfowiskowych i wodnych na terenie Pojezierza Łęczyńsko-Włodawskiego (torfowiska nad jeziorem Bikeze i Brzeziczo, siedlisk zmeliorowanej rzeki Mietiułki) oraz badanie funkcjonowania populacji roślin rzadkich i chronionych na torfowiskach Pojezierza. Ze względu na nasze zainteresowanie terenami podmokłymi udało nam się nawiązać współpracę z Poleskim Parkiem Narodowym. Zimą br. po raz pierwszy członkowie Koła wzięli czynny udział w waloryzacji pogłowia łosi na terenie Parku.

Na ogół jednak okres jesienno-zimowy nie sprzyja wypadom w teren. Mimo to nie zapa-

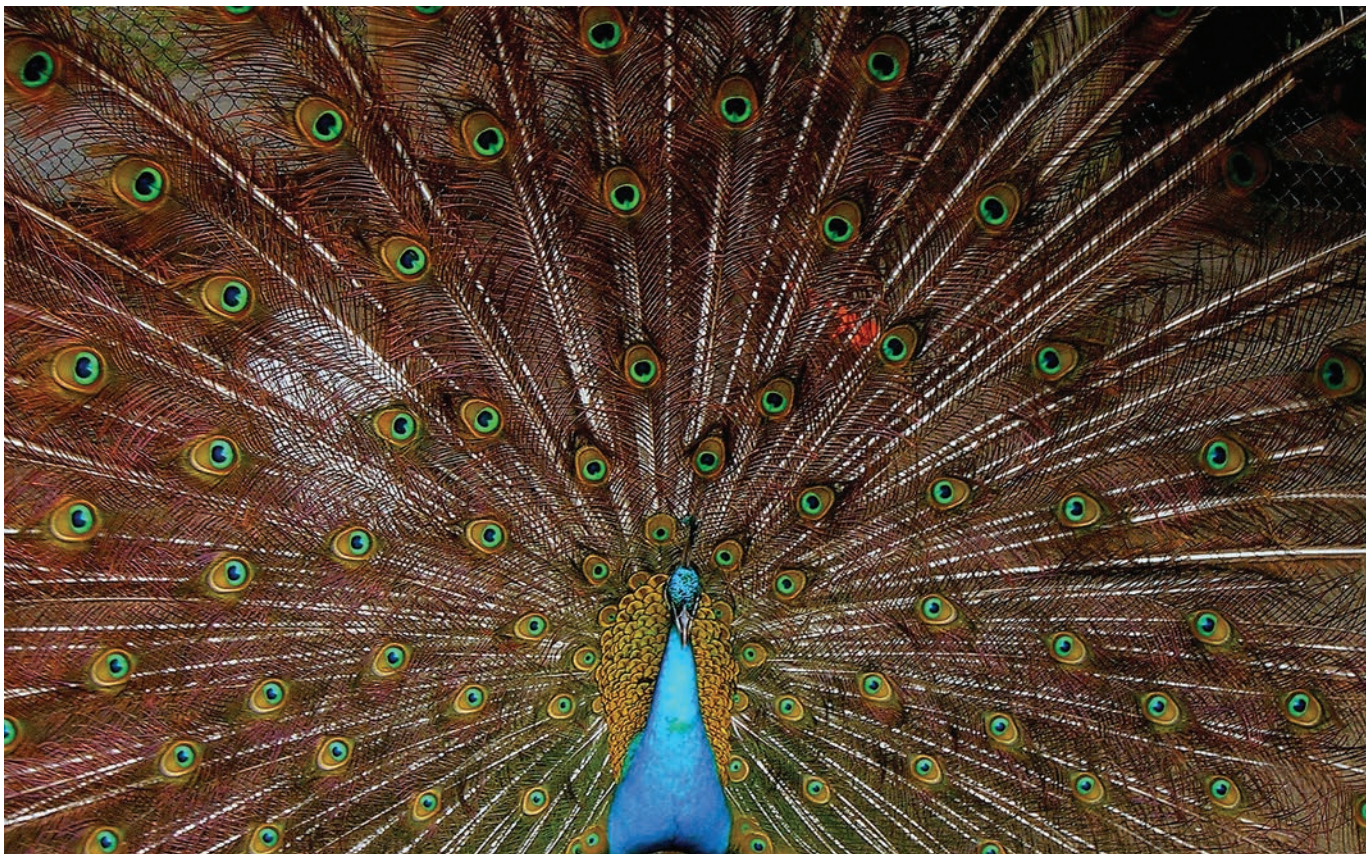
damy tak całkowicie w sen zimowy. Od dwóch lat organizujemy, ciesząc się coraz większą popularnością konkursy fotograficzne pt. „Oknem szalonego ekologa”. Każdy z konkursów kończył się uroczystym wernisażem połączonym z wystawą zwycięskich fotografii. W ostatnim konkursie wzięło udział ponad 80 uczestników, studentów i pracowników UP. Dzięki tej inicjatywie możemy sprawdzić się jako organizatorzy, nawiązać nowe znajomości i kontakty, a także wypromować nasze Koło wśród braci akademickiej.

Ponieważ nie chcemy robić wszystkiego tylko dla siebie, wiosną br. rozpoczęliśmy akcję „Maj dla zwierząt”, by wspomóc lubelskie schronisko dla zwierząt. Udało się zebrać karmę, koce i inne potrzebne zwierzętom, pod-

opiecznym schroniska, artykuły. Serdecznie dziękujemy za poparcie naszej zbiórki i zapraszamy w przyszłym roku!

Zapraszamy do zasilenia naszych szeregów lub odwiedzania naszej strony internetowej: <http://www.facebook.com/sknekologow.uplublin>, na której można znaleźć wiele zdjęć z wyjazdów i aktualnych informacji o tym, co robimy, a także nawiązać z nami współpracę. Bieżące informacje na temat terminów spotkań zamieszczamy również w naszej gablocie, na korytarzu łączącym budynek nowego i starego Agro. Na wszelkie pytania zadane drogą mailową (sknekologow@up.lublin.pl) chętnie odpowiemy. Pozdrawiamy

Zarząd SKNE

Hipnotyzujące oczy. Fot. Monika Lewandowska. II miejsce w kategorii „Na łonie natury”

BIODIVERSITY WEEK ALGARVE

30 kwietnia – 11 maja 2012 r.

19 młodych osób z 4 krajów Unii Europejskiej spotkało się w niesamowitym miejscu na południu Portugalii – Algarve, w celu identyfikacji bioróżnorodności tego regionu.

Unijny projekt „Młodzież w działaniu” (Youth in Action) realizowały cztery europejskie kraje poprzez swoje ekologiczne organizacje pozarządowe, tj. EcoExplore (Walia), JNM (Belgia), rzeszowskie Stowarzyszenie „Ekoskop” oraz A Rocha (Portugalia). Głównymi celami tego unijnego projektu jest rozwój solidarności europejskiej (tożsamości, poczucia), promowanie tolerancji i aktywnego uczestnictwa młodych Europejczyków w tym samym projekcie. Unia Europejska dała nam szansę poznania osób o podobnych zainteresowaniach i pasjach przyrodniczych z innych krajów Europy oraz szlifowanie języka angielskiego.

Uczestnicy spędzili 12 niezapomnianych dni na południu najbardziej na zachód wysuniętego kraju Europy, w małej miejscowości Mexilhoeira Grande. Organizacją chrześcijańską, która dała nam dach nad głową, wyżywienie i stworzyła przyjazną atmosferę pracy, była A Rocha. Zakwaterowani byliśmy w dwóch domach, jednym będącym jednocześnie Centrum Badawczym, czyli Cruzinha, oddalonym 1 km od estuarium oraz drugim, tzw. „Yellow House” położonym w samej miejscowości.

Organizacja A Rocha została założona na początku lat 80. XX w. przez Mirandę Harris oraz jej męża, Petera w Mexilhoeira Grande. Z

uwagi na miejsce powstania, to Cruzinha nazywana jest sercem A Rocha. Po 10 latach założyciele ruszyli do Francji, aby zbudować filię organizacji w innym kraju. W ciągu 20 lat organizacja A Rocha stała się potężną instytucją, która ma swoje siedziby w 19 krajach świata, m.in. w Kenii, Kanadzie, Brazylii czy Nowej Zelandii. Organizacja prowadzi długoterminowe badania ekologiczne na wysokim poziomie, współpracując m.in. z uczelniami wyższymi. Kolejnym ważnym aspektem działalności organizacji jest edukacja ekologiczna, prowadzona od 18 lat przez około 1500 osób zaangażowanych w pracę na całym świecie rocznie! Od 2001 r. Cruzinhą zarządza wspólnie rodzina: Paula Ganza oraz Marcial Felgueiras z dziećmi Beatriz i Zé.

Organizacja pracuje przez cały rok, zrzeszając ludzi zafascynowanych przyrodą. Jest otwarta i przyjazna wszystkim chętnym osobom. Obecnie przebywa w niej kilku wolontariuszy, m.in. z Rosji czy Holandii, którzy wykonują swoje projekty badawcze finansowane z funduszy europejskich. Organizacja, szerząc wiedzę ekologiczną, w każdy czwartek zaprasza mieszkańców i turystów do uczestnictwa w znakowaniu ptaków obrączkami. Ptaki łapano w siatki rozwieszone w ogrodzie, w pobliżu krzewów. Obrączkowanie wykonywane było przez osoby do tego uprawione, czyli Guillaume Réthoré oraz Marciała. Szczęśliwcy mogli ujrzeć proces znakowania m.in. płomykówki (*Tyto alba*),

sroki błękitnej (*Cyanopica cyana*), zimorodka (*Alcedo atthis*) czy dudka (*Upupa epops*), złapanych tuż przy domu!

Codzienny kalendarz naszych działań był napięty i bogaty w wiele niesamowitych wydarzeń. Uczestnicy, którzy myśleli, że będą to wakacje ze spaniem do 10 rano, bardzo się pomylili! Każdy z nas każdego dnia miał różne obowiązki związane z pomocą przy przygotowywaniu posiłków, zmywaniu, sprzątaniu itp. Wszyscy byliśmy chętni do pomocy. Dodatkowo, codziennie dwie osoby były wyznaczane do pisania bloga. Ważna była dla nas jego codzienna aktualizacja i pisanie na gorąco (<http://www.arocha.org/pt-pt/index.html>). Ponieważ naszym głównym zadaniem była identyfikacja motyli nocnych południowego regionu Algarve, z uwagi na dotychczas oznaczonych 1000 gatunków tego regionu, codziennie wieczorem na łące rozstawianych było 5 pułapek świetlnych, dokładnie w tych samych miejscach. Ta sama lokalizacja każdego dnia, wraz z pomiarami temperatury czy siłą wiatru, umożliwiła nam porównanie uzyskanych wyników. Każdego ranka o wschodzie słońca pięciosobowa grupa wolontariuszy wstawała w celu wybrania złapanych ciem w daną pułapkę, delikatnej czynności umieszczenia ich w próbkach i złożenia pułapek do samochodu. Następnie w Centrum Badawczym ok. 7.30 rozpoczynaliśmy identyfikację zebranych ciem, określanie rodziny i gatunku z poszczególnego miejsca. Gatunki wpisywane były do wcześniej przy-

Estuarium Ria de Alvor

gotowanych tabel. Po zakończeniu identyfikacji były fotografowane i wypuszczane na wolność, natomiast baterie były ładowane na kolejną noc.

Każdy dzień po należytym wykonaniu pracy przybliżał nam kulturę i historię regionu. Organizatorzy (w tym koordynatorzy każdego z krajów) wykazali się pomysłowością, świetną organizacją i naprawdę ciężką pracą. Uczestnicy mieli szansę zwiedzić pobliskie Portimao słynące z sardynek – portugalskiego towaru eksportowego oraz Lagos, wziąć udział w „Nocy nietoperzy”, wyprawie w Góry Monchique i szczyt Pico da Foia (902 m n.p.m.), odwiedzić farmę organiczną, na której byliśmy zatrudniani do zbierania truskawek (bez porównania z polskimi!). Niezapomniane pikniki czy zabawy na plaży wymagały od nas dużo kreatywności, ale jednocześnie spajały i integrowały dziewiętnastoletnią grupę zupełnie nieznanych sobie ludzi. Wielkim przeżyciem było zbieranie małży z rodziny sercówkowatych (Cardiidae), które później zjedliśmy.

Wyposażeni w rękawice ochronne i ogromne worki na śmieci, wyruszyliśmy na oczyszczanie estuarium. Znaleźliśmy m.in. opakowania po olejach samochodowych, parasole plażowe czy polskie opakowanie po olejku, które bardzo mnie zawstydziło. Na zakończenie projektu w bibliotece Portimao odbyła się ewaluacja końcowa projektu, na której przedstawiliśmy cele, założenia, wyniki naszej 12-dniowej pracy. W trakcie 12 dni udało nam się zidentyfikować 93 gatunki roślin, 5 mikrobezkęgowców, 27 żuków, 10 gadów i płazów, 78 ptaków, 3 ssaki, 120 ciem (ponad 1/10 wszystkich zidentyfikowanych ciem regionu) oraz 28 gatunków motyli.

Warto wspomnieć o pobliskim estuarium „Ria de Alvor”, najważniejszym obszarem podmokłym zachodniego Algarve, położonym między Lagos i Portimao. Estuarium tworzone jest przez trzy rzeki Farello, Torre i Odiáxere wraz z dopływem Arao, tworząc dwa półwyspy. Obszar ten objęty statusem Natura 2000 i Konwencją Ramsarską obfituje m.in. w 270 gatunków ptaków. Zagrożenie dla tego wyjątkowo cennego miejsca to zanieczyszczenia wody pochodzące z fermy świń, turystyki, eutrofizacji powodowanej przez hodowle (fermy) ryb, stosowanie pestycydów, chaotyczne rozprzestrzenianie się zabudowy czy masowo powstające pola golfowe.

Serdecznie dziękuję dziekanowi Wydziału Biologii i Hodowli Zwierząt, prof. dr. hab. Eugeniuszowi R. Greli, oraz prorektorowi ds. studentów i dydaktyki, prof. dr. hab. Krzysztofowi Gołackiemu, za wsparcie finansowe mojego udziału w tym cennym przedsięwzięciu naukowo-przyrodniczym.

Duch założycieli, wolontariuszy i dobrych przyjaciół jest odczuwalny na każdym kroku, a ogromne kolekcje zdjęć na tablicach w jadalni tylko potwierdzają niesamowitą atmosferę tego zakątka. Cruzinha to miejsce, w którym chce się zostać na zawsze. Miejsce magiczne i niezapomniane. Takie właśnie zostanie w mojej pamięci. Istne eldorado dla zapaleńców i miłośników przyrody i dobrych ludzi.

Z pewnością każdy uczestnik „Biodiversity Week Algarve” zabrał ze sobą niezapomniane wspomnienia, naukową inspirację i jeszcze więcej energii do działania na swoim lokalnym podwórku.

Tekst i fot. Weronika Maślanko

Poranna praca

Obrączkowanie pomykówki *Tyto alba*

Angielsko-portugalskie domino

Zabawy na plaży

KOLARSTWO MNIE ZAFASCYNOWAŁO

Natalia Piwowarczyk jest studentką trzeciego roku Wydziału Medycyny Weterynaryjnej.

Reprezentując Uniwersytet Przyrodniczy w Lublinie podczas tegorocznych Akademickich Mistrzostw Polski w Kolarstwie Górskim, zdobyła 3 miejsce. Utalentowana nie tylko sportowo, ale i wokalnie. Jest dwukrotną finalistką Open Stage na lubelskich Kulturaliach. Kocha śpiewać jazz. Zaryzykowała przesłuchanie i została przyjęta do Institute of Contemporary Music Performance w Londynie (ale nie podjęła tam nauki, została na Medycynie Weterynaryjnej).

Dlaczego rower?

Kolarstwo zawsze mnie pasjonowało. Pocho-dzę z Krakowa, gdzie są tereny górskie wspaniałe dla kolarstwa górskiego. Jeżdżąc po lesie, widziałam zjazdowców trenujących downhill [jedna z ekstremalnych odmian kolarstwa górskiego, indywidualny zjazd rowerem na czas po stromych naturalnych stokach – red.]. To mnie zafascynowało. Później miałam przez 2 lata chłopaka kolarza, specjalizującego się w kolarstwie górskim, przy nim zaczęłam jeździć coraz więcej i więcej. Mój pierwszy start to Maraton Krakowski, na którym zajęłam 3. miejsce. I tak się chyba zaczęło. W Krakowie studiowałam rok hodowlę koni na UR. Poznałam Karolinę Kozelę, świetną zawodniczkę – ówczesna czołówka Polski, oraz Basię Głodkiewicz, która jeździła w maratonach. Okazało się, że potrzebują trzeciej dziewczyny do składu w Akademickich Mistrzostwach Polski. Zdobyłyśmy drużynowo 3. miejsce na całą Polskę. Byłyśmy zachwycone. Karolina była 3., Basia 20., ja 28. na ponad 60 zawodniczek. Po roku studiowania w Krakowie przeniosłam się na weterynarię do Lublina.

Jeżdżę od dziecka, a ścigam się dopiero od zeszłego roku. W maju ubiegłego roku zostałam wypatrzona przez prezesa Lubelskiego Klubu Kolarstwa Górskiego, pana Michała Sztembisa. Zobaczył mnie na wyścigu na Globusie organizowanym właśnie przez ten klub. I zapytał, czy chciałabym startować w barwach klubu. Tak zaczęły się wyścigi. Właściwie każdy weekend od tamtego czasu jest zajęty treningami i wyjazdami na zawody. A gdy w połowie kwietnia zaczyna się sezon, to nie mam już czasu dla siebie.

Rower szosowy a górski

Przed szosowym bardzo długo się broniłam, ponieważ w Krakowie są takie piękne tereny, że nie ciągnęło mnie do kolarstwa szosowego. A tu się okazało, że jest to niezbędny element treningu. Mam „szosę”, którą dostałam od klubu i jest niestety minimum dwa rozmiary za duża. Dlatego ciężko nam idzie współpraca. Jestem na etapie ciułania grosz do grosza, żeby kupić jakąś sensowną szosówkę w odpowiednim rozmiarze. Co do roweru górskiego – sprzedałam swoje poprzednie dwa, po to aby kupić obecny, jeżdżę teraz na rowerze, który kosztuje ok. 5 tys. zł. To jest taka granica przyzwoitości sprzętowej. Ale bardzo dobrze mi się układa współpraca z nim, nareszcie jest w moim rozmiarze, wygodny, mam lepszą pozycję. Jak na razie, poza hamulcami, z którymi mam wieczne problemy, to nie narzekam. Choć prawdziwe wyścigowe rowery kosztują od 9–10 tys., w górę, a ceny rosną z roku na rok!

Codzienne treningi

Przydałoby się trenować codziennie, ale nie zawsze się da. Gdy wyjeżdżam na szosę, to schodzi minimum 2 godziny. Jestem 3–4 razy w tygodniu na treningu, plus zawody w weekendy. Zimą jest trudniej, ponieważ zajęcia kończę, gdy jest już ciemno. Po zmroku nie da się trenować, chyba że na trenerze, którego niestety nie posiadam. Wtedy trenuję sama, kiedy tylko jest jeszcze jasno, plus w weekendy całym klubem. Jedzie nas 10–15 osób z placu Litewskiego, zwykle na rowerach górskich, ale tzw. zimówkach. Na takim rowerze jedzie się przez śnieg, błoto i dlatego fajnie, żeby miał błotniki i gorszy osprzęt, którego nie żal „zakatować”. Kiedy tylko zaczyna topnieć śnieg i widać asfalt, wtedy przesiadam się na szosówkę.

Nauka a sport

W tym roku bardzo trudno mi godzić naukę z treningami. Troszkę bokiem mi wyszło to kolarstwo, bo mam dwa ciężkie egzaminy poprawkowe we wrześniu, m.in. przez zawody w Wierchomla. Zajęłam na nich co prawda II miejsce, ale też się rozchorowałam i nie mogłam przystąpić do kolokwium zaliczeniowego z patofizjologii – i tak pierwszy termin egzaminu przepadł bez echa.

Piękno w kolarstwie

Poczucie wolności i wiatr we włosach pod-

czas zjazdów. Bardzo lubię szybko, technicznie zjeżdżać na trasie. To jest moja mocna strona. Im trudniejszy zjazd, tym bardziej czuję się jak ryba w wodzie. I od razu dodam dla przeciwwagi, że moja piętą achillesową są podjazdy. To jest kwestia siły i wytrzymałości. Ja dopiero od roku się ścigam, dlatego trudno jest mówić o dobrej technice podjeżdżania w moim przypadku. Niestety wyścigi wygrywa się podjazdami, a nie zjazdami. Na zjeżdżaniu można zyskać 20 sekund przewagi, a na podjeżdżaniu nawet i minutę.

Moja miłość do zjazdu przeradza się w tęsknotę za downhilliem. Ten ogromny krwiak na kolanie zrobiłam sobie właśnie na moich pierwszych w życiu zawodach DH – znajomi wyciągnęli mnie do Wierchowisk. Dostałam od kolegi zjazdówkę, zjechałam trasę kilka razy. A na zawodach okazało się, że zrobiłam czas lepszy od połowy facetów, którzy trenują wyłącznie downhill. Oczywiście wśród kobiet pierwsze miejsce, ale nawet gdyby mnie wsadzić w klasyfikację mężczyzn, to byłabym w stawce otwierającej, a nie zamykającej. Podobno strasznie im dopieklam i ci, których pocisnęłam (tak się mówi w kolarstwie), nie pojawiają się w lesie, bo jest im głupio. Teraz ciągnie mnie do DH jeszcze bardziej i nie wiem, jak to się skończy!

Trudności w kolarstwie

Chyba te niechciane kontuzje są najgorsze. Zawsze coś mi towarzyszy. A to naderwany mięsień, a to obtłuczenia i krwiaki, otarcia, a od tego roku nieuleczalna chondromalacja obu rzepek... Poza takimi sprawami fizycznymi uciążliwe bywają niezależne od nas warunki pogodowe. Na przykład w Wierchomla co roku, kiedy przyjeżdżamy, zaczyna lać deszcz i robi się błoto na trasie. Wystarczy dwa dni zawodów i klocki hamulcowe miałam starte do zera, do blaszki, albo suport zajechany w błocie. I tu właśnie wychodzą duże koszty eksploatacyjne roweru. To jest chyba dla mnie najtrudniejsze, brak wsparcia finansowego. Ze strony klubu nie mam się czego spodziewać, bo klub i tak ledwo koniec z końcem wiąże, a finansuje nam dojazdy na zawody. Natomiast noclegi, starty, a przede wszystkim – kosztowne naprawy sprzętu musimy opłacić sami. Tu skłaniam się ku temu, że uczelnia za mało wspiera studentów. Na co dzień reprezentuję barwy Lubelskiego Klubu Kolarstwa Górskiego, natomiast

Start na torze wyścigowym dla BMX

Natalia Piwowarczyk

kolarskiej, której jestem jedyną zawodniczką wśród kobiet i faktycznie dużo trenuję i uzyskuję dobre wyniki.

Kobiety w kolarstwie

Za mało kobiet jeździ, za mało! Na Akademickich Mistrzostwach Polski, które są z założenia dla studentów, było w tym roku 70 kobiet. Dla porównania – mężczyzn w tym roku było ok. 150. Ale są też normalne mistrzostwa Polski dla zawodników licencjonowanych, w których udział biorą tak wybitne zawodniczki jak Maja Włoszczowska, Anna Szafraniec czy Paula Gorycka. Tam jest jeszcze mniej kolarzy, ale oczywiście o wiele wyższy poziom, stąd sam start w zawodach tej rangi jest nobilitacją. W tym roku wzięłam w nich udział tylko jako zawodnik sztafety drużynowej, reprezentując nasz klub LKKG, wywalczyliśmy 12 miejsce. Poprawiliśmy mocno zeszłoroczny wynik, co bardzo nas ucieszyło, oby tak dalej! Ale nie startowałam w wyścigu indywidualnym, zwłaszcza z uwagi na kontuzjowany bark. Zresztą, jak ja bym miała jechać łokieć w łokieć z dziewczynami z CCC? Wskakując w wyższą klasyfikację wiekową (elita, po ukończeniu 23 roku życia), troszkę uniemożliwiam sobie starty w tych najpoważniejszych zawodach. Choć gdybym nadal tak intensywnie trenowała, to mam nadzieję, że w przyszłym roku poczuje się na siłach, by chociaż sprawdzić swoje możliwości na tle najlepszych zawodniczek.

Smak zwycięstwa

Największy smak zwycięstwa czułam podczas majowych Akademickich Mistrzostw Polski. To największe osiągnięcie, największe zawody w Polsce i największa liczba rywali, z którymi startowałam. Wtedy pojawiło się uczucie, takie wewnętrzne przekonanie, że po coś te treningi są, że jednak może warto było, bo zaczynam widzieć ich efekty. Faktycznie, z każdego wyjazdu w tym roku wracam z medalami. Daje to satysfakcję i mogę powiedzieć, że na podium w Przesiecie poczułam moc.

Marzenia i plany

Myślę, że w tym momencie poza kolarstwem górskim zacząć na poważnie przygodę z BMX-ami, ponieważ mamy w Lublinie przy ulicy Janowskiej świetne ku temu warunki – jedyny w Polsce dopuszczony przez Międzynarodową Federację Kolarską tor wyścigowy. Tam ściga się na małych rowerach BMX o kołach 20-calowych. Startuje po 8 zawodników: prosta, zakręt, prosta, zakręt, takie esy floresy, a między zakrętami są do pokonania różnej wielkości hopy. Można je przejeżdżać lub przeskakiwać. To wszystko jest na czas. Sam wyścig trwa bardzo krótko, bo mniej niż minutę. Marzę, by móc wystartować we wszystkich edycjach, bo to jest cały Puchar Polski BMX, i zająć miejsce na podium w klasyfikacji generalnej, za co jest podobno przyznawane stypendium rządowe, bo jest to dyscyplina olimpijska. Otrzymuję uczelniane stypendium sportowe, ale całe idzie na starty w zawodach i części do roweru. Z trudem wiąże kolarski koniec z końcem i wychodzę na zero, stąd stypendium rządowe mogłoby ten problem rozwiązać. W pierwszym Pucharze BMX zajęłam drugie miejsce w Polsce i trzecie w ogóle, więc mam nadzieję, że w klasyfikacji generalnej również stanę na podium.

Dziękuję za rozmowę i życzę sukcesów.

Rozmawiała Monika Jaskowiak

BYĆ SOŁĄ ZIEMI

PROGRAM PRACY DUSZPASTERSTWA W UNIWERSYTECIE PRZYRODNICZYM W LUBLINIE W ROKU AKADEMICKIM 2012/2013

Evangelia spisana przez św. Mateusza przypomina o zadaniach, które mają być wykonane przez uczniów Jezusa. „Wy jesteście solą ziemi. Lecz, jeśli sól utraci swój smak, czymże ją posolić?” Przypominamy te słowa, gdyż one właśnie stały się hasłem programu duszpasterskiego, który z woli Konferencji Episkopatu Polski powinien być realizowany w najbliższym roku liturgicznym, rozpoczynającym się w pierwszą niedzielę adwentu. Wydaje się, że znakomitą wprowadzeniem do tegorocznego programu mogą być słowa św. Jose Marii de Balaguera z książki „Kuznia”: „Pan nazwał swoich uczniów solą ziemi, gdyż pełnią oni w świecie rolę podobną do tej, jaką sól pełni w potrawach: chroni je przed zepsuciem, czyni je smaczniejszymi i miłymi dla podniebienia. Sól jednak może utracić swój smak i ulec zepsuciu. Wówczas nadaje się ona tylko do wyrzucenia. Obok grzechu, jest to coś najsmutniejszego, co może się przytrafić chrześcijaninowi: zamiast nieść światło innym ludziom – być ciemnością; być drogowskazem powalonym na ziemię; zamiast być umocnieniem dla wielu – posiadać jedynie słabości.”

Z kolei Ojciec Święty Benedykt XVI ogłosił najbliższy rok liturgiczny rokiem wiary. Jak już wspominaliśmy, 11 października 2011 roku wystosował do wszystkich ludzi dobrej woli list apostolski *Porta fidei*, zgodnie z którym rok wiary rozpocznie się 12 października 2012 roku, w pięćdziesiątą rocznicę otwarcia Soboru Watykańskiego II, a zakończy się 24 listopada 2013 roku w uroczystość Jezusa Chrystusa Króla Wszechświata. Ma to być czas wdzięczności za jeszcze jedno ważne wydarzenie z niedawnej przeszłości Kościoła. Dwadzieścia lat temu został ogłoszony Katechizm Kościoła Katolickiego, który często jest nazywany wielkim darem błogosławionego Jana Pawła II dla wspólnoty wiernych całego świata. Ten błogosławiony czas jest okazją do tego, aby zrozumieć, że fundamentem wiary chrześcijańskiej jest konkretne wydarzenie sprzed dwóch tysięcy lat – zmartwychwstanie Jezusa. Wiara jest też osobistym spotkaniem z bohaterem wielkanocnego poranka. Św. Paweł zawarł tę fundamentalną prawdę już w pierwszym liście, jaki skierował do mieszkańców Koryntu: „Bracia, gdyby Chrystus nie zmartwychwstał, próżna byłaby nasza wiara, próżne byłoby nasze nauczanie.” Te proste słowa przemawiają i do tych, którzy wierzą, że Bóg jest, i do tych, którzy wierzą, że Boga nie ma, oraz do tych, którzy wierzą inaczej.

Sobór Watykański II miał według zamysłu jego twórcy papieża Jana XXIII na celu przekazanie czystej i nieskażonej nauki katolickiej. Otwierając obrady soborowe, papież mówił między innymi: „Sobór pragnie dokonać wielkiego dzieła pogłębienia dotychczasowej pewnej i niezmiennej nauki Kościoła i uczynić ją zrozumiałą dla współczesnego świata. Ponadto, tak jak do tej pory, powinna być respektowana i wprowadzana w życie, zwłaszcza przez ludzi wierzących.” Rok wiary, który kontynuuje nauczanie soborowe, ma zatem przyczynić się do nawrócenia na nowo, odnalezienia Zmartwychwstałego we współczesnym świecie. Pomocą w tym trudnym zadaniu powinny być dokumenty soborowe oraz Katechizm Kościoła Katolickiego.

Jak być solą ziemi?

Kościół w Polsce stawia przed nami w tym roku konkretne zadanie: bądźcie solą ziemi...

Jak je wykonać? W Katechizmie stawia się podobne pytanie: „Jakie są konkretne możliwości człowieka? O jakim człowieku mowa? O człowieku opanowanym przez pożądanie, czy o człowieku odkupionym przez Chrystusa? Chrystus nas odkupił, znaczy to, że obdarzył nas możliwością realizacji całej prawdy naszego istnienia, że wyzwolił naszą wolność spod władzy pożądania. Skoro więc odkupiony człowiek wciąż grzeszy, nie świadczy to o niedoskonałości Chrystusowego aktu odkupienia, ale o woli człowieka, chcącego wymknąć się łasce, jaka płynie z tego aktu. Przykazanie Boga jest na pewno proporcjonalne do zdolności człowieka, ale do zdolności człowieka obdarowanego Duchem Świętym.”

Każda wspólnota katolicka przeżywając rok wiary powinna zastanowić się, jak swoją postawą dać świadectwo, że jest solą ziemi. Proponujemy, aby w naszej wspólnocie akademickiej podjąć następujące działania:

1. Zorganizować dzień studyjny, poświęcony postawie wiary, osobistemu świadectwu o niej i przekazywaniu jej tym, którzy wątpią, błądzą i poszukują.

2. Po raz kolejny odczytać przesłania soborowe oraz zawarte w Katechizmie Kościoła Katolickiego. Treść tych niezmiennie istotnych dokumentów powinna być podstawą naszych codziennych rozważań, modlitewnych kontaktów z Bogiem.

3. Wespierać, według możliwości, edycje wspomnianych dokumentów w językach narodów ubogich, oraz tych, które do tej pory nie poznały oficjalnej nauki Kościoła.

4. Wraz z pasterzami Kościoła prowadzić dialog z osobami kierującymi środkami społecznej komunikacji na temat programów dotyczących wiary i jej przekazywania. Język obrazu i ciekawe słowo najbardziej przemawiają do człowieka, zwłaszcza młodego.

5. Autentycznymi świadkami wiary są święci błogosławieni. Dlatego winniśmy poznawać biografie tych, którzy zostali wyniesieni na ołtarze.

6. Współczesny świat jest bardzo wrażliwy na związek wiary i kultury. Można zatem poprzez wiedzę o swoim mieście, o dziedzictwie narodowym, tkwiącym przede wszystkim w obiektach sakralnych, ukazywać wielkość człowieka, który w imię wiary ofiarował Bogu to, co najcenniejsze.

7. Ważną rzeczą jest organizowanie spotkań z osobami, które deklarują się jako niewierzące, albo wierzące inaczej. Twórczy dialog pozwoli wypracować postawę gotową odpowiadać na wezwanie Boga, albo Prawdy, która wykracza poza granice czasu i przestrzeni.

8. W naszej wspólnocie akademickiej mamy wielu autentycznych świadków wiary. Ich postawa została dostrzeżona przez samego Biskupa Rzymu oraz przez pasterza Kościoła lubelskiego. Zapewne spotkania z tymi osobami, które potrafią łączyć fides et ratio, będzie ważnym doświadczeniem. Błogosławiony Jan Paweł II w swoje encyklice *Fides et ratio* napisał: wiara i rozum są jak dwa skrzydła, które unoszą człowieka ku poznaniu jedynej Bożej Prawdy.

W nowym roku akademickim będziemy dążyć do realizacji tych zadań

Opracował ks. dr Stanisław Siczka

JAWOR W LOTARYNGII

W 2011 roku w maju Zespół Pieśni i Tańca „Jawor” przebywał z występami w Lotaryngii na zaproszenie Związku Polaków w Yutz. Okazją były uroczystości dziękczynne za beatyfikację Ojca Świętego Jana Pawła II.

Organizatorem całości naszego pobytu była pani Elżbieta Burgoń, niezwykle zaangażowana we wszelkie działania Polaków na tym terenie.

Okazją do tegorocznego wyjazdu Zespołu była uroczystość w Dioz pod Nancy (miastem partnerskim Lublina) upamiętniająca udział Polaków w bitwach na linii Maginota. Na cmentarzu, gdzie spoczywa wielu poległych naszych żołnierzy obok żołnierzy z innych krajów, burmistrz Nancy, honorowy konsul Czesław Bartela i przedstawiciele organizacji kombatanów złożyli kwiaty. Składającym towarzyszyli przedstawiciele Zespołu. Po wystąpieniach „Jawor” zaśpiewał kilka pieśni patriotycznych. Zwiedziliśmy oczywiście Nancy oprowadzeni

przez samego konsula. Dowiedzieliśmy się, że to miasto jest tak związane z Polską jak żadne inne francuskie miasto. Stanisław Leszczyński, król Polski, który musiał uchodzić z kraju, rządził Lotaryngią z nadania króla Francji Ludwika XV. Zrobił naprawdę wiele, za co wdzięczni obywatele postawili mu pomnik. I w czasie rewolucji francuskiej, kiedy niszczone wszystko, co jest związane z królem i minioną epoką, uszanowano pomnik Stanisława Leszczyńskiego i wszystko, czego dokonał. Do dzisiaj pamięć o naszym rodaku jest tam pielęgnowana.

Tego dnia wieczorem daliśmy pełny koncert dla społeczności miasta Yutz, ale głównie Polonii z tego regionu Francji.

Mimo krótkiego, bo trzydniowego, wyjazdu daliśmy pięć występów, w tym udział we mszy świętej w polskim kościele. Uroczystości i zwiedzanie Nancy były bardzo dobrą lekcją historii dla naszej młodzieży.

Tekst i fot. Zbigniew Romanowicz

Koncert w jednym z centrów handlowych w Nancy

Złożenie kwiatów

ZAPOWIEDŹ WYKŁADU

Australia jest zamieszkała przez największą liczbę dzikich koni na świecie. Obecna wielkość populacji szacuje się na około milion. Wysoka liczebność dzikich koni (brumby) na kontynencie jest kontrowersyjna. Ich pasjonaci chcą zachować populację, podczas gdy ekologodzy usiłują zmniejszyć ilość koni ze względu na ich szkodliwy wpływ na australijską faunę i florę.

Magdalena Zabek, absolwentka AR w Lublinie (specjalność hodowla koni i jeździectwo), zamieszkuje na stałe w Australii i od ponad 3 lat studiuje ekologię dzikich brumby. Badania Magdaleny koncentrują się na poznaniu dynamiki wybranych grup koni, ich rozrodczego sukcesu oraz oszacowania wzrostu populacji. Badania prowadzone są metodą obserwacji i niejednokrotnie wymagają wielotygodniowych wyjazdów do australijskiego buszu czy outbacku.

Podczas swojej wizyty na Uniwersytecie Przyrodniczym w Lublinie, w październiku br., Magdalena Zabek zaprezentuje wyniki swoich obserwacji i badań naukowych nad niezmiernie interesującym, jednakże nie do końca poznanym dzikim brumby.

BIODIVERSITY WEEK ALGARVE

(Czytaj też tekst na s. 28)

Fot. Bert Van der Auwermeulen

Odplyw. Fot. Weronika Maślanko

MAGICZNA GRUZJA

Fot. Piotr Lorencowicz

(Czytaj też tekst na s. 16-17)

Kapliczka na wysokości 4200 m n.p.m.

Zamiast kosówek – rododendrony